

Giới thiệu Chàng Rể Hồ Tiên

Một mối lương duyên được kết hợp giữa người với yêu khi hai nàng chín tuổi gặp được hán trong thể xác của một tiểu bạch hồ và nàng đã cứu hán kể từ đó cuộc đời nàng đã định sẵn là sẽ lấy hán.

Một quận chúa xinh đẹp đoan trang lại hết sức hiếu thảo vì cứu người mà đã năn nỉ hán nhưng hán không đồng ý trừ khi nàng dùng chính nàng để đổi lại phương thức cứu người.

Hán là hồ tiên thân y cứu người nhưng lại âm thầm yêu nàng giúp đỡ nàng vượt qua khó khăn, liệu hai người có đến được với nhau mời các bạn đón đọc truyện Chàng Rể Hồ Tiên.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Một tiểu nữ oa phấn điều ngọc mài đang ngồi trên thùng gỗ khẽ cười, đôi chân khả ái không ngừng đung đưa, cái bánh bao vốn nóng hổi trong tay đã sớm nguội, nhưng nàng không chút phật lòng, trên mặt vẫn nở nụ cười ngọt ngào, vui vẻ cắn một cái.

Lúc trời còn sáng, nàng đã ở chỗ này, chờ tới bây giờ mặt trời cũng sắp xuống núi, nàng vẫn không muốn rời đi, thỉnh thoảng rướn cổ nhìn về cuối con đường nhỏ.

Một cơn gió lạnh đột nhiên thổi qua, lao thẳng đến khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng không khỏi rụt cổ, thờ dãi một hơi.

Trời cũng sắp tối rồi, tại sao phụ thân còn chưa quay về?

“Vũ Dương!”

Nghe được thanh âm êm tai ở phía sau, tiểu nữ oa lập tức ngồi thẳng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng xoay qua nhìn người thiếu phụ mỹ lệ đứng cách đó không xa. Tóc mẫu thân bồng bềnh như mây đen nhánh chỉ cài lại bằng hai cây trâm đơn giản, nàng mặc áo choàng, đứng trong gió lạnh vẫn lộ ra tư thái thanh nhã.

“Mẫu thân.” Doãn Vũ Dương khẽ gọi, thanh âm non nớt đầy dịu dàng.

“Ngaoan.” Nương của nàng giờ tay vẫy nhẹ, “Xuống đi, tối rồi, cùng mẫu thân đi vào nhà nào.”

Doãn Vũ Dương không chần chừ, từ trên thùng gỗ nhảy xuống, nhanh nhẹn đi tới bên cạnh mẫu thân. Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn gương mặt xinh đẹp đượm buồn của mẫu thân, “Phụ thân còn chưa quay về?”

“Đừng vậy.” Cầm bàn tay nhỏ bé của nữ nhi, Mưu Thủy Tâm nghĩ cách nín cười, “Chắc là ngày mai.” Đôi mắt đẹp của nàng nhìn về con đường mòn vẫn không thấy bóng dáng phu quân, “Có lẽ. . . . . Có lẽ là ngày mai sẽ trở về.”

Doãn Vũ Dương nắm tay mẫu thân, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không nhin được tự lẩm bẩm nói, “Mẫu thân, hôm nay. . . . . Phụ thân hôm nay sẽ trở lại, Vũ Dương thấy mà.”

Nghe lời nói này, Mưu Thủy Tâm lộ ra một nụ cười, xoa nhẹ khuôn mặt bé xinh của nữ nhi. Lúc nữ nhi cất tiếng khóc chào đời, nàng biết rằng đứa trẻ này có năng lực tiên đoán được tương lai.

“Vũ Dương nhìn thấy sao?” Nàng ôn nhu mở miệng, “Phụ thân. . . . . Hôm nay nhất định sẽ trở lại.”

“Dạ, phụ thân sẽ cùng mẫu thân và Vũ Dương ăn bánh hoa mai. Nhưng mà, mẫu thân. . . . .” Tiểu Vũ Dương hoang mang nhìn lông mày, chu cái miệng nhỏ nhắn dừng nói.

Mưu Thủy Tâm khó hiểu cúi đầu nhìn nữ nhi, “Sao vậy?” Nàng nhẹ giọng hỏi, “Vũ Dương vừa thấy cái gì à?”

“Tại sao kiếm của phụ thân toàn là máu?” Doãn Vũ Dương ngẩng đầu, ánh mắt chạm vào mẫu thân, “Vũ Dương sợ lắm! Rất sợ!”

Bàn tay đang nắm nữ nhi của Mưu Thủy Tâm đột nhiên run rẩy, trong nháy mắt một nỗi bất an dâng lên.

Rời đi Miêu Cương lớn lên từ nhỏ, sau khi sinh hạ nữ nhi, nàng không hề tùy tiện sử dụng năng lực tiên đoán của mình nữa, nàng và phu quân tin tưởng thể gian hết thảy đều có định số, không thể dựa vào nó mà làm thay đổi, nếu không sẽ gặp tai họa lớn hơn. Nhưng là. . . . .

Lúc này phía chân trời đột nhiên nổi lên bão tuyết, tuyết rơi khắp trời, nàng nhắm mắt lại, trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh chớp nhoáng -

Thân thể nàng cứng đờ, lần nữa mở mắt ra, chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, sắc trời đen u ám, như có khí thế đè mạnh. . . . . Sắc mặt nàng chuyển sang tái nhợt, hiểu đây là mệnh trời đã định chạy không khỏi -

Giọt máu trên thanh kiếm

Mây ùn ùn kéo tới

Tai nạn phủ xuống

“Tiểu thư!” Tư Đồ Linh ở trong phòng nhỏ làm bằng trúc, nhìn thấy Mưu Thủy Tâm vẽ mặt tái nhợt đứng bên ngoài, lập tức đi ra. “Ngày lạnh thế này, sao lại mang theo tiểu thư đứng bên ngoài? Mau vào thôi!”

Mưu Thủy Tâm thu hồi ánh mắt, yên lặng nhìn tỷ nữ của mình.

“Tiểu thư?” Tư Đồ Linh thấy ánh mắt tiểu thư, trong lòng không khỏi thất lại, “Sao vậy?” Nàng cẩn thận hỏi.

Mưu Thủy Tâm lộ ra một nụ cười yếu ớt, “Thu dọn hành lý, chúng ta cần phải đi mau.”

Nghe một câu nói không đầu không đuôi, Tư Đồ Linh cũng không hỏi nhiều, lập tức quay người trở về phòng chuẩn bị hành lý.

“Linh nhi!” Mưu Thủy Tâm chợt nhớ tới gì đó, khẽ gọi một tiếng.

“Vâng” Tư Đồ Linh lập tức dừng bước lại.

Mặc dù trời rất lạnh, nhưng Mưu Thủy Tâm không vào cửa, chỉ ngồi trên ghế trúc trước phòng, đây là phu quân đích thân chém trúc, từng khúc từng khúc tỉ mỉ làm cho nàng.

Cuộc sống hạnh phúc của hai người ở chỗ này đã hơn nửa năm, vốn định khi tuyết đầu mùa rơi xuống sẽ trở về phương Nam, nhưng kế hoạch lại thay đổi. Nhìn tuyết trắng rơi mịn mù trước mắt, nàng ôm lấy nữ nhi, để ngồi trên đùi của mình.

Tư Đồ Linh cung kính đứng bên cạnh Mưu Thủy Tâm, chờ tiểu thư mở miệng.

Nàng theo tiểu thư đến bây giờ, đảo mắt đã qua bảy năm, những năm gần đây, cô gia, tiểu thư ‘kiếm điệp tình thâm’, cùng nhau du sơn ngoạn thủy, cuộc sống trôi qua hết sức hài lòng.

Khoảng nửa năm trước, bọn họ tới nơi hẻo lánh có đỉnh núi đẹp như tiên cảnh này, cô gia và tiểu thư quyết định lưu lại mấy ngày, chờ khi trời chuyển lạnh sẽ trở về phương Nam, trở lại quê cũ.

Không nghĩ tới, trước khi đi có một nhóm khách không mời mà đến, cùng cô gia nói chuyện hồi lâu cô gia liền để lại các nàng, theo những người đó rời đi.

Cô gia có nói, chậm nhất là một tháng sẽ trở lại, nhưng mà kỳ hạn một tháng đã qua, vẫn không thấy bóng dáng cô gia đâu.

Cho đến sáng nay, nàng thấy tiểu thư dậy thật sớm, làm món bánh hoa mai mà cô gia và tiểu thư thích nhất, nàng liền biết hôm nay cô gia sẽ về nhà.

Tiểu thư Vũ Dương một mực ở bên ngoài chờ phụ thân về, nhưng tới bây giờ trời đã tối rồi, các nàng vẫn không thấy bóng dáng cô gia.

Yên lặng một hồi, Mưu Thủy Tâm thăm mở miệng, “Cô gia. . . . . lát nữa sẽ về đến nhà, chẳng qua là. . . . .” Đôi mắt đẹp sáng trong ngước lên, nàng nhìn thẳng tỷ nữ, “Nếu ta và cô gia có gì bất trắc, Vũ Dương đành nhờ cậy người.”

Tư Đồ Linh nghe vậy cả người chấn động, đáy mắt hiện vẻ kinh sợ, muốn đuổi theo hỏi, lời đến bên miệng nhưng không làm sao thốt ra được.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của tiểu thư, lòng nàng rơi xuống đáy cốc, cùng tiểu thư lớn lên, nàng biết rõ năng lực thần bí kia của tiểu thư hơn bất kỳ người nào.

Các nàng sinh ra ở Miêu Cương, nơi đó ‘son minh thủy tú’, ‘điều ngữ hoa hương’, thôn làng mấy ngàn người an cư lạc nghiệp không tranh quyền thế, tự hình thành một chốn đảo nguyên. Chương quân luật lệ ở đây, chính là Hắc tế ti cùng Bạch trưởng lão, trên dưới tuân thủ nghiêm ngặt, cuộc sống trôi qua đơn giản, thanh bình.

Lão gia là Vu Linh Hắc tế ti được người người kính trọng, đêm xem tinh tượng, thân là hòn ngọc quý trên tay Hắc tế ti, tiểu thư mới ra đời đã được trời ưu ái ban cho năng lực dự đoán cát hung, phần thần thông này làm lão gia cảm thấy kiêu ngạo không thôi.

Về phần cô gia nhà nàng Doãn Liễu Phàm, cùng tiểu thư là thanh mai trúc mã, còn là con trai lớn của chủ chương luật pháp - Vu Linh Bạch trưởng lão, có pháp lực trăm yêu trừ ma cao thâm, hai người nên duyên là do ông trời tác hợp, môn đăng hộ đối.

Nhưng mà cô gia cùng tiểu thư không màng danh lợi, cho nên sau khi thành thân, nhận được sự thông cảm của phụ mẫu hai bên, liền rời Miêu Cương, du

son ngoạn thủy khắp nơi, muốn thưởng thức cảnh đẹp bốn phương rồi trở về quê cũ. Chẳng qua là hiện tại. . . . .

“Tiểu thư,” Tư Đồ Linh buộc mình đè nén cảm xúc, chậm rãi quỳ bên cạnh Mưu Thủy Tâm, đôi mắt to tròn cẩn thận quan sát vẻ mặt tiểu thư. Hôm nay tiểu thư lại mở miệng uỷ thác, nàng biết nhất định có đại sự sắp sửa xảy ra. “Chẳng lẽ ta tránh không thoát sao?”

Mưu Thủy Tâm nhàn nhạt gật đầu, “Ngươi mau thu dọn đồ đạc, đến lúc là đi ngay.”

“Không đợi cô gia?”

“Đợi chứ.” Đôi mắt đẹp của Mưu Thủy Tâm nhìn về con đường mòn mà vẫn không thấy bóng dáng phu quân, “Chờ tướng công trở lại, chúng ta ăn một bữa cơm, ngươi mang theo Vũ Dương rồi đi. Nhưng ta và chàng. . . . . Đã đi không được nữa.”

Điều này không đúng! Tư Đồ Linh lắc đầu, kéo tay nàng nói: “Tiểu thư, nếu như người có thể biết trước bất trắc, không bằng chúng ta bây giờ. . . . .”

“Không được!” Mưu Thủy Tâm ánh mắt không lung lay nhìn nàng, “Ta cùng cô gia nói qua, chúng ta tuyệt đối sẽ không dùng tới năng lực làm thay đổi thể vật biến hóa, dù sao nghịch thiên mà đi, cuối cùng cũng chỉ có hậu quả bất hạnh. Nếu ta đi theo các ngươi, chỉ sợ cuối cùng ngay cả ngươi và Vũ Dương cũng không trốn được. Hôm nay nếu mạng ta đã tuyệt, ta sẽ nhận lấy, nhưng ngươi và Vũ Dương. . . . . Không phải là như vậy.”

“Tiểu thư!”

Tay Mưu Thủy Tâm nhẹ chạm vào gương mặt Tư Đồ Linh, ôn nhu nói: “Linh nhi, chúng ta thân nhau như tỷ muội, ngươi là người mà cuộc đời này ta tín nhiệm nhất, Vũ Dương giao tay ngươi, ta có thể yên tâm. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ một chuyện, tuyệt đối phải nhớ rằng – mang theo Vũ Dương, cả đời không thể trở về Miêu Cung! Vũ Dương từ nay về sau phải mai danh ẩn tích, đừng nói cho bất luận kẻ nào biết cha nó là Doãn Liễu Phàm, mẫu thân là Mưu Thủy Tâm.”

Nước mắt Tư Đồ Linh tràn khoé mắt.

“Đi đi.” Mưu Thủy Tâm ôn nhu cười một tiếng, “Không cần mang quá nhiều đồ, chỉ cần đến ngôi miếu đồ nát ngay sườn núi, thì sẽ an toàn.” Tư Đồ Linh đứng lên, xoa đi nước mắt, xoay người vào trong phòng thu dọn.

Mưu Thủy Tâm ôm chặt thân thể nhỏ nhỏ trong ngực, tham luyến sự ấm áp trên người nữ nhi. Đây là bảo bối trân quý nhất của cuộc đời nàng, trong người chảy hai dòng máu Doãn, Mưu — hai thể gia đứng đầu Miêu tộc.

Nàng nhẹ chạm nữ nhi, vuốt ve mái tóc. Huyết thống của Vũ Dương có thể mang cho nó cuộc sống bất phàm, nhưng cũng có thể khiến nó chết thảm. Nếu có thể lựa chọn, nàng chỉ mong cả đời nữ nhi an ổn, đây là tâm nguyện duy nhất của người làm mẫu thân.

“Thiên địa thần linh, nếu quả thật Thủy Tâm đã gây nên tội lỗi, thì hôm nay xin hãy đem tất cả tai họa phủ xuống trên người ta, đừng làm khó dễ nữ nhi của ta.” Hít sâu một hơi, Mưu Thủy Tâm trong lòng đã quyết định, nàng từ bên hông mình lấy ra một dây chuyền bạc: giữa mặt dây chuyền có một đoá hoa, trên đó gắn một viên hồng ngọc tỏa sáng.

“Mẫu thân, viên đá này thật đẹp!” Ánh mắt Doãn Vũ Dương long lanh nhìn bảo thạch.

“Đúng vậy, đây là do ông ngoại đưa cho nương.” Mưu Thủy Tâm mỉm cười nhìn nữ nhi của mình, ôn nhu nói: “Hôm nay nương đưa nó cho Vũ Dương nhé?”

“Vâng.” Doãn Vũ Dương vui vẻ nhận lấy.

“Để nương giúp Vũ Dương đeo lên.” Nàng cẩn thận thắt trên mắt cá chân nữ nhi, “Cả đời này. . . . . Cũng không rút ra được, Vũ Dương không được giằng đó.”

Doãn Vũ Dương khó hiểu gật đầu.

Sợi dây bạc này, là do thần lực Hắc tế ti Miêu Cung mấy trăm năm chế thành, viên hồng ngọc dùng máu của tế ti nhiều đời mới tạo nên. Nó vốn là vật thờ phụng ở đền thần, nhưng hôm nàng theo phu quân rời Miêu Cung, ở tế đàn, cha đã tự tay giao cho nàng.

Nhớ khi đó, ánh mắt hiền lành của cha như muốn nói lại thôi, xem ra, lão nhân gia cũng đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay. Nhưng nếu ngay cả cha cũng không có lực xoay chuyển, vậy lấy năng lực của nàng. . . . . Cũng chỉ có thể chấp nhận số mệnh.

Nhìn Tiểu Vũ Dương hưng phấn chạm vào sợi dây trên mắt cá chân, nàng không khỏi lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Một khi Vũ Dương đeo sợi dây này, trừ phi trở lại Miêu Cung, để cho Hắc tế ti trước tế đàn tự mình gỡ xuống, nếu không chỉ có chết mới có thể tháo ra. Quan trọng nhất, sau khi đeo lên bất luận có năng lực thần kì nào cũng sẽ mất hết, không khác gì người bình thường.

Sợi dây bạc này sẽ niêm phong năng lực không lường trước được của Vũ Dương, hy vọng điều này có thể giữ được tính mạng của nó, bảo vệ nó cả đời.

“Đừng ăn nữa.” Mưu Thủy Tâm khẽ cười lấy đi nửa bánh bao trong tay nữ nhi, “Vào thôi, nương có làm bánh hoa mai cho con, tiện thể cho Linh đi xem sợi dây đeo này nhé.”

“Dạ.” Doãn Vũ Dương hưng phấn nhảy xuống, nhìn mẫu thân, “Nương không đi vào sao?”

Muru Thủy Tâm lắc đầu, “Nương còn muốn ngồi ở đây thêm một lát. Vũ Dương ngoan, vào đi con.”

“Vâng” Doãn Vũ Dương còn nhỏ tuổi nên không suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng chạy vào trong phòng.

Nàng hôn hờ vừa chạy vừa nhìn sợi dây bạc trên chân, chờ phụ thân trở lại, nàng muốn cho phụ thân xem, muốn ông thấy được nàng có món đồ đẹp thế này.

Bóng tuyết không ngừng rơi xuống người Muru Thủy Tâm, nhưng nàng vẫn bất vì sở động ngồi ở tại chỗ, cho đến khi nghe tiếng vó ngựa dồn dập, nàng mới chậm rãi đứng lên.

Cuối con đường mòn tối xuất hiện bóng một người ngồi trên ngựa, cố gắng đi trong cơn bão tuyết.

Ngựa dừng lại, người đó liền kéo mũi, vội vã xuống ngựa.

“Trống công!” Muru Thủy Tâm lập tức tiến đến, đỡ lấy người nam tử.

“Nhanh lên!” Doãn Liễu Phàm cầm chặt lấy tay nàng, “Mang theo Vũ Dương đi mau!”

Lúc chạm vào phu quân, nàng lập tức phát hiện trên người hắn chảy xuống một thứ chất lỏng âm ẩm, đưa tay lên nhìn, là máu đỏ tươi đến khiếp đảm.

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ nhưng tái nhợt của hắn, mặt nàng cũng không thấy huyết sắc.

“Chúng ta đã diệt bộ tộc chồn bạc!” Doãn Liễu Phàm mở miệng.

“Trống công. . . . .” Muru Thủy Tâm yếu ớt nhìn hắn, “Vì sao chàng phải làm như vậy?”

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của thê tử, Doãn Liễu Phàm ở trong lòng thở dài, xem ra nàng đã biết trước những gì hắn làm rồi.

Tuy nói người, yêu vốn không cùng giới, nhưng không phải là yêu quái thì đều tà ác, cũng như không phải tất cả con người đều tốt đẹp, chỉ cần nước sông không phạm nước giếng, người yêu khác đường, coi như cũng sống yên ổn với nhau.

Hắn học được một thân công phu kế tục tổ nghiệp, có thể cùng yêu quái qua lại, cũng biết trận pháp Tru Tà trấn yêu, nhưng chính bởi vì như thế, từ nhỏ hắn đã được dạy xử sự phải chú ý cẩn thận, tuyệt không lạm sát kẻ vô tội, nhưng lần này. . . . . Tay hắn đầy máu tanh, diệt Hồ tộc.

“Có hồ tinh mê hoặc đương kim thái tử.” Sắc mặt Doãn Liễu Phàm tái nhợt, thanh âm suy yếu, hết thảy cũng không thể trách người khác, chỉ có thể trách mình tin lầm người. “Nàng còn nhớ Hòa Trác sư huynh không? Thì ra hiện tại hắn đã là Quốc sư đương triều, muội muội của hắn trở thành Thái tử phi, hôm đó chính hắn phái người đến đây nhờ giúp đỡ, nói hồ tinh này khiến thái tử phát điên, mong ta xuất thủ tương trợ. Thái tử sẽ kế vị quân vương, gặp chuyện bất trắc, thiên hạ cũng rung chuyển, ta vốn tưởng rằng làm vậy là hành thiện, ai ngờ. . . . . Sai lầm lớn.”

Hòa Trác. . . . . Muru Thủy Tâm lắc đầu. Nàng không thích vị sư huynh này, hắn mặc dù là đồng môn của phu quân, nhưng đã tâm rất lớn, tính tình cộc cằn, sau khi học thành, đầu cũng không quay lại đã rời xa quê hương.

Nhớ năm đó, lúc hắn rời đi, còn tới tế đàn một chuyến, muốn mang theo nàng, nhưng bị nàng từ chối thẳng thừng. Đời này, nàng vĩnh viễn không quên đôi mắt tràn đầy dục vọng nhìn chằm chằm vào mình.

Qua mấy năm, thì tin tức truyền về, nói hắn đã là quốc sư, còn được hoàng đế coi trọng, nhưng dù sao cũng là chuyện sư huynh, bất luận vinh nhục đều không liên quan đến hai vợ chồng, ai ngờ bây giờ phu quân vì nhớ tình nghĩa đồng môn mà phạm phải sai lầm lớn.

“Trống công, nếu đã là vậy,” nàng giơ tay lên, nhẹ nhàng phui đi tuyết trên tóc hắn, “Đừng để trong lòng nữa.”

“Nương tử, nàng không hiểu.” Nhìn khuôn mặt ôn nhu của thê tử, Doãn Liễu Phàm vạn phần xấu hổ, “Vô cớ giết người trong bộ tộc, không chỉ vì phu ta đây tay đầy máu tanh, mà còn đẩy chúng ta vào hiểm cảnh.” Hắn bắt lấy tay nàng, “Vũ Dương. . . . . Tên Hòa Trác biết đòi ta thành hôn, sinh hạ được Vũ Dương. . . . . Hắn muốn có con bé!”

Nhắc tới bảo bối trong lòng mình, nàng cứng đờ, “Cái gì?”

“Sư huynh biết Vũ Dương là nữ nhi của chúng ta, năng lực bẩm sinh của Vũ Dương là thứ mà hắn muốn có.”

Muru Thủy Tâm chấn động. Hai vợ chồng họ từ nhỏ đều lộ ra năng lực trác tuyệt khác thường, mà Vũ Dương là cốt nhục của họ, năng lực của nàng hơn phụ mẫu chắc chắn sẽ gặp chuyện.

“Sư huynh mưu đồ cướp ngôi, năng lực linh thông của Vũ Dương có thể giúp hắn, lần diệt Hồ Tộc này cũng là sư huynh một tay chủ đạo. Thái tử mặc dù có yêu cô gái Hồ tộc, nhưng cũng không điên, chẳng qua là tình yêu đơn thuần, mà sư huynh đuổi tận giết tuyệt, bởi vì Thái tử cùng Hồ tộc sinh hạ một đứa con, có thể trở thành chướng ngại lớn nhất khi hắn xưng vương. Đáng tiếc là ta đã giết nàng chồn bạc ấy, cũng chính là Hồ tộc công chúa, trước khi lâm chung nàng ta đã nói ra toàn bộ chân tướng, ta mới biết mình sai lầm, nhưng đã hết cách xoay chuyển.”

Muru Thủy Tâm nghe, sắc mặt càng lộ vẻ trắng bệch.

“Nhưng trước khi sư huynh hạ thủ, ta đã cứu được hài tử kia, chỉ là nó bị thương -” hấn gấp gáp nói.

Ánh mắt nàng đảo quanh bốn phía, “Đứa bé kia đâu?”

“Sư huynh đuổi theo ta, mang theo chỉ sợ sẽ có bất trắc, cho nên ta để nó trong sơn động, làm phép ẩn giấu, chỉ cần nó không ra, thì sẽ không có người tìm được.”

Doãn Liễu Phàm dùng sức đè lại vết thương đang không ngừng chảy máu, bắt buộc mình phải tỉnh táo. Hấn không thể ngã – ít nhất phải chờ đến khi vợ, con an toàn.

“Sư huynh lập tức sẽ đuổi theo tới đây, còn Hồ tộc sau đó cũng sẽ truy theo, ta. . . . . Ta sẽ đi tìm đứa trẻ, mang nó đi tìm tộc nhân của mình, nàng mang theo Vũ Dương, có thể đi bao xa thì đi, thời gian không còn nhiều nữa rồi!”

“Vâng.” Nàng cố hết sức diu hấn vào nhà. “Thiếp có nấu com, lúc sáng sớm làm món bánh hoa mai mà chàng và Vũ Dương thích nhất, giờ chàng trở về, chúng ta ăn bữa com đoàn viên nha?”

“Nương tử, hiện tại lúc này -”

Đôi mắt đẹp của Muru Thủy Tâm lẳng lẳng nhìn phu quân, người nam tử mà cuộc đời này nàng dốc hết tất cả để yêu. “Tướng công, thiếp và chàng trốn không thoát đâu. Thiếp đi theo chàng cứu hài tử kia, nhưng. . . . . Chúng ta sẽ trốn không thoát.”

Doãn Liễu Phàm bỗng nhiên trầm mặc. Nhìn vẻ mặt điềm tĩnh làm rung động lòng người của thê tử, hồi lâu, hấn giương khóe miệng lên.

“Thật sao?” Hấn biết rõ năng lực của ái thê, nếu nàng đã nói, nhất định chính là chạy không thoát. “Được, vậy vì phu sẽ cùng nương tử thưởng thức bữa com ngon.”

Hai người vào nhà, Doãn Vũ Dương vừa nhìn thấy cha, liền hưng phấn chạy lên trước, ôm cổ hấn, “Phụ thân!”

“Vũ Dương. . . . .” Doãn Liễu Phàm cố sức giữ tay, vỗ đầu nữ nhi.

“Vũ Dương đợi phụ thân lâu lắm rồi,” nàng kéo cha nũng nịu nói, “Phụ thân trở về thật muộn.”

“Xin lỗi con.” Doãn Liễu Phàm cười, “Để cho Vũ Dương phải đợi lâu.”

Muru Thủy Tâm ôn nhu hướng bên trong nhà gọi: “Linh nhi!”

Tư Đồ Linh nghe được tiếng kêu, lập tức đi ra, vừa nhìn thấy Doãn Liễu Phàm, không khỏi cả kinh, “Cô gia? Người đã về?”

“Đúng vậy.” Doãn Liễu Phàm chậm rãi ngồi xuống. “Tới đây cùng nhau ăn com đi.” Muru Thủy Tâm nhẹ nói, “Chúng ta đã lâu rồi không ngồi chung một bàn.”

“Dạ” Tư Đồ Linh vội vàng thêm com, tin rằng chỉ cần cô gia trở lại, hết thảy cũng sẽ không có việc gì. Dù sao cô gia nhà nàng võ công cao cường, thần thông quảng đại, chỉ cần có người, đừng nói là người, cho dù là yêu ma quỷ quái cũng sẽ chẳng sao.

Nhưng khi nàng quay người lại, ánh mắt lo lắng bỗng thấy phía dưới chỗ cô gia đang ngồi nhỏ máu đỏ tươi, lòng nàng chấn động, lo sợ ngẩn đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô gia một cái, lại chuyển sang tiêu thư.

Thấy khóe miệng tiểu thư giương lên nụ cười đậm, dường như đã biết trước tất cả, nàng im lặng, không nói thêm gì nữa. Nàng mang com thêm lên, hốc mắt rung rung, lẳng lẳng ngồi xuống.

“Phụ thân,” trong nhà chỉ có Doãn Vũ Dương không hiểu chuyện, vẻ mặt ngây thơ chỉ xuống chân mình, “Phụ thân xem này! Nương cho con sợi dây bạc đó.”

Doãn Liễu Phàm liếc nhìn một cái liền nhận ra, biết việc đeo nó có ý nghĩa gì. Hấn nhìn về phía thê tử của mình, xem ra Thủy Tâm đã biết trước năng lực của Vũ Dương sẽ đem đến họa sát thân, cho nên ra quyết định như thế.

“Ăn đi.” Muru Thủy Tâm cười một tiếng, “Ăn xong bữa này, Linh nhi sẽ phải mang Vũ Dương rời đi.”

Doãn Liễu Phàm không để ý tới thương tích do kiếm đâm trên thất lưng mình vẫn đang chảy máu tươi, thê tử nói mấy câu đơn giản, đủ để hấn hiểu được nàng đã sắp xếp tất cả.

Cho nên hấn nhìn Tư Đồ Linh nói: “Linh nhi, Vũ Dương đành nhờ cậy ngươi. Đại ân đại đức của ngươi, ta với Thủy Tâm kiếp sau nhất định báo đáp.”

Khóe mắt Tư Đồ Linh đầy lệ, nhưng nàng không để nó rơi xuống, “Cô gia đừng nói như vậy, đây là việc Linh nhi nên làm.”

“Tướng công yên tâm đi.” Muru Thủy Tâm gấp chút thức ăn thay phu quân, “Thiếp tin tưởng Linh Nhi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Vũ Dương.”

Doãn Liễu Phàm sâu kín nhìn về mặt dịu dàng của ái thể, khẽ mỉm cười, vươn tay vuốt đầu nữ nhi. Cầu thần linh phù hộ hải tặc của hắn và Thủy Tâm có thể bình an vô sự!

Một bữa cơm diễn ra trong không khí yên bình đầy đau thương.

Doãn Vũ Dương ăn xong bánh hoa mai, Mưu Thủy Tâm liền lấy ra khăn tay, đem bánh hoa mai còn dư cho vào trong, đưa tới vạt áo của nữ nhi, “Vũ Dương, cho con này.”

Tiểu Vũ Dương hưng phấn nhận lấy.

“Thật là.” Mưu Thủy Tâm ôn nhu nhìn con, “Để sau này từ từ ăn.”

Nàng vui vẻ gật đầu.

Mưu Thủy Tâm ngẩng lên, nháy mắt với phu quân, tiếp theo trong tích tắc, Doãn Liễu Phàm vươn tay, tìm huyết đạo trên trán nữ nhi, thấy nàng lập tức ngáp một cái, gục xuống bàn ngủ say.

“Đi đi.” Mưu Thủy Tâm khẽ nén nước mắt, nhìn tỷ nữ của mình căn dặn.

Tư Đồ Linh khẽ xuống chầu xót trong lòng, gật đầu, mang theo bọc quần áo đơn giản, ôm lấy tiểu tiểu thư, đi ra khỏi phòng trúc.

Ngoài phòng, tuyết trắng bay mù mịt, nàng cũng không biết nên đi nơi nào, chỉ có thể đứng cảm bước trên con đường tương lai mờ mịt không thể biết trước.

Trong đầu nàng, mãi nhớ lời của tiểu thư — đến chết cũng không thể mang theo tiểu tiểu thư trở về Miêu Cung.

Tiểu Vũ Dương không biết cái gì đánh thức mình, khẽ động dậy cơ thể, mở mắt ra.

Nàng xoa xoa hai mắt, tò mò quan sát cảnh vật lạ lẫm bốn phía, là một ngôi miếu đồ nát.

Nàng nhớ rõ mình đang cùng phụ thân, mẫu thân ăn bánh hoa mai, sao bây giờ lại ở chỗ này?

Mượn ánh sáng từ đồng lửa cách đó không xa, nàng chỉ thấy Linh di bên cạnh, không có phụ mẫu của nàng.

Cẩn thận rời khỏi tay Linh di, bánh hoa mai vẫn đang trong vạt áo của nàng, nhưng mà. . . . . Phụ thân, mẫu thân đâu?

Nàng đứng lên, cố sức kiễ mũi chân nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng vóc dáng thật sự quá thấp, không cách nhìn thấy cảnh vật ngoài phòng như ý muốn.

Quay đầu lại nhìn Linh di một cái, thấy Linh di vẫn ngủ say, vì vậy nàng kéo cửa miếu mở ra một cái khe nhỏ, len lén chạy ra ngoài.

Bên ngoài bão tuyết bay tán loạn, lạnh quá. . . . . Con đường nhỏ trước mặt dường như nhìn không thấy tới khúc cuối, dù sao trời cũng đã gần sáng. Nàng rướn cổ, không ngừng nhìn quanh, nhưng vẫn không thấy phụ thân cùng mẫu thân.

Xoay mình, nàng phát hiện một bóng trắng tròn đang động dậy cách đó không xa, liền hiếu kỳ đi tới.

Một trận gió mạnh thổi qua, làm nàng ngã oạch trong đồng tuyết, nhưng nàng không từ bỏ ý định, dùng cả tay chân bò qua đó.

Thì ra là một con tiểu bạch hồ nằm trong đồng tuyết, hòa cùng những bông trắng đang rơi xuống trông thật đáng yêu, nhìn bộ dạng nó lạnh đến phát run, dường như đi không được nữa.

Chần chờ một chút, thiên tính thiện lương khiến nàng vươn tay ôm lấy nó.

Trong chớp nhoáng, đôi mắt vốn đóng chặt bỗng mở ra, đó là một đôi hắc mâu đang tỏa sáng.

Ánh sáng như sao ấy làm Doãn Vũ Dương mỉm cười, trấn an nói: “Tiểu hồ, tiểu hồ, sao ngươi lại ở chỗ này? Phụ thân hoặc mẫu thân của ngươi đâu?”

Nàng nhẹ nhàng vuốt bộ lông mềm mại, chú ý thấy trên màu trắng như tuyết có vết máu đỏ tươi.

“Ngươi bị thương rồi, có đau lắm không?” Nàng nhẹ nhàng đem nó ôm vào ngực, trong gió tuyết chậm chậm quay lại ngôi miếu đỏ.

Trong miếu, vì có củi, cho nên so với bên ngoài ấm áp hơn nhiều.

Linh di vẫn ngủ say, Doãn Vũ Dương rón rén ôm tiểu hồ hướng tới đồng lửa đi tới.

“Ngươi nhẩn nại một chút, đợi lát nữa sẽ ấm lên thôi.” Nàng tìm được vết thương trên chân nó, lấy ra chiếc khăn tay nhỏ mẫu thân làm cho nàng, buộc lại, “Trời sáng, cha mẹ ngươi sẽ tới tìm ngươi, ta cũng muốn đi tìm cha mẹ ta.” Nàng nhẹ giọng nói với tiểu hồ, rồi sau đó giống như là nhớ tới cái gì, cẩn thận lấy bánh hoa mai ra, “Đây là nướng cho ta, bảo là từ từ ăn. . . . . Ngươi muốn ăn không?”

Tiểu hồ hít hà, vươn đầu lưỡi liếm một cái, vốn cho là nó không ăn, nhưng không nghĩ tới cái miệng nhỏ cắn vài miếng đã ăn hết.

Doãn Vũ Dương lộ ra một cười mỉm.

Chờ nó thỏa mãn ăn xong, thân thể cũng không còn run rẩy như trước, nhưng bởi vì không yên lòng, nàng cho nó vào trong áo bông của mình, vỗ vỗ, “Ngoan ngoan một chút nào. . . . .”

Không biết qua bao lâu, nhận thấy tiểu hồ không run nữa, nàng cúi đầu liếc nhìn, chỉ thấy nó nhắm mắt lại, an ổn ngủ thiếp đi.

Nàng cười một tiếng, cũng nằm bên cạnh đồng lứa, mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Nhưng vừa chợp mắt chút xíu, nàng đã bị một tiếng vang thật lớn làm giật mình, tỉnh dậy, còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị một bàn tay bắt lấy.

Nàng không nhận được thét chói tai, thanh âm thức tỉnh Tư Đồ Linh đang ngủ say.

Tư Đồ Linh bỗng chốc mở mắt, duỗi tay, mới biết được tiểu tiểu thư không ở bên cạnh mình, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy trước mắt có gần hai mươi bạch y nhân, một người trong đó còn đang nắm tiểu tiểu thư, thân thể nàng cứng đờ.

“Các ngươi làm cái gì vậy?” Nàng lớn tiếng hướng tên bạch y nhân đang giữ tiểu tiểu thư quát: “Mau buông tay ra!”

“Chúng ta không muốn đa thương người.” người bắt Doãn Vũ Dương là một lão nhân đầu tóc bạc trắng, vẻ mặt hiền hòa, “Lão phu chỉ là muốn hỏi một câu.”

“Muốn hỏi thì có thể,” Tư Đồ Linh cố nén sự hoảng hốt, “Trước tiên để hài tử xuống.”

Lão nhân nghĩ một lát, cuối cùng thả Doãn Vũ Dương xuống đất.

Tư Đồ Linh lập tức kéo tiểu tiểu thư về bên cạnh mình. Đây là sinh mạng của tiểu thư, dù phải trả bằng bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ chu toàn.

Nàng liền tiếp lùi bước, về mặt cảnh giác quan sát những bạch y nhân trong ngôi miếu đồ nát.

“Các ngươi có thấy một nam hài — À không! là một con bạch hồ?”

“Không có.” Tư Đồ Linh lắc đầu, “Ngôi miếu nát này không rộng, các ngươi có thể tự mình lục soát, không nên động tay động chân.”

Lão nhân ra hiệu, những người phía sau hắn lập tức phân tán ra bốn phía tìm kiếm.

“Cô nương. . . . .” Hắn hoài nghi đánh giá nàng, “Có thể mạo muội hỏi một câu hay không, tại sao các người lại ở nơi hoang vu này?”

“Ta. . . . .” Nàng cảnh giác trả lời: “Có liên quan gì tới ông!”

“Đúng là không liên quan đến lão phu. Chẳng qua . . . . . Trên ngọn núi này có một gia đình họ Doãn, không biết có quan hệ gì với cô nương không?”

“Không có!” Tư Đồ Linh lãnh thanh trả lời, nhưng trời mới biết chân nàng đang phát run. Nàng ôm chặt tiểu tiểu thư, “Ta không biết họ Doãn gì cả. Ta. . . . . Tỷ tỷ ta mất sớm, để lại tiểu nữ oa này, chúng ta không nơi nương tựa, dựa vào việc tìm củi mang đến chợ bán, kiếm chút bạc vụn để sống qua ngày. Hôm nay lên núi, ai biết trời đột nhiên nổi bão tuyết, làm ta cùng hài tử lạc đường, bất đắc dĩ mới phải nhóm lửa nghỉ ngơi ở ngôi miếu này một đêm, chờ trời sáng sẽ tìm đường xuống núi về nhà.”

Lão nhân vuốt chòm râu của mình, hàng lông mày trầm ngâm, dường như đang xem xét tính chân thật trong lời nói của nàng.

“Bẩm Trưởng lão, không có.” Mấy người đi lục soát trở lại bên cạnh lão nhân, nhẹ giọng nói.

“Rốt cuộc là đã đi đâu?” Lão nhân không khỏi nhíu mày, lắm bầm nói, “Đạo nhân họ Doãn biến tiểu chủ tử thành tiểu hồ mang đi, hiện tại đạo nhân kia cùng vợ hắn bị thủ hạ Quốc sư giết chết, nhưng đám người của triều đình tìm khắp nơi vẫn không thấy tiểu hồ, cho nên tiểu hồ nhất định còn ở trên ngọn núi này. . . . . Tiếp tục tìm! Tuyệt đối không để cho tặc nhân ra tay trước một bước!”

Nghe được lời lão nhân. . . , sắc mặt Tư Đồ Linh trắng bệch. Cô gia cùng tiểu thư nhà nàng. . . . . Đã chết. Trong một thoáng thân thể nàng không cách nào đứng vững được.

Nàng cúi đầu nhìn Doãn Vũ Dương, thấy khuôn mặt ngây thơ của tiểu tiểu thư, căn bản không biết phụ mẫu mình đã chết, nàng kiềm giọt lệ trong hốc mắt, ôm chặt tiểu tiểu thư.

“Vị cô nương này,” Lão nhân đang muốn rời đi, nhưng nhớ tới cái gì đó, lấy ra một túi bạc đặt lên tay Tư Đồ Linh, “Đem cái này cất đi. Một cô nương như ngươi mang theo tiểu oa nhi thì cuộc sống cực khổ lắm, đừng ở đây nữa, nơi này không còn bình yên đâu.” Xem ra, lão nhân vốn không quen biết này cũng không phải là người xấu, nén nước mắt, Tư Đồ Linh cúi đầu ôn nhu nói, “Cám ơn.”

Tiểu hồ được Doãn Vũ Dương giấu trong ngực có lẽ là vì bị ôm chặt, cho nên không thoải mái tỉnh lại, nó giật mình, nàng lập tức cúi đầu, vỗ vỗ áo bông

trước ngực mình.

“Đây là gì?” Lão nhân chú ý tới động tác của nàng, lập tức nhìn thẳng nàng, ôn hòa trên mặt chuyển sang nghiêm nghị.

Doãn Vũ Dương lập tức sững sốt, ôm chặt tiểu hồ, rút vào trong lòng Tư Đồ Linh.

“Nói!” Lão nhân vội vàng tới gần các nàng, tiểu hồ vào lúc này giãy dụa từ trong vạt áo nàng thoát đầu ra.

Ánh mắt lão nhân lập tức sáng lên, duỗi tay, ôm tiểu hồ vào lồng ngực của ông.

“Tiểu hồ —” Doãn Vũ Dương muốn đoạt lại, nhưng bị Tư Đồ Linh nhanh tay kéo.

Tư Đồ Linh giận tái mặt hỏi: “Tại sao lại có tiểu hồ ở đây?”

“Vừa rồi. . . . .” Doãn Vũ Dương ngập ngừng. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng Linh di hưng dữ như vậy.

Tư Đồ Linh kéo nàng, gấp gáp nói với lão nhân: “Đứa trẻ còn nhỏ, chỉ là vô tình. . . . . Cũng không phải là cố ý lừa gạt. . . . .”

Doãn Vũ Dương thấy thế, đôi mắt trong veo đỏ lên, vì mình giải thích “Ta mới đi ra ngoài, thấy tiểu hồ vừa lạnh lại bị thương, ta thấy nó tội nghiệp, mới ôm vào trong mà.”

“Người. . . . .” Tâm Tư Đồ Linh căng thẳng, vừa thương vừa tức, luống cuống nhìn lão nhân, “Vị lão gia này, ta —”

“Đừng nói nữa.” Nhìn chiếc khăn tay cột trên chân tiểu hồ, vẻ mặt vốn tức giận của lão nhân chuyển sang nhu hòa, lúc này mới cẩn thận cúi đầu quan sát Doãn Vũ Dương — thật là một nữ oa phần điều ngọc mài, đứa nhỏ này lớn lên có thể sẽ trở thành mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. “Tiểu nha đầu, đây là ngươi làm sao?”

Doãn Vũ Dương gật đầu, hướng lão nhân vờn tay, “Trả tiểu hồ lại cho ta!”

Lão nhân trù mến nhìn nàng, lắc đầu, “Lão gia gia không thể đem tiểu hồ cho người, bất quá vẫn muốn thay tiểu hồ đa tạ, nếu không có người, ta nghĩ nó đã sớm chết rét bên ngoài rồi. Đại ân này, có cơ hội lão già ta nhất định sẽ báo đáp.”

“Không được!” Nàng kiên quyết lắc đầu, con người của nàng và tiểu hồ nhìn nhau, trong lòng dâng lên cảm giác không nở, “Ta muốn tiểu hồ, nó là bằng hữu của ta.”

“Vũ Dương!” Tư Đồ Linh nhẹ trách một tiếng. Nàng không dám mạo hiểm để cho tiểu tiểu thư bởi vì một con chồn bạc mà bị bất cứ thương tổn gì.

“Nhưng mà Linh di —”

“Lão gia gia muốn dẫn tiểu hồ trở về tìm mẹ.” Lão nhân nhẹ giọng mở miệng, cắt ngang lời nói của Vũ Dương, “Cho nên, người để lão gia gia mang tiểu hồ đi được không?”

“Nó muốn tìm mẹ ư. . . . .” Doãn Vũ Dương trầm mặc, lặng yên nhìn đôi mắt đen của nó. Tiểu hồ hẳn nên đi tìm mẹ, bởi vì nàng cũng muốn tìm nương của mình, vì vậy, nàng chậm rãi lộ ra một nụ cười, quyết định rồi. Nàng đưa tay vỗ vỗ tiểu hồ, “Tiểu hồ phải ngoan ngoãn nghe lời lão gia gia đó, mau trở về tìm mẹ người đi.”

Thật là một tiểu nha đầu đáng yêu. Lão nhân vuốt râu, đáy mắt có chút khen ngợi đối với nàng.

“Trường lão!” Một bạch y nam tử từ bên ngoài chạy vào, thần sắc hốt hoảng, “Người của triều đình đã đuổi tới! Hồ chủ. . . . . Hồ chủ vô ý rơi xuống khe núi.”

Lão nhân nghe tin, sắc mặt lập tức biến đổi.

“Rút lui!” Trước khi rời đi, hắn gật đầu một cái với Tư Đồ Linh và Doãn Vũ Dương, “Sau này sẽ còn gặp lại. Trời vừa sáng cũng nên nhanh mang hài tử xuống núi, nơi này không thể ở lâu.”

Tiếp đó, tựa như lúc đến, hai mươi mấy người trong nháy mắt biến mất ở trong tuyết.

Thấy một màn kì lạ trước mắt, sức lực Tư Đồ Linh gần như cạn kiệt, buông Doãn Vũ Dương ra, ngồi bệt trên mặt đất.

Nghĩ tới tin tức vừa nghe được, cô gia cùng tiểu thư nhà nàng sợ rằng đã gặp nạn. . . . . Nàng không kiềm được, vành mắt đỏ lên, khóc nức nở.

“Linh di?” Doãn Vũ Dương giương tay nhỏ bé nhẹ chạm gương mặt ướt đẫm của Linh Nhi nói: “Linh di đừng khóc, xin lỗi, Vũ Dương sẽ ngoan mà.”

Tư Đồ Linh ôm chặt tiểu tiểu thư, chỉ có thể lắc đầu, không cách nào mở miệng. Đáng thương nhất chính là đứa bé này, từ nay về sau sẽ không còn cha mẹ bên cạnh nữa.

Nhưng mà sự bi thương của nàng không thể giữ lại lâu, bên ngoài ngôi miếu đồ nhanh chóng truyền đến những tiếng vang lộn xộn.

“Bẩm Vương gia, ở đây có một ngôi miếu.”

Cùng với tiếng hô, một bóng dáng cao lớn xuất hiện tại cửa miếu.

Lý Nhạc giơ tay phải tuyết bám trên người, ngọn lửa ấm áp bên trong khiến cho hắn thở ra một hơi, sự mệt mỏi lan truyền khắp cơ thể.

Bây giờ hắn quả thật có chút mệt, trời còn chưa sáng mặt lệnh đã đến, phân phó hắn lập tức tập hợp binh lính, ngựa không ngừng vó chạy tới nơi đây, ngay cả thời gian nghỉ ngơi lấy hơi cũng không có.

Vừa vào trong miếu, hắn định thần nhìn lại, hơi giật mình thấy một cô gái trẻ ôm chặt một tiểu nữ oa, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hắn chằm chằm.

“Làm phiền.” Hắn hữu lễ nhẹ giọng nói.

Trên mặt Tư Đồ Linh vẫn còn ướt do nước mắt, ôm Doãn Vũ Dương không ngừng lui về sau, cho đến khi dán lấy vách tường mới thôi. Nàng mở to đôi mắt, sợ hãi nhìn chằm chằm đoàn binh lính trước mặt.

Lòng nàng kinh hoàng, Doãn gia hôm nay cửa nát nhà tan cũng bởi vì vị quốc sư xấu xa của triều đình – Hòa Trác, mà những người này rõ ràng cũng là người của triều đình.

Nhìn đôi mắt vì sợ hãi mà tròn to của nàng cùng thân thể không tự chủ được đang run rẩy, Lý Nhạc khiến ánh mắt mình trở nên nhu hòa, giọng khỏe miệng, “Cô nương chớ hoảng sợ, bốn vương chẳng qua là tới chỗ này tìm một chút đồ, lập tức sẽ rời đi. Xin hỏi cô nương có thấy một con tiểu hồ không?”

Tiểu hồ?

Tư Đồ Linh cắn môi dưới, sau đó lắc đầu, tay cũng theo bản năng che miệng Doãn Vũ Dương, chỉ sợ hãi tử còn nhỏ, sẽ nói ra điều gì sai lầm, khó thoát họa sát thân.

Bọn họ cũng ở đây tìm tiểu hồ mà cô gia làm phép trước khi chết? Xem ra không có ai biết bí mật của con tiểu hồ kia, đáng tiếc nàng hiện tại không thể nghĩ quá nhiều, chỉ muốn mình cùng tiểu thư bình yên rút lui.

Nàng ngậm chặt miệng, nhìn binh lính đã bắt đầu lục soát bốn phía ngôi miếu.

“Bẩm Vương gia, không có gì cả.” Binh sĩ điều tra không thu hoạch được gì trở lại trước mặt Lý Nhạc bẩm báo, “Chỉ là Quốc sư có phái người tới phân phó, bất luận là người nào, nếu nhìn thấy cũng đều phải đưa về tra xét.”

Quốc sư? Tư Đồ Linh cố gắng để mặt mình không biến sắc, nhưng vô dụng, thân thể nàng vẫn nhịn không được mà run lên. Một khi bị dẫn tới trước mặt Quốc sư, tương lai nàng và tiểu thư có thể sẽ không còn.

Lý Nhạc nhìn vị cô nương trước mắt, thấy trên mặt nàng vẫn còn đọng nước mắt, thân thể nhỏ nhắn đang run rẩy, nàng sợ hãi rõ ràng như thế, ánh mắt của hắn không khỏi dịu xuống -

“Chỉ là một nữ nhân mang theo đứa bé, có gì phải tra xét chứ?” Miệng hắn nhếch lên, nhàn nhạt nói.

Lời của hắn khiến cho Tư Đồ Linh như trút được gánh nặng, cảm kích ngẩng đầu lên.

Lý Nhạc khẽ cười với nàng một tiếng, xoay người rời đi.

“Linh di, bọn họ là ai vậy?” Doãn Vũ Dương nhỏ giọng hỏi.

“Ngao nào.” Tư Đồ Linh vỗ về nói: “Đừng hỏi, không có chuyện gì đợi lát nữa Linh di sẽ đưa con xuống núi.”

Nghe được hai người nói chuyện với nhau, Lý Nhạc đột nhiên dừng bước lại, Tư Đồ Linh thấy động tác của hắn, lòng bị treo lửng lơ giữa không trung.

Hắn xoay người một cái liền bắt gặp vẻ mặt của nàng, cảm thấy cực kỳ thú vị. Xem ra bề ngoài của hắn hẳn tệ hơn so với suy nghĩ, nếu không sao chỉ cần đôi mắt của hắn đã khiến nữ nhân này lộ ra bộ dạng hoảng sợ như vậy?

“Người đâu!” Hắn mở miệng hạ lệnh, “Mau chuẩn bị xe ngựa, đưa các nàng xuống núi!”

“Tuân lệnh” Binh lính lập tức thi hành.

“Không cần đâu.” Tư Đồ Linh lắc đầu liên tục như đánh trống, “Trời đã sáng rồi, ta có thể tự mình tìm được đường xuống núi.”

“Hiện tại trên ngọn núi này có rất nhiều binh lính, nếu bị Quốc sư bắt gặp, bốn vương cũng không dám đảm bảo hắn sẽ gây ra chuyện gì. Ta phái người đưa các ngươi xuống núi, thì sẽ không có ai làm khó dễ các ngươi.”

Lý Nhạc đã sớm cảm thấy nghi ngờ đối với vị Quốc sư được phụ hoàng trọng dụng này, hơn nữa còn từng nghe nói rất nhiều về việc giết người tàn bạo

của y, chỉ tiếc lời của hấn lại không được phụ hoàng tin tưởng, phụ hoàng còn làm chủ để cho hoàng huynh của hấn, cũng chính là đương kim Thái tử cưới muội muội của Quốc sư.

Việc đã đến nước này, hấn định sau đám cưới của hoàng huynh chờ lệnh rời xa kinh thành, tự nguyện phòng thủ biên cương, nhắm mắt làm ngơ.

Mặc dù như thế, Quốc sư tựa hồ còn không định bỏ qua cho hấn, vì vậy cuối mùa xuân năm trước, hấn bị buộc phải nhanh chóng tổ chức đám cưới với biểu muội của Quốc sư, trở thành quan hệ thông gia. Bởi vì mối quan hệ này, ngoài mặt, hấn không đối địch cùng Quốc sư, đề nén sự bất mãn xuống đáy lòng, quan hệ giữa hai người, nói trắng ra chính là nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng mà, Quốc sư bây giờ được voi lại đòi tiên, trước đó không lâu nói xuất hiện một hang ổ hồ ly làm loạn, còn có hồ ly tinh vào cung, làm yêu phép khiến hoàng huynh hấn điên, vì giải cứu hoàng huynh, cho nên phải tiêu diệt Hồ tộc.

Hấn phòng thủ biên cương nhiều năm, được biết đến với sự thiện chiến vang danh khắp thiên hạ, Quốc sư lại hết lòng, cho dù tâm tràn đầy không muốn, cũng chỉ có thể mang binh đến đây hiệp trợ.

Chẳng qua là vừa mới đến, bọn họ đã sớm đánh cho yêu quái phải chạy trốn khắp nơi, bây giờ còn chưa nghe được lời giải thích của Quốc sư lại có lệnh phải tìm tiểu hồ, nghe nói giết nó mới có thể chặt đứt mọi tai họa.

Nhưng mà ngọn núi đầy tuyết rộng lớn này, muốn tìm một con hồ nhỏ bộ dễ lắm sao?

Nhìn vị cô nương gầy yếu trước mắt, nếu thật đem nàng dẫn tới trước mặt vị Quốc sư tàn ác kia, tùy tiện bịa một tội danh cũng đủ khiến nàng chịu không được.

“Yên tâm đi, cô nương.” Lý Nhạc nhìn Tư Đồ Linh, vươn tay tới nàng, “Bổn vương thế, sẽ không thương tổn cô cùng đứa bé này.”

Vào lúc này, Tư Đồ Linh cho dù có bất kỳ hoài nghi hay bất an nào, cũng chỉ có thể tạm thời tiếp nhận an bài, dù sao nàng cũng không thể mạo hiểm để cho tiểu tiểu thư bị thương tổn. Nàng không thể hoàn toàn tin nhiệm nam tử khí vũ hiên ngang trước mắt, nhưng ít ra hấn là an toàn hơn so với đứng trước Quốc sư.

Nàng ngẩng đầu lên chuyên chú nhìn vẻ mặt ôn nhu của hấn, tâm bởi vì hấn mỉm cười mà có chút rung động, cho nên, nàng chậm rãi đưa tay nắm lấy hấn

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tuy là đầu mùa đông, nhưng nơi biên cương đã sớm có tuyết rơi, mờ mịt cả một vùng.

Hàn khí lạnh như băng làm tê cóng cả tay Doãn Vũ Dương, nhưng nàng không quan tâm, đôi mắt to tròn vẫn chớp chớp quan sát bốn phía.

Nàng đang mặc một chiếc áo choàng mũ màu tím, che hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng vẫn khó nén hưng phấn trong lòng. Nàng nhẹ nhàng đi dạo trên phố phường náo nhiệt.

“Quận chúa!” Đồ đại nương về mặt khổ sở gọi khẽ, bước nhanh theo nàng, “Người chậm một chút, kéo bị phát hiện.”

Nghe được thanh âm phía sau Doãn Vũ Dương – À không! Từ mười năm trước, sau khi Cẩn Vương gia Lý Nhạc thu nhận nàng làm nghĩa nữ, nàng đã không mang họ Doãn nữa mà sửa thành họ Lý, vì thế, hiển nhiên hiện tại mỹ nhân này tên là Lý Vũ Dương. Nàng không còn là dân thường mặc áo vải, mà là Quận chúa Vũ Dương cảnh vàng lá ngọc của Cẩn Vương phủ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã mười năm, vốn là tiểu nữ oa xinh xắn đã có dấu hiệu trưởng thành của một thiên tiên giai nhân. Ngoại hình Lý Vũ Dương không bằng những cô gái phương Bắc cao lớn khỏe mạnh, nhưng có cái phong tình xinh đẹp động lòng người của mỹ nữ phương Nam.

Lại nghe Đồ đại nương ở một bên bắt đầu dĩ than thở, Lý Vũ Dương không nhìn được ngược mặt nhìn trời, nghe lời bước chậm.

Dù sao đây cũng là cơ hội có thể quang minh chính đại xuất phủ mà nàng vất vả chờ đến, nàng không muốn mới dạo vài vòng lại bị “thỉnh” trở về Vương phủ.

Không lâu nữa là lễ mừng năm mới rồi, không khí khắp mọi nẻo đường tràn đầy hân hoan, rộn ràng cùng bận rộn chọn mua hàng Tết.

Trời mặc dù đổ tuyết, nhưng vẫn không làm giảm bầu không khí, cảnh tượng náo nhiệt này làm trên mặt Lý Vũ Dương luôn nở nụ cười.

Linh di vốn cho là hiện nay thân phận nàng là một Quận chúa, khác trước rất nhiều, là tiểu thư khuê các, không nên xuất đầu lộ diện. Vì nguyên nhân này,

nàng không được ra khỏi Vương phủ nửa bước, khiến nàng luôn luôn buồn bực.

Gần đây, nàng còn nghe nói Linh di cùng Vương gia nghĩa phụ bàn bạc, ý định nàng tìm một nhà môn đăng hộ đối, để nàng xuất giá. . . . . Nghĩ tới đây, nàng không khỏi chép miệng.

Nàng đối với việc lấy chồng thật sự không thích, nhưng nàng sẽ không đại đột đem suy nghĩ trong đầu nói ra, Linh di sẽ lại lôi một đồng đạo lý ra khuyên bảo.

Nhiều năm trôi qua, trong thâm tâm nàng vẫn nhớ, khoảng thời gian cha mẹ ruột mang nàng du sơn ngoạn thủy, dần theo năm tháng, chỉ có thể kỳ vọng tái hiện trong những giấc mơ.

Sau đêm bão tuyết rét lạnh đó, nàng chưa từng thấy phụ mẫu mình nữa, khi ấy còn nhỏ tuổi nàng không hiểu chuyện, thỉnh thoảng đi hỏi Linh di.

Nhưng Linh di chỉ cần nghe nàng mở miệng nhắc đến phụ thân mẫu thân, hốc mắt sẽ lại đỏ, không muốn xem bộ dạng Linh di đắm lệ, số lần nói tới càng ít đi, về sau lại càng không nhắc nữa.

Nàng nghe lời Linh di, quên đi mình là Doãn Vũ Dương, chấp nhận cuộc sống cảm y hoa phục, nàng là Quận chúa Vũ Dương của Cẩn Vương phủ.

Lần này nếu không phải là cầu xin Linh di mấy ngày, Linh di bị nàng làm phiền, rốt cuộc đồng ý cho nàng ra phố, bằng không nàng không có cơ hội để đi theo Đồ đại nương đi ra ngoài đi dạo chơi như bây giờ, nhìn những cảnh tượng náo nhiệt này.

Bên tai đầy tiếng rao bán, Lý Vũ Dương ở trên đường thấy vậy con mắt luôn bận bịu, tò mò nhìn chung quanh.

“Đại nương, ” nàng quay đầu cười ngọt ngào, “Ta muốn cái này!”

“Vâng.” Đồ đại nương lập tức móc bạc, mua mấy cái bánh hoa mai.

Lý Vũ Dương nhận lấy, thỏa mãn khẽ cắn một miếng, mang theo mùi hoa cùng vị ngọt lấp đầy mũi. Nàng vẫn rất thích bánh hoa mai, có lẽ bởi vì đây là mùi vị in sâu trong trí nhớ nàng.

Tuy rằng những năm gần đây, mặc dù ăn vô số bánh hoa mai do nhiều người làm, nhưng nàng vẫn không tìm được, mùi vị đó chỉ thuộc về mẫu thân. . . .

Đối với Linh di, tận đáy lòng nàng luôn cảm kích, những năm nay nếu không nhờ Linh di, chắc rằng ba bữa cơm no sẽ không có, đừng nói bây giờ còn có thể tận hưởng cuộc sống cảm y ngọc thực.

Linh di chẳng khác nào mẫu thân thứ hai của nàng.

Năm đó tại ngôi miếu đồ nát tình cờ gặp gỡ, nối duyên phận giữa Cẩn Vương gia Lý nhạc và Linh di, Vương gia thấy các nàng một lớn một nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, động lòng trắc ẩn, liền mang các nàng về Cẩn Vương phủ, sau đó cùng Linh di lưỡng tình tương duyệt, kết thành phu thê.

Chẳng qua Vương gia sớm đã có thể thất, cho dù ngay lúc đó nàng tuổi còn quá nhỏ, cũng hiểu rõ tình cảm của Linh di và nghĩa phụ đến được với nhau không dễ.

Những năm này, Linh di vì một nhà hoà thuận vui vẻ, vẫn cam chịu làm thứ Vương phi, vì sợ nàng nhỏ tuổi ở trong Cẩn Vương phủ danh không chánh, ngôn bất thuận, bị người khác gây khó khăn, chê cười, còn để nàng bái Vương gia cùng Đại Vương phi Liên Băng Nguyệt làm nghĩa phụ, nghĩa mẫu.

Nhưng đây đối với nàng và Linh di mà nói bất quá là kẻ tự vệ, trên thực tế, nàng cùng nghĩa mẫu Liên Băng Nguyệt không thân thiết với nhau.

Mười năm, tuy là Quận chúa của Cẩn Vương gia, nhưng nàng thật sự không phải là tiểu thư khuê tú điềm đạm, nho nhã. Nàng thích chơi chung cùng bọn hạ nhân trong phủ, người không biết, có thể lầm nàng là tỷ nữ.

Mà nàng cũng không để bụng, dù sao nàng cũng không hứng trở thành Quận chúa, muốn làm tiểu thư khuê các, phép tắc nhiều vô số kể, lễ nghi phải chu toàn, cử chỉ thanh lịch. . . . . Những thứ này đối với nàng còn khổ hơn cực hình.

“Quận chúa, người cũng phải cẩn thận một chút.” Nhìn nàng, Đồ đại nương không yên lòng lại dặn dò thêm, “Lễ mừng năm mới sắp đến rồi, trên đường này đông đúc, người bị đụng ngã, lão nô có thể bị trách phạt.”

“Ta biết rồi.” Lý Vũ Dương ngẩng đầu nhìn Đồ đại nương, trong mắt tỏa lên ánh sáng mê người.

Thấy nụ cười ngọt ngào của nàng, khóe miệng Đồ đại nương cũng không khỏi giương lên.

Bất luận kẻ nào chỉ cần nhìn phải, cũng đủ để khó có thể quên dáng điệu xinh đẹp của Vũ Dương Quận chúa, nàng hiển nhiên là một mỹ nhân. Trong phủ, mọi người dưới đều thích gần gũi với nàng, không chỉ vì diện mạo đẹp đẽ, mặc dù là Quận chúa, lại không chút xú nào kiêu căng tự mãn, thật sự đáng quý.

Cả Cẩn Vương phủ trừ Đại vương phi cùng một số người ra, cơ hồ không có ai không thích vị Vũ Dương Quận chúa như hoa như ngọc này.

Đi bên cạnh Đồ đại nương, Lý Vũ Dương thấy rất thích một gian hàng nặn đất. Nhân đại nương đang bận chọn mua đồ Tết, nàng chạy đến trước gian hàng, hai con mắt lấp lánh, nhìn chăm chăm người bán hàng dùng bàn tay khéo léo lần lượt nặn ra từng con vật nhỏ rất sống động.

Cái này chắc là Nặc Nhi sẽ thích -

Trong đầu nàng hiện lên một bóng dáng, đó là nhi tử của nghĩa phụ và Linh di, nàng yêu thương hắn giống như đệ đệ ruột.

Đang định mở miệng hỏi mua về, nhưng lời chưa kịp thốt, đã bị một tiếng la hung dữ cắt đứt.

“Tiểu tử thúì người bị cầm à?”

Tiếng rống to như sấm, làm nàng nhin không được nghiêng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy cách đó không xa có mấy người nam tử cao to như hung thần ác sát, đang vung tay, bộ dạng hung tợn đó cũng đủ khiến người qua đường thối lui mấy bước, hơn thế nữa, cho dù tò mò, tất cả cũng chỉ dám nhìn từ xa.

Chuyện gì xảy ra thế?

“Tiểu cô nương, nàng đừng tới đó.” Tựa hồ nhìn ra nàng định đến gần, người nặn đất hảo tâm nhỏ giọng nhắc nhở, “Bọn nó là địa đầu xà, về phần tên tiểu tử đang vẽ kia. . . . . Xem ra chắc là người nơi khác, cho nên mới không hiểu quy định lấy bạc đổi yên ổn, làm ầm ĩ thế kia.”

Lý Vũ Dương nhú mày. lấy bạc đổi yên ổn. . . . . Đây là quy định gì thế? Sao chưa bao giờ nghe thấy?

“Đa tạ tiểu ca đã nhắc nhở.” Nàng khẽ mỉm cười, kéo áo choàng trên người, cúi đầu cẩn thận không để cho người khác thấy rõ dung mạo của mình, chậm rãi đến gần.

Nàng thấy mấy người đó bao quanh trước cái bàn sơ sài, ở trên bày tranh vẽ bằng bột chì, màu nước, một bạch y nam tử ngồi ở sau cái bàn, vẻ mặt không chút thay đổi. Mà trong mùa lạnh thế này, trên người hắn chỉ mặc một chiếc áo trắng đơn thuần - Hắn không lạnh sao? Nhìn cả người phong phanh, nàng cũng muốn run thay.

Ánh mắt của nàng hướng về trước mặt hắn, lập tức bị con mắt đen của hắn hút lấy – đó là một đôi mắt đen như trời đêm, trong suốt lấp lánh. . . . . Nàng hơi nghiêng đầu nhìn chăm chăm hắn không tha, đôi mắt như thế cho nàng một cảm giác quen thuộc.

Mới vừa nãy, người bán kia nói nam tử này là người bên ngoài, cho nên không thể gặp trước đó được, nhưng tại sao cảm giác ấy lại mãnh liệt như thế?

Xem bức tranh bày ra trên bàn được vẽ một nửa, ngay giữa là một con đầu rồng, mắt sư tử, thân hươu, chân ngựa, trên lưng còn chở một đứa trẻ – một bức Kỳ Lân Tống Tử! (*)

Cổ xe ngừng phía sau hắn, bên trên cũng treo vài bức Kỳ Lân Tống Tử, được đề là “Liễu Nham Phong”, đây chắc là tên của hắn.

“Bức tranh thật đẹp!” Nàng không nhin được khen ngợi.

Nàng buột miệng khen, không chỉ là những bức tranh bức tranh hắn vẽ, mà còn bạch y nam tử bị ức hiếp, trên mặt lại không có một tia không vui hoặc tức giận, chỉ có bình tĩnh. Mặt hắn không chút thay đổi tựa như mình chỉ là người ngoài cuộc, lạnh lùng nhìn chuyện phát sinh trước mắt.

Đám người vây quanh hắn không khách khí dùng sức vỗ mạnh vào bàn, “Đại gia ta miệng nói được làm được, người còn không mau giao bạc ra đây!”

Liễu Nham Phong chỉ nhàn nhạt liếc đối phương một cái, cúi đầu cầm lấy bút họa trên giấy, chỉ vài nét, đứa trẻ cười trên Kỳ Lân tay cầm nhiều đóa hoa sen nở rộ.

Thủ pháp của hắn làm khóe miệng Lý Vũ Dương giương lên.

Bọn người đứng trước Liễu Nham Phong, nhận thấy rõ ràng không để chúng vào mắt, giận đến nổi đưa tay níu lấy cổ áo hắn.

“Tiểu tử, hóa ra ngươi chán sống đúng không? Đây là địa bàn của bốn đại gia, muốn ở đây an ổn, biết điều một chút dâng lên ngân lượng hiếu kính các đại gia. Đây là phép tắc, ngươi không lấy ra, là muốn ép đại gia ta đánh rồi!”

Du còn lưu manh ban ngày ban mặt đòi cả người cả của, với cướp bóc có cái gì khác biệt?

Nhìn vị nam tử bị níu lấy, Lý Vũ Dương không khỏi giận dữ.

“Quận chúa!” Đồ đại nương chạy tới bên cạnh nàng, thấy vẻ mặt tối đi, trong lòng âm thầm kêu khổ, “Quận chúa ngoan của lão nô, ngàn vạn người đừng xen vào a!”

Nàng không đáp lời, trừng trừng như cũ đám người phía trước kia.

“Không để lão tử ở trong mắt, muốn chết này!” Tên đó không nhin được ngã lật cái bàn, bức họa trên bàn bị xé thành hai nửa, bay xuống ở trên mặt tuyết.

Bức họa, tiếc quá! Lý Vũ Dương tức giận dậm chân.

“Quận chúa?” Lúc này, Đồ đại nương cũng bắt chặp, kéo tay nàng, chỉ sợ nàng kích động.”Chúng ta trở về phủ đi.”

Nàng không nghe theo mà rút tay về.

Đã phá bức tranh, đám bại hoại kia vẫn không có ý định thu tay lại, một người trong đó dùng sức vung tay lên, đẩy ngã Liễu Nham Phong trên mặt đất.

Trọng tâm không vững ngã oạch trong đồng tuyết, bàn tay cũng bởi vì va phải đá trên mặt đất, chảy máu đỏ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lý Vũ Dương bỗng nhói lòng. Đôi tay này dùng để người ta kiếm tiền, nếu bị hủy hoại, sau này dựa vào cái gì mà nuôi gia đình? Bọn người kia thật là khinh người quá đáng!

Nàng trong cơn giận dữ bước lên trước.

Đồ đại nương thấy thế tâm cả kinh. Bà già khom kéo không được Quận chúa, chứ nói chi thay Quận chúa chấn quả đám. Bà nhìn chung quanh, bởi vì Quận chúa khẳng khẳng, nên thị vệ Vương phủ cũng đợi bên ngoài quán trà nhỏ, bà không dám chần chờ vội vàng đi tìm viện binh.

“Dừng tay lại!” Lý Vũ Dương tiến lên ngăn cản.

Tên đang giơ tay lên muốn tiếp tục đâm đá Liễu Nham Phong, không có ngờ tới nửa đường xông ra một tên Trình Giáo Kim, tay dừng ở giữa không trung, tâm mất thì trừng hướng đến nàng.

Người đi đường vốn là ở một bên xem không dám ra tay làm việc nghĩa, tất cả cũng đồng thời nhìn về phía nàng.

Nam tử cảm đầu nhìn từ trên xuống dưới Lý Vũ Dương, vóc dáng nhỏ nhắn, chiếc áo choàng dày cộm cơ hồ che mất nàng, khiến cho người khác thấy không rõ dung mạo của nàng.

“Nha đầu, không liên quan đến ngươi, rút ngay cho ta!” Nhìn ra y phục trên người nàng danh quý, nam tử vẻ mặt dữ tợn hung ác phát tay, muốn nàng chớ xen vào việc của người khác.

“Muốn rút cũng là ngươi rút đi.” Nàng không khách khí cãi lại, “Bằng không ta sẽ báo quan!”

“Báo quan?” Nghe được lời, nam tử giương thủ cười ha ha, “Nàng biết lão tử là người nào không?”

Lý Vũ Dương lạnh lùng khề hừ. Nàng mặc khi gió hắt là ai!

“Ta là Vương Nhị, cậu cả Tri phủ là lão Đại của ta.”

Về mặt nàng khinh thường nói: “Quan hệ thật đúng là xa, ta không cần biết cậu cả Tri phủ hay là thứ gì, Thiên hoàng lão tử ở trước mặt, ta cũng không để vào mắt.”

“Tiểu tử này ở trên địa bàn của ta buôn bán, thì phải trả tiền, đây là quy củ.” Vương Nhị nói với bộ dạng đương nhiên.

Cùng người như thế nói chuyện, quả thật không hài lòng hơn nữa câu.”Các ngươi đi nhanh đi.” Tay nàng bọc mình ra hiệu, “Chuyện phát sinh dưới mắt ta thì không thể làm ngơ được.”

“Nha đầu này nói chuyện rất không khách khí . . . . .” Vương Nhị vỗ vỗ cằm, vẻ mặt tò mò tiêu sái đến trước mặt nàng.”Ngẩng đầu, để cho bản đại gia xem một chút.” Hắn lỗ mãng vươn tay, định kéo áo choàng nàng.

“Láo xược!” Lý Vũ Dương không vì hành động bất ngờ này mà kinh sợ, chẳng qua là mặt lộ vẻ khinh miệt lui một bước, không để cho hắn được như ý.

Phản ứng của nàng chọc giận Vương Nhị, người vây xem không ít, thái độ của tiểu nha đầu này nói rõ đem hắn trước mặt dẫm ở dưới lòng bàn chân.

“Khur! Thật không biết tự lượng sức mình, đáng chết nha đầu!” Hắn vươn tay, nổi giận dùng dùng phải bắt nàng.

Nàng linh hoạt xoay người, thoát tay của hắn, còn thừa dịp hắn không chú ý giờ tay, thường hắn một cái tát.

Hoàn toàn không biết được nàng sẽ dùng chiêu này, Vương Nhị khó tin vỗ mặt, đáy mắt lóe tia tức giận, “Nha đầu chết tiệt kia!” Hắn nguyên rủa một tiếng, thủ hạ phía sau không nhịn được bật cười, làm hắn trợn mắt nhìn bọn chúng một cái.

Hắn giơ tay lên, không chút lưu tình hướng tới Lý Vũ Dương, lại bị nàng nhanh nhẹn nghiêng người tránh thoát.

Thì ra là từ nhỏ nàng rất được Cẩn Vương gia yêu thích, luôn đi theo nghĩa phụ văn võ song toàn tập cưỡi ngựa bắn cung, không như vẻ ngoài yếu đuối.

Nhưng mà động tác này khiến cho áo choàng rơi xuống, để người ở đây rõ ràng thấy được dung mạo của nàng, nàng hất cằm lên, trong ánh mắt nổi lên tức giận chống đối, càng làm nàng lộ ra vẻ khác người.

“Cút đi!” Nàng trách mắng.

“Không nghĩ tới là một mỹ nhân.” Vương Nhị vừa thấy ngũ quan thanh tú, vốn là lửa giận bỗng biến thành dục hỏa, mê đắm đưa tay định sờ lên mặt của nàng.

Nàng đột nhiên lui về phía sau một bước dài, để tay hấn chụp một cái vô ích.

“Chớ né, tiểu mỹ nhân.” Hấn sai thủ hạ bên cạnh, “Lão tử coi trọng nàng, là phúc khí của nàng đấy.” Lý Vũ Dương nở nụ cười sương lạnh, sau đó giơ tay lên nghĩ giáo huấn bọn này một chút, nhưng không cẩn thận chú ý đến bên cạnh đột nhiên hai người xông tới, trực giác của nàng chỉ giúp ngăn cản phía bên trái, nhưng từ bên phải cổ nàng hung hăng bị xông một chưởng, nàng thỉnh linh bị đánh đầu nghiêng sang một bên, trọng tâm không vững ngã trong đông tuyết, cái trán còn bị va đập.

Nàng đau đến muốn hét lên, cảm thấy một trận choáng váng ập tới, giọt huyết châu rơi từ trán xuống, nhanh chóng nhuộm đỏ cả mặt đất đầy tuyết.

“Đáng tiếc cho một mỹ nhân, khuôn mặt xấu xí rồi. . . . . Mau ngoan ngoãn cho đại gia ta đi.” Khẩu khí Vương Nhị dương dương đắc ý, vươn tay muốn lôi nàng tới.

Nàng đưa tay muốn phản kích, nhưng sự chói sáng đánh khiến hành động của nàng không cách nào nhanh nhẹn, hoàn toàn không có sức lực.

Liễu Nham Phong đứng một bên vốn vẻ mặt không chút thay đổi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lạnh lẽo đi -

Trước khi mọi người vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, hấn đã nhanh chóng nghiêng mình che chở Lý Vũ Dương, bàn tay dùng sức mà đưa về phía nàng.

“Ngươi -”

Không cho Vương Nhị cơ hội nói chuyện, khuôn mặt Liễu Nham Phong lãnh ngạnh, duỗi tay ra, dùng sức kéo tóc của đối phương, Vương Nhị lập tức không vững ngã nhào trên đất. Vương Nhị còn chưa có phản ứng gì, hấn đã tung một cước ngay bụng đối phương, khiến cho Vương Nhị đau đến mức ở trên mặt tuyết ôm bụng mà rên rỉ.

Bàn tay nhỏ bé của Lý Vũ Dương che lại vết máu đang chảy, kinh ngạc nhìn tình thế trước mắt đảo ngược.

Thân hình Liễu Nham Phong cho dù không có cao lớn bằng Vương Nhị, nhưng hấn không cho đối phương chiếm được nửa điểm thượng phong, một cước đã hạ gục Vương Nhị, một cái tay đã đem mấy tên thủ hạ của Vương Nhị xông lên đánh cho hoa rơi nước chảy. (Snow: a, Phong ca “rồ” quá đi mất)

Hấn không lưu tình hạ thủ khiến người ta ấn tượng khắc sâu, mặc dù vết thương trên vẫn có chút đau, nhưng hai mắt Lý Vũ Dương hai mắt sáng lên, trong mắt chợt hiện một tia bội phục.

“Tha mạng a!” Vương Nhị bị dẫm ở trên mặt đất mất thấy tình thế bất lợi, lập tức cầu khẩn thảm thương, “Đại gia xin tha mạng! Tiểu nhân không dám nữa!”

Khỏe miệng Lý Vũ Dương không khỏi giương lên. Hóa ra, Liễu Nham Phong thờ ơ không phải vì sợ phiền phức, mà là vốn dĩ hấn không để những người đó ở trong mắt, cũng không cần nàng viện thủ tương trợ. Một mình hấn có thể xử lý thích đáng hết bọn du côn này, là nàng xen vào việc của người khác rồi.

Ánh mắt Liễu Nham Phong lạnh như sương quét qua bọn người bị hấn đánh liên tiếp mà không dám đến gần, sau đó cúi đầu nhìn Vương Nhị.

“Đại gia. . . . .” Vương Nhị thấy ánh mắt của hấn, đã bị làm cho sợ đến vẻ mặt trắng bệch, “Tha mạng a!”

Hấn vươn tay, dùng sức kéo Vương Nhị đang trên mặt đất, Vương Nhị đã bị làm cho sợ đến chân cũng mềm nhũn. Tiếp đó, tay hấn chuyển động, một tiếng xương gãy thanh thúy rõ ràng truyền vào trong tai mọi người bốn phía.

Vương Nhị đau đớn, gào khóc ngay tức khắc, “Tay của ta. . . . . Tay của ta đứt rồi!”

Mặt lãnh, nam tử đẩy Vương Nhị cho bọn thủ hạ, chúng đỡ lấy Vương Nhị, chặt vật mà ngã lăn rồi sau đó chạy đi.

Mà hấn không hao phí thời gian xem bọn kia chạy mất, chính là xoay người, hai mắt dán vào Lý Vũ Dương còn té ở trên mặt tuyết.

Lý Vũ Dương nén cảm giác choáng váng, từ từ từ trên mặt tuyết đứng dậy. Liễu Nham Phong đưa tay đỡ lấy nàng.

Nàng nhìn bàn tay còn đang chảy máu, “Tay của ngươi bị thương có sao không?” Bàn tay này dùng để vẽ tranh, nếu không có thể vẽ được nữa, chẳng phải đáng tiếc lắm sao?

Đáy mắt hấn hiện lên một cảm xúc phức tạp, nhưng rất nhanh mặt trở lại không chút thay đổi. Hấn không nói lời nào lấy chiếc khăn tay, chạm vào vết thương trên trán nàng.

Nàng đau đến nhũn mảy, nhưng cũng tình cờ phát hiện mặc dù quần áo đơn bạc, tay hấn rất ấm áp, dường như không bị hàn khí ảnh hưởng.

Sau khi giúp nàng lau vết máu, hắn yên lặng không lên tiếng xoay người.

Ánh mắt nàng tò mò đuổi theo, thấy hắn leo lên cổ xe, lấy hòm rương gỗ, sau đó kéo chiếc ghế ra, để nàng ngồi lên, im lặng thay nàng lau vết thương, chú tâm bó thuốc.

“Thật nhìn không ra. . . . .” Nàng tò mò nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn gần trong gang tấc, “Người không chỉ vẻ tranh đẹp, mà còn có thể chữa trị vết thương nữa.”

Hắn như không nghe thấy, tất cả lực chú ý đặt trên vết thương của nàng.

“Đừng ròi! Bọn chúng mới nói là người câm, mà người không nói lời nào. . . . . Là bởi vì người không cách nào nói chuyện sao?” Nàng rất nhanh tìm hiểu nguyên nhân hắn không lên tiếng, “Người nghe được lời nói của ta không?”

Liễu Nham Phong nhàn nhạt liếc nàng một cái.

Thấy ánh mắt của hắn, nàng thân nhiên cười tươi, “Người nghe được mà!”

Liễu Nham Phong cũng không nhếch lên, nhưng nhìn nụ cười của nàng, khóe miệng hắn không nhịn được giương nhẹ.

Xử lý tốt vết thương xong, hắn không nói lời nào dọn vào hòm thuốc, cất lại trên xe.

“Người mặc như vậy không lạnh sao?” Lý Vũ Dương tò tò đi sau hắn, nhìn cỗ xe thô sơ nghĩ thầm hắn là gia cảnh hắn bản hàn.

Hắn vẫn im lặng, vừa đem rương gỗ cất xong, xét phần bàn tay bị đá thương, hắn chỉ tùy ý dùng vải trắng băng bó qua loa.

Mặc dù bị ngó lơ, nhưng Lý Vũ Dương một chút cũng không nổi giận, nàng cúi bỏ trên người mình ném lên cỗ xe, “Cho người đó!”

Như là sợ bị hắn cự tuyệt, đem chiếc áo choàng cho hắn, nàng vội vàng xoay người rời đi.

Liễu Nham Phong không ngờ tới nàng làm như vậy, cầm lấy cái áo còn vương hơi ấm của nàng sững sốt một chút, rồi sau đó không chút nghĩ ngợi lập tức xoay mình xuống xe. Đúng lúc này, Đồ đại nương cũng thở hồng hộc mà dẫn thị vệ chạy đến.

“Quận chúa -” Vừa nhìn thấy vết thương trên trán Lý Vũ Dương, bà lập tức sợ hãi, “Trán của người, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Đừng lo lắng,” Lý Vũ Dương giơ tay lên, “Không có gì đâu.”

“Làm sao không có gì đáng ngại? Nếu khiến Vương gia -”

“Yên tâm đi.” Nàng cười ngọt ngào mà cắt ngang Đồ đại nương đang kinh ngạc, “Với nghĩa phụ thì ta sẽ khai báo!”

“Lớn mật!”

Nghe được tiếng mắng của thị vệ, Lý Vũ Dương quay thân lại, thấy Liễu Nham Phong bị hai gã thị vệ giải đến cách đó không xa.

“Không được vô lễ!” Thanh âm nhẹ nhàng lập tức vang lên nói: “Buông hắn ra đi, để hắn tới đây.”

“Quận chúa!” Đồ đại nương lo lắng khuyên can.

“Không sao.” Nàng mỉm cười với bà: “Hắn đã cứu ta đấy.”

“Thật không?” Đồ đại nương không cho là vậy. Nếu không phải bởi vì bạch y thư sinh, Quận chúa nhà bà sẽ không mất hồn như thế, bây giờ còn bị thương, thật không biết trở về làm sao khai báo với Vương gia và Linh Vương phi đây.

Sắc mặt Liễu Nham Phong trầm xuống, cách một khoảng chừng mắt nhìn Lý Vũ Dương.

Quận chúa?

Nàng là người của hoàng thất.

Mí mắt của hắn khẽ sụp, che giấu tất cả suy nghĩ, rồi ném chiếc áo cầm trong tay về phía nàng.

Nàng vội đưa tay lấy được, khó hiểu nhìn hắn, “Người không nhận sao, đây là bản Quận chúa muốn tặng cho người mà.”

Liễu Nham Phong không nói gì mà lui một bước dài, ngay sau đó xoay người rời đi.

“Chờ chút đã!” Lý Vũ Dương muốn đuổi theo.

“Quận chúa!” Đồ đại nương vội vàng kéo nàng. “Người tha cho lão nô đi! Chuyện này nếu truyền đến tai Linh Vương phi, lão nô có tội thì sẽ tự chịu, nhưng người cũng đừng quên ngoại trừ phải khai báo với Vương gia và Linh Vương phi, còn có Đại vương phi a! Mặc dù bây giờ Đại vương phi trở về kinh chúc thọ Thái tử phi, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ trở lại, nếu người biết Cẩn Vương phủ không có quy củ như vậy, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả Linh Vương phi đang lâm bệnh cũng phải cùng đi theo chúng ta nhận tội.”

Lời của Đồ đại nương khiến cho Lý Vũ Dương cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể ép mình đứng lại.

Đây cũng có thể nói là mực thước “Thượng đẳng nhân” — tuyệt không quan hệ với người thân phận không hợp, như vậy là mất thể thống.

Nhưng mà đúng như Đồ đại nương nghĩ, Linh di còn che chở cho nàng, vì Linh di thương yêu nàng, cho nên chỉ mắng nhẹ làm chuyện lớn hóa nhỏ, sợ là nghĩa mẫu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng. Nhớ tới Đại Vương phi, tâm tình của nàng không yên ổn.

Năm đó, Vương phi vì tiếp nhận ý muốn của nghĩa phụ Cẩn Vương gia, không muốn ngỗ ngược với phu quân, cho dù không tình nguyện, cũng phải gạt đầu thu nàng làm nghĩa nữ. Rồi nhưng, Vương phi luôn xem Linh di là cái đinh trong mắt, đối với nàng tự nhiên cũng sẽ không có sắc mặt hòa nhã.

Những năm gần đây, Vương phi căn bản là đối với nàng chẳng quan tâm, thậm chí có một thời còn gây phiền toái, vì Linh di, bất kể gặp phải chuyện bất bình gì, nàng cũng bắt mình nhẫn nhịn.

Lý Vũ Dương nhìn Liễu Nham Phong y phục đơn bạc đi xa, biết rõ người này và nàng bất đồng thể giới, không nên quan hệ, nhưng bóng dáng lẻ loi ấy cứ làm nao lòng.

“Đại nương. . . . .Ta xin bà một lần này thôi.” Nàng nhẹ gỡ tay Đồ đại nương, trước khi bà chưa kịp ngăn cản, rảo bước nhanh đuổi theo Liễu Nham Phong.

“Người không muốn nhận thì thôi, ta lấy lại, nhưng cái này. . . . .” Nàng chìa ra một chiếc bánh hoa mai, “May là không nát, người cầm ăn đi.”

Liễu Nham Phong yên lặng nhìn người trước mặt, thấy trong mắt nàng ánh lên sự mong đợi.

Đối với một người xa lạ tình cờ gặp gỡ, nàng không e ngại bày tỏ quan tâm, đôi mắt to tròn sáng trong hút hồn người khác — nàng đối với hắn thật là tốt, không hề tính toán bất kỳ báo đáp nào.

Ánh mắt của hắn dừng trên cái trán bị thương, nàng vì cứu hắn mà mặt mày trầy xước. . . . . Chần chừ một chút, hắn vươn tay lấy món bánh.

Thấy hắn nhận bánh hoa mai, nụ cười trên mặt Lý Vũ Dương càng thêm rực rỡ, nhưng sau một khắc, nụ cười của nàng cứng đờ — bởi vì thấy phía sau hắn bỗng nhiên xuất hiện hai nam nhân.

Bọn họ nhìn qua cũng biết không phải là hạng du côn lưu manh, giống Liễu Nham Phong mặc bạch y, hơn nữa vẻ mặt lại nghiêm nghị. Có vẻ Liễu Nham Phong biết họ.

Đồ đại nương ở một bên nhìn, trực giác mách bảo có cái gì không đúng, lập tức tiến lên, “Quận chúa, trời không còn sớm nữa, chúng ta nên nhanh trở về Cẩn Vương phủ.” Bà còn ra hiệu cho thị vệ bảo vệ Quận chúa. Vị Bạch y thư sinh này tuyệt đối có gì cổ quái, dù sao trời lạnh như thế này, lại ăn mặc đơn bạc thế, không phải nghèo mua không nổi quần áo mà là đầu óc có vấn đề. Bất kể là người nào, Quận chúa Cẩn Vương phủ không được quan hệ cùng người như vậy.

Lý Vũ Dương đành phải bĩu môi, theo lời Đồ đại nương cước bộ rời đi.

Bão tuyết vẫn rơi mịt mù, nàng xoay người nhìn Liễu Nham Phong càng ngày càng xa, chỉ còn thấy hai mắt đen sáng ngời, nàng không nhận được vẫy tay.

Tưởng rằng hắn sẽ không phản ứng, thấy hắn do dự, ai ngờ cuối cùng vẫn chậm rãi nhẹ vươn tay lên. (Snow: Cảnh này mà lên phim chắc đẹp lắm đây)

Bởi vì hành động đơn giản của hắn mà nàng để lộ nụ cười mỉm, dù biết là tình cờ gặp nhau, nhưng nàng biết có thể làm cho người nam nhân này chịu làm như thế, đã rất khó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Làm sao không cẩn thận như vậy?!” Tư Đồ Linh khó nén nổi lo lắng, nhìn vết thương trên trán Vũ Dương nói.

“Linh di đừng để trong lòng, đây bất quá chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Giọng nói Lý Vũ Dương nhẹ nhàng băng qua.

Một năm nay, không biết Linh di nhiễm phải căn bệnh kỳ quái gì mà nguyên nhân không rõ, ngày càng suy yếu, thậm chí bây giờ đã không thể đi lại, mới

vô số đại phu đến xem chẩn cũng không có kết quả, nàng không thể để Linh đi lo âu nữa.

“Vết thương nhỏ?” Tư Đồ Linh cau mày, “Tuy chỉ là một vết nhỏ, nhưng mặt mày lại trầy xước thế kia, sau này không cho phép con ra phủ nữa!”

“Linh đi. . . . .”

“Không thay đổi.” Mặt Tư Đồ Linh tái nhợt như tờ giấy nhẹ lác đầu.

Mặc dù lòng tràn đầy không muốn, nhưng nhìn bộ dạng Linh di suy yếu, Lý Vũ Dương cũng chỉ có thể ngậm miệng. Tay nàng cầm chén thuốc, tỉ mỉ thổi nguội, từng ngụm từng ngụm nhỏ dứt Linh di uống.

Mày khề nhăn, Tư Đồ Linh vừa uống thuốc, vừa từ từ nói, “Ta phải báo phụ vương con mau tìm một nhà khá giả mới được, nghe con trai lớn của Bình Nam Tướng quân la lớn đối với con—”

Nghe nhắc lại chuyện xưa, Lý Vũ Dương không khỏi cong miệng, “Linh đi, chuyện này không vội mà?”

“Sao lại không?” Tư Đồ Linh nhìn nàng, khề thờ dài, “Phải nhanh chút tìm cho con một nhà đẳng hoàng mới có thể an tâm, cơ thể ta không biết còn bao lâu nữa,”

“Linh đi, người sẽ khỏe thôi.” Từ khi nàng bắt đầu có trí nhớ, Linh đi và nàng sống nương tựa lẫn nhau, hai người tình như mẹ con, không vì Linh đi trở thành thê thiếp của Vương gia mà thay đổi.

“Sinh lão bệnh tử, là chuyện thường ở đời.” Tư Đồ Linh sớm đối với cái chết thờ ơ, chẳng qua là. . . . . Nàng thấy Vũ Dương, nha đầu này trưởng thành, diện mạo xinh đẹp kia quả thực giống y hệt tiểu thư nhà nàng, đẹp như thiên tiên, tỏa sáng hơn người, nhưng chính vì sắc đẹp này, sẽ mang lại cho Vũ Dương có thể là phúc hoặc là họa. “Đời này ta không nở nhất, một người là con, còn lại là Nặc nhi.”

Lý Nặc sáu tuổi là hài tử sau khi Tư Đồ Linh mang theo Lý Vũ Dương vào Cẩn Vương phủ, gả cho Vương gia mà sinh ra, Lý Vũ Dương yêu thương hẳn như ruột thịt.

“Linh đi yên tâm, Vũ Dương nhất định chăm sóc tốt Nặc nhi.” Lý Vũ Dương nhẹ nói, “Mấy ngày trước, đệ ấy nhiễm phong hàn, hôm nay đã có chuyển biến tốt, ngày mai. . . . .” Nàng mỉm cười nhìn Tư Đồ Linh, “Con liền dẫn tới gặp người.”

“Tốt.” Tư Đồ Linh yếu ớt cười một tiếng. “Bất quá. . . . . Vũ Dương, nghe lời Linh đi, Vương gia nếu có an bài, con ngoan ngoãn xuất giá đấy, hiểu chưa?”

Về chuyện này, Lý Vũ Dương thật sự không muốn đồng ý, nhưng bây giờ, cho dù nàng không muốn, cũng chỉ có thể gật đầu. Dù sao đối với nàng mà nói thân thể của Linh đi là quan trọng nhất, với lại cũng không phải là muốn nàng ngày mai lấy chồng ngay, chuyện này có thể bàn lại sau.

“Linh đi nghe nói vết thương trên trán con, là vì hôm nay cùng Đồ đại nương đi ra chợ, ra tay cứu một gã bạch y nam tử?”

Khóe miệng Lý Vũ Dương gật gật. Chuyện này nhất định sớm truyền vào trong phủ, ở chợ hôm nay người vây xem đông đảo, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, thế nào Linh đi cũng phát hiện thôi.

Nàng không nói câu thứ hai, để chén thuốc xuống mà quỳ gối, trán cúi xuống, ôn nhu nói: “Vũ Dương biết hôm nay đã gây nên chuyện làm mất danh dự, Vũ Dương đã biết sai rồi.”

Tư Đồ Linh nghe được lời nàng, mặc dù biết có lỗi, nhưng không nhịn được cười khề một tiếng. Nha đầu này thật tình quái, biết mình chắc chắn bị trách mắng, cho nên hạ mình trước, cúi đầu nói xin lỗi.

Trên người Vũ Dương thiếu sự ôn nhu tinh nhả của tiểu thư, ngược lại nhanh nhẹn nhạy bén hơn.

“Đứng lên đi.” Nàng vỗ nhẹ tay, lời nói sâu xa thờ dài: “Lần sau đừng làm như vậy nữa.”

“Dạ” Lý Vũ Dương dịu dàng gật đầu, ngồi trở lại trên ghế, bưng lên chén thuốc, tiếp tục cẩn thận dứt Linh đi.

Nhìn Vũ Dương, hốc mắt Tư Đồ Linh dần dần ướt. Thình thoảng nàng thật sự rất nhớ tiểu thư, hoài niệm những năm tháng bọn họ chủ tớ bốn người sinh sống trong núi rừng, vui vẻ vô lo.

Những năm gần đây, vì Vũ Dương và cũng vì Vương gia, nàng hầu như tai không nghe, miệng không nói, không để ý đến tình hình bên ngoài, không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội tìm được cơ bàn lộng thị phi, để Vương phủ một nhà hoà thuận vui vẻ, Vũ Dương bình an trưởng thành.

Có lúc nàng nhớ lại năm đó ly biệt, từng câu từng chữ nhấn nhủ của tiểu thư — mang theo Vũ Dương, cả đời không được trở về Miêu Cung. Nhưng gần đây nửa đêm tỉnh mộng, hồn phách của nàng như cười như khóc, trở về thôn cũ.

Mỗi lần thức tỉnh, nàng luôn biết đại nạn sắp giáng xuống, vì vậy đối với chuyện đại sự của Vũ Dương càng thêm tích cực.

Nghe cửa phòng vang lên tiếng, Lý Vũ Dương hơi nghiêng mình qua, thấy Lý Nhạc vào cửa, lập tức đứng dậy, “Phụ vương.”

Lý Nhạc khẽ mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng ý bảo nàng ngồi lại ghế, sau đó ngồi bên mép giường.

“Vương gia.” Tư Đồ Linh ôn nhu gọi.

“Đừng.” Tay của hắn nhẹ đặt trên vai nàng ánh mắt yên lặng. “Hôm nay có đỡ không?”

“Thần thiếp đỡ nhiều rồi.” Nàng nhọt nhọt cười một tiếng, gương mặt chăm chú nhìn nam nhân cao lớn trước mắt.

Hắn vươn tay nhẹ vỗ về gương mặt tiêu tụy của nàng, sâu trong mắt là sự sùng ái cùng lo lắng cô cùng.

Lý Vũ Dương thấy cảnh trước mắt, môi khẽ gọi lên. Nghĩa phụ và Linh di càng thâm tình, kết quả của ân ái mười năm, thủy chung không thay đổi.

“Phụ vương, Linh di,” Nàng trang nhã hành lễ, thức thời trả không gian cho vợ chồng hai người, “Vũ Dương xin cáo lui.”

“Đừng lại!” Lý Nhạc thu hồi tầm mắt khỏi ái thê, liếc sang nghĩa nữ, “Con đừng nóng vội thế chứ.”

Lý Vũ Dương đứng sững, khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, “Sao ạ, phụ vương?”

Lý Nhạc dù bận vẫn ung dung cười nói: “Không định nói cho phụ vương biết một chút về chuyện lớn của con xảy ra ở chợ à?”

“Vương gia!” Nghe giọng nhẹ nhàng của hắn, Tư Đồ Linh không khỏi hờn dỗi kêu một tiếng, nhìn bộ mặt đắc chí vừa lòng, cũng biết hắn không những không giận, ngược lại còn rất vui vẻ.

“Nàng đừng lo.” Hắn vỗ tay nàng trấn an, “Bỏn vương chỉ hỏi biết chân tướng, để mà sau đó răn dạy Vũ Dương.”

Nhưng Tư Đồ Linh một chút cũng không tin lời hắn. Tuy Vũ Dương không phải nhi tử do hai người sinh ra, nhưng Lý Nhạc đối với dưỡng nữ chẳng những là thương yêu từ thâm tâm, thậm chí có thể dùng “Càng thêm sùng ái” để hình dung, bởi vì Vũ Dương ngoài xinh đẹp, còn biết cưỡi ngựa bắn cung, giỏi thơ văn.

Hắn không chỉ một lần nói rằng, nếu không phải Vũ Dương là thân nữ nhi, thì có thể ra làm quan rồi, nhưng sự thật Vũ Dương là nữ tử, nên cuối cùng đành thất vọng vậy.

Lý Vũ Dương cười khẽ dịu dàng, “Phụ vương, người lại giễu cợt Vũ Dương, mới này Linh di đã khiển trách Vũ Dương một trận, Vũ Dương biết sai rồi.”

“Con thật là không biết sai gì cả. Hài tử, thấy việc nghĩa ra tay là chuyện tốt, nhưng mà. . . . .” Lý Nhạc chỉ vết thương trên trán nàng, “Đừng không biết tự lượng sức mình.”

“Vũ Dương đã rõ.” Nàng không do dự đáp ngay: “Vết thương này sẽ nhắc Vũ Dương nhớ kỹ, bất quá. . . . .Nó bắt đầu đau trở lại rồi, phụ vương tạm tha cho Vũ Dương nha, đừng mắng nữa mà.”

“Ha ha, nha đầu này. . . . .” Lý Nhạc không nhịn được cười to, “Con giúp người, phụ vương không có ý kiến, chẳng qua là phải nghĩ cách không ngoan hơn, lần sau nhớ lượng sức lấy.”

“Vương gia a!” Tư Đồ Linh bất đắc dĩ thở dài. “Lời này của chàng không phải là ngầm đồng ý lần sau nó có thể ở trên đường động thủ sao?”

Lý Nhạc lần nữa cười ha ha một tiếng, ôm ái thê cơ thể mảnh mai. Thật ra thì hai người đều biết Vũ Dương có tính thần trọng nghĩa, chuyện từ trước đến giờ mà Tư Đồ Linh lo lắng nhất, chỉ sợ Vũ Dương lại giống như ngày hôm nay, không cẩn thận làm mình bị thương.

“Yên tâm đi, Linh nhi, nữ nhi bảo bối rất cơ trí, biết bảo vệ mình. Chỉ là nó thông minh như vậy, bỏn vương thật sự nghi ngờ trên đời này có nam nhân để cùng nó xứng đôi không?”

“Không sao đâu ạ.” Lý Vũ Dương nghe vậy hai mắt sáng ngời, “Vũ Dương có thể cả đời không lấy chồng, bên cạnh phụ vương và Linh di mãi mãi.”

“Được lắm” Lý Nhạc cười thoải mái, “Linh nhi nếu có con làm bạn, phụ vương cũng yên tâm.”

“Vương gia, chàng sớm làm hư Vũ Dương rồi.” Ánh mắt Tư Đồ Linh quét qua hai người, vừa bực mình vừa buồn cười. “Đến lúc đó ngộ nhờ tiểu nha đầu này ý vào lời chàng nói, sau khi chàng an bài hôn sự còn liều chết không lên kiệu hoa, thì làm thế nào?”

“Linh nhi, nàng nên tin tưởng Vũ Dương sẽ không chừng mực như thế.” Lý Nhạc cười phát phát tay.

Về điểm này, Tư Đồ Linh không chắc chắn chút nào, nhưng nhìn Vũ Dương xinh đẹp hướng mình cười một tiếng, mâu quang nàng nhu đi, nhẹ nắm tay phu quân lắc đầu.

Đào mất mười năm trôi qua, cuộc sống của nàng nhờ được phu quân sùng ái mà trở nên khác hơn, có hạnh phúc như vậy, nàng luôn cảm kích trong lòng.

Lý Nhạc nhẹ vỗ mái tóc đen nhánh, mềm mại của Tư Đồ Linh, chứa đựng tình cảm chân thành tha thiết, biểu đạt thâm thiết quyến luyến đối với ái thê. Lúc mới gặp, hắn liền thích nàng vì đoan trang xinh đẹp, chung sống bấy lâu, lại yêu tằm lòng nhân hậu, ôn nhu hiền thực, gần đây đáng tiếc thân thể của nàng ngày càng suy yếu, trong lòng hắn mặc dù lo lắng cũng không dám dễ dàng đề lộ ra, chỉ sợ ái thê lâm bệnh cảm thấy áy náy.

“Trời không còn sớm, ” Lý Nhạc khôi phục rồi nói, “Vũ Dương, con nghỉ ngơi sớm một chút, lui ra đi.”

“Dạ.” Lý Vũ Dương lập tức đứng dậy quỳ lạy, lui ra ngoài.

Bước ra cửa phòng, một trận gió lạnh ập tới, hai tỷ nữ Hạ Trúc, Hạ Vũ chờ ở bên ngoài, lập tức choàng chiếc áo màu tím lên vai nàng.

“Trở về phòng thôi.” Nàng nói với tỷ nữ, bước nhẹ nhàng đi hướng Vũ Như các.

Mười năm trước nàng mới vào Cẩn Vương phủ, nghĩa phụ liền phái người xây dựng, vì nàng xây căn phòng này. Lúc đó, mới thấy nghĩa phụ yêu ai yêu cả đường đi, vì yêu Linh di mà thật lòng đối xử tốt.

Đang lúc Lý Vũ Dương tiến tới hành lang vào lầu các, đã thấy xa xa một cô gái dịu dàng, bằng ánh sáng ngọn đèn dầu trên tay thị nữ, nàng nhận ra người đến là Lý Tử Như (*) — hòn ngọc quý trên tay của nghĩa phụ và Đại vương phi, là muội muội trên danh nghĩa Tử Như Quận chúa.

Kế bên Vũ Như các, chính là chỗ ở của Lý Tử Như — Tử Dương các, ban đầu Cẩn Vương gia lấy tên hai vị Quận chúa đặt tên lầu các, chính là mong hai người bằng tuổi nhau có thể trở thành hảo tỷ muội, chỉ tiếc trong suy nghĩ Đại vương phi và Lý Tử Như, sự tồn tại của Lý Vũ Dương và Tư Đồ Linh, chỉ là cái gai nhức nhối trong mắt, đừng nói trở thành hảo tỷ muội, chỉ cần không thành kẻ thù là đã A Di Đà Phật lắm rồi.

Chạm mặt nhau, Lý Vũ Dương đối với muội muội nhẹ cúi chào, nhưng phản ứng của Lý Tử Như vênh vác tự đắc là lạnh giọng khê hừ.

Nàng tự nhận mình xuất thân cao quý, trừ phi phụ vương Lý Nhạc có ở đây, nếu không vốn ngay cả con mắt cũng không thèm liếc Lý Vũ Dương một cái.

“Thứ gì a?” Khi nàng ta đi xa rồi, Hạ Vũ đứng ở bên phải thay Lý Vũ Dương cảm đèn không nhìn được lắm lắm. “Quận chúa của chúng ta mới là Trưởng Quận chúa, vậy mà phải nhường đường!”

“Nói ít mấy câu thôi.” Hạ Trúc vội vàng nhẹ trách muội muội một tiếng.

Hai người bọn họ là song bào tỷ muội, vừa ra đời đã bị bán vào trong Vương phủ, lúc Lý Vũ Dương được Vương gia mang về phủ, bá Vương gia và Vương phi làm nghĩa phụ mẫu, trở thành Quận chúa được một năm, các nàng cũng ước chừng sáu, bảy tuổi, vì lớn lên nhanh lại cùng tuổi với Vũ Dương, nên được phái tới hầu hạ bên cạnh Vũ Dương.

Chỉ chớp mắt mấy năm, đã trở thành những cô nương xinh đẹp, tình tình của Hạ Trúc luôn luôn chặt chẽ, cẩn thận, trông chừng Vũ Dương Quận chúa hoạt bát hiếu động, để Quận chúa có thể ở gia đình hoàng thất này mà không gây ra đại họa. Nhưng Hạ Vũ thì ngược lại. Nàng luôn làm trái với tỷ tỷ, đi theo thống đông cùng Vũ Dương Quận chúa, hai người thường làm ra những chuyện khiến Hạ Trúc cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười.

“Người ta nói đúng a!” Hạ Vũ kiểm chế không được. “Quận chúa so với Tử Như Quận chúa lớn tuổi hơn, đương nhiên là Trưởng Quận chúa.”

“Còn nói nữa sao!” Hạ Trúc tròn mắt nhìn nàng một cái.

Hạ Vũ lúc này mới bắt đầu im lặng.

Nghe hai tỷ muội thì thầm, Lý Vũ Dương không khỏi bật cười.

Thật ra thì đối với thái độ cao ngạo của Lý Tử Như, nàng cũng không quá để ý, dù sao nàng đã quen với lạnh lùng như vậy. Nghĩa phụ chung tình với Linh di, Đại vương phi bị lạnh nhạt tự nhiên trong lòng sẽ không dễ chịu, mà nữ nhi của Đại vương phi càng sẽ không cho nàng về mặt thân thiện.

Những năm gần đây, Linh di luôn cố gắng hết sức, không để cho nàng cuốn vào trong cuộc đấu tranh sùng của nữ nhân, nhưng vì Linh di, đã đè nén tình cách, lâu tự thành thói quen.

Dù sao nước giếng không phạm nước sông, người khác không lấn trên đầu của nàng, nàng cũng tuyệt không tìm người gây phiền toái, cuộc sống mặc dù khó tránh khỏi va chạm, nhưng thật cũng không đến nỗi xảy ra xung đột gì.

Chẳng qua là. . . . Nghĩ tới Linh di thân thể gầy yếu, nàng không khỏi thở dài, trong lòng bỗng nổi lên bất an nhưng không cách nào giải thích được nỗi bất an đó.

Lúc này, viên bảo thạch trên ngực cá chân nàng giống như là có linh tính nóng lên, làm nàng cảm thấy choáng váng, người nàng lão đảo, giờ tay lên đỡ lấy trán.

“Quận chúa, người chóng mặt sao?” Hạ Trúc vội vàng đưa tay đỡ nàng. “Là do vết thương?”

“Không có gì đáng ngại đâu.” Lý Vũ Dương miễn cưỡng cười, trấn an tỷ nữ.

Mỗi lần có loại cảm giác bất an này, nhất định sẽ có việc phát sinh. Nàng còn nhớ rõ một lần khó chịu, chính là năm Lý Nặc ba tuổi rơi vào hồ sen trong Vương phủ. Khi đó nếu không phải nàng vừa lúc ngang qua, sợ rằng Lý Nặc đã sớm khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Cuộc sống yên bình này còn có thể kéo dài bao lâu? Ánh mắt lơ đãng ngẩng đầu nhìn bầu trời đen ngòm, nội tâm nàng cũng không có đáp án.

Đêm đông, tuyết bay mật mù, Lý Vũ Dương không khỏi tỉnh lại, nàng chậm rãi mở mắt, rồi trỗi lên.

Nhìn qua tấm màn, ánh sáng nói cho nàng biết, hiện tại trời còn chưa sáng.

Nàng hơi ngáp ngời dậy, quay đầu, bỗng tiếp xúc với đôi mắt đen như mực sáng trong đột nhiên mở to, cả người lập tức thanh tỉnh, sắc mặt đại biến.

“Ngươi . . . .” Nàng nhận ra Liễu Nham phong, hần vẫn một thân bạch y đơn bạc, mặt không chút thay đổi đứng trong bóng tối lẳng lặng nhìn nàng, “Ngươi . . . . Làm sao ngươi lại ở chỗ này?”

Liễu Nham phong không nói một câu, nhưng chậm rãi đặt lấy chai thuốc trên bàn, sau đó quay lại chỗ cũ.

“Đây là cái gì vậy?” Nhờ vào ánh nến bên giường, nàng khó hiểu nhìn nhất cử nhất động của hần.

Hần không yên lặng, xoay người đưa lưng về phía nàng.

Nàng nhướn mày, lập tức tung mình xuống giường, thân thể vừa tiếp xúc với không khí lạnh liền co rúm lại. Lúc này, nàng thật bội phục hần trong đêm đông có thể chỉ mặc một chiếc áo đơn.

Nàng vội vàng cầm thêm chiếc áo choàng, đi tới bên cạnh bàn cầm lấy thuốc, vội vàng hỏi: “Đây là cho ta sao? Để bôi lên vết thương?”

Hần vốn là muốn rời đi nhưng ngừng lại, chậm rãi gạt đầu.

“Ngươi cầm thuốc riêng đến cho ta?” Nàng cầm lấy chai thuốc trước mặt hần, ngẩng đầu mỉm cười nhìn hần.

Gật đầu lần nữa.

Lý Vũ Dương cẩn thận ngắm nghía chai thuốc trong tay, mặc dù chỉ là bình sứ nhỏ, nhưng trên thân bình điêu khắc tỉ mỉ một cây thược dược đón gió, xem ra tinh xảo lại sang trọng.

“Ngươi thật là người tốt.” Nàng không khỏi lẩm bẩm tự nói.

Người tốt? Nghe được câu này, Liễu Nham Phong bỗng hạ mi.

Nếu thật đúng là người tốt, Vũ Dương Quận chúa mới xứng đáng. Dù sao nàng thân thể thiên kim, tại thành phố xa xôi này còn có dũng khí làm việc nghĩa, xuất thủ cứu giúp phạm phu tặc tử như hần, mới là hiếm thấy.

Tuy nhiên hồi tưởng, hần cảm thấy Vũ Dương Quận chúa vóc người mỹ thì mỹ thật, nhưng thật sự không có đầu óc, lại vì một người xa lạ không quen biết dĩ thân phạm hiểm, nhưng hần không thể phủ nhận nàng gây ấn tượng không chỉ đáng ngoài, còn có tinh thần trọng nghĩa.

“Đêm khuya đến đưa. . . .” Nàng giương lên khóe miệng, “Tâm ý này thật là làm Vũ Dương xúc động.”

Bộ dáng đắc ý cười đầy, khiến Liễu Nham Phong không nhịn được bất đắc dĩ gạt đầu, “Thương thế của ngươi dù sao do ta gây ra.” Nghe thanh âm trầm thấp của hần, chai thuốc trên tay nàng thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất, tay chân luống cuống vội vàng đỡ được, về mặt ngạc nhiên nhìn hần, “Thì ra là ngươi có thể nói?”

Hần nhàn nhạt liếc nàng, đối với cảm giác kinh ngạc đó thấy không giải thích được. Cho tới bây giờ, hần chưa bao giờ nói mình không thể nói chuyện.

“Hôm nay ngươi ở trên phố bị người khác khi dễ, sao ngươi không nói lời nào vậy?”

Khi đó, cho dù hần lên tiếng, tình hình cũng sẽ không thay đổi, chỉ bằng tiết kiệm sức lực. Đạo lý đơn giản đó mà nha đầu này lại muốn hỏi? Khóe miệng Liễu Nham Phong nhếch lên.

“Thuốc này nhớ thoa sớm,” hần nhìn chai thuốc, đậm mực mở miệng dặn dò, “Mới không lưu lại bất kỳ vết sẹo nào.” Nàng là một cô nương xinh đẹp, hần không hy vọng nàng vì do mình mà để lại sẹo.

“Yên tâm, ta sẽ nhớ mà.” Nàng nắm thật chặt bình thuốc trên tay nói.

Hần gạt đầu, xoay người muốn rời đi, nàng biết thế nhưng lần nữa vây trước mặt hần, dám chặn đường của hần.

Hần khó hiểu thấy nàng cụp mi xuống.

“Ngươi vào bằng cách nào?” Nàng khó nén tò mò hỏi. Cẩn Vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, người bình thường không thể dễ dàng ra vào.

“Đi tới.” Hần đáp hồi hột.

“Ta dĩ nhiên biết ngươi là đi tới!” Nàng nhìn trời liếc mắt, đối với câu trả lời không hài lòng lắm, “Ý của ta là. . . .” Nàng buông tha thờ dài, phát tay một cái, “Thôi quên đi, quân ngươi vào bằng cách nào, dù sao cũng không quan trọng, người bình an là tốt rồi. Nhưng lần sau, ngươi đừng nghĩ có thể

may mắn như thế này, trừ phi có ta mang theo người, nếu không để gia đình hoặc thị vệ nhìn thấy, nghĩ người là trộm, sẽ đem người đánh đấy.”

“Nhưng ta dù sao cũng là tiến vào.”

“Ta biết.” Nàng không phân bác hắn, “Lần này người gặp may. Được rồi, nể người bất chấp nguy hiểm đưa thuốc, bây giờ ta dẫn người đi ra ngoài.”

Hắn lắc đầu. Bên ngoài tuyết đã rơi, nếu thật nàng đưa hắn ra ngoài, có thể sẽ bị cảm lạnh.

“Không sao đâu.” Nàng vui vẻ kéo tay, “Đi thôi.”

Liễu Nham Phong nhíu mắt, nhìn nàng cầm cánh tay của mình — nam nữ thụ thụ bất thân, nữ nhân này chẳng lẽ không hiểu? Hơn nữa nàng còn là một Quận chúa!

Thấy ánh mắt hắn biến chuyển, nàng khó hiểu nhìn hắn.

“Nam nữ thụ thụ bất thân.”

Nghe câu nói lạnh như băng, nàng hoang mang chớp mắt, tay còn đặt trên cánh tay hắn.

“Sau này đối với người khác cũng đừng tùy tiện như vậy.”

Lý Vũ Dương có chút không giải thích được nhìn hắn. Giọng nói âm trầm làm người ta phát run, xem ra dường như là nổi giận, nhưng nàng thật sự không rõ vì sao hắn lại tức giận?

Vai đứng thẳng, đang định đưa tay buông ra, lại nghe hắn nói rằng —

“Nhưng mà người có thể lôi kéo ta.”

Lời của hắn làm nàng sững sốt, ánh mắt hai người giao nhau, nàng nhin không được cười lên.

Hắn lạnh lùng nhìn nụ cười của nàng.

“Người thật là thú vị.” Nếu hắn nói nàng có thể lôi kéo hắn, vậy nàng sẽ không khách khí. “Đi thôi.”

Nhưng mới mấy bước, nàng đột nhiên dừng bước lại, Liễu Nham Phong phía sau xém nữa va vào nàng.

Hắn nhíu mày, ngơ vờ nhìn nàng.

Lý Vũ Dương quan sát hắn, mơ hồ có cái gì không đúng, nhưng lại nghĩ không ra. . . . .

Đột nhiên, tia sáng lóe lên trong đầu, nàng kéo mạnh tay hắn, tỉ mỉ kiểm tra, “Người. . . . Vết thương trên tay người đâu?”

Nàng nhớ hôm nay ở trên phố, tay của hắn rõ ràng bởi vì va chạm với hòn đá cho nên chảy máu, nhưng hiện tại đừng nói là có máu, ngay cả vết thương đó cũng không còn.

“Không sao.” Hắn không lưu tâm trả lời.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, “Không sao?! Người nói đùa à?”

“Ta thật sự không sao.” Sự thật ở trước mắt, còn bảo hắn nói đùa? Quận chúa này tám phần đầu óc có vấn đề. (Snow: người ta quan tâm huynh mà =’=)

“Ôi trời!” Nàng liếc nhìn bàn tay to ấm áp đó, “Thật không vấn đề gì?! Người là có phải là người không? Nếu không làm sao có thể khôi phục nhanh như vậy?” Nếu nàng nhớ không lầm, vết thương kia cũng không coi là nhỏ!

Hắn mỉm môi không nói, không muốn giải thích nhiều.

“Ta biết rồi!” Về mặt nàng khen ngợi nói: “Bởi vì người là đại phu, cho nên có rất nhiều dược liệu quý hiếm đúng không?” Nhớ tới hắn mới vừa cho nàng thuốc, ngay cả bình chứa dược liệu cũng là loại tinh mỹ, có thể thấy được hắn hẳn là rất tài giỏi, không chỉ về đẹp, mà còn là thần y.

Lần này, Liễu Nham Phong không trả lời.

“Vậy. . . . Người có thể giúp ta chữa trị cho một người được hay không?” Một ngọn lửa hi vọng bốc lên trong mắt Lý Vũ Dương.

Hắn cúi đầu liếc nàng một cái, trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn.

“Hãy cứu lấy Linh di của ta.” Về mặt kích động, đáy mắt nàng hiện lên tia khẩn cầu, “Bà ấy là thứ phi của Cảnh Vương gia.”

Ánh mắt lạnh lẽo, hắn muốn rút tay mình về, “Không cứu.”

“Tại sao?” Nàng nắm chặt hắn không tha.

“Người của hoàng thất. . . .” Tiếng nói trầm xuống, “Ta không cứu.” Lý Vũ Dương sững sốt. Trên đời này bao nhiêu người ước có thể cùng hoàng thất nhờ vả chút quan hệ, chỉ có trên mặt hắn viết rõ hai chữ chán ghét. “Tại sao chứ?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Hắn nghiêm mặt lãnh mạc miễn cưỡng, không có ý định trả lời.

“Được rồi, ngươi không định nói cho ta biết, ta cũng không ép.” Nàng giống như bắt được điểm yếu của hắn, đột nhiên hỏi tới: “Nhưng ta cũng là người hoàng thất vậy, vì sao ngươi chịu tặng thuốc cho ta?”

“Cái đó không giống nhau.” Ngay từ trước lúc tới đây, trong lòng Liễu Nham Phong vì hành động này mà cố gắng tìm lời giải thích hợp lý, “Ngươi bởi vì cứu ta mà bị thương, ta lưu tâm. . . . Ta không thể bỏ mặc ngươi được.”

“Như vậy dễ hơn rồi!” Lý Vũ Dương nhẹ nhàng vỗ tay, “Ta vì cứu ngươi mà bị thương, cho nên ngươi đã phá nguyên tắc của mình rồi, nói cách khác — ngươi phá nguyên tắc lần nữa cũng đâu có sao? Vậy là ngươi có thể cứu Linh di của ta rồi, không phải sao?”

Đây là lý sự gì thế? Liễu Nham Phong xem thường nhìn nàng. Nữ nhân này đầu óc thật sự có vấn đề.

“Có được hay không?”

“Không được.” Hắn vẫn lắc đầu, không vì khuôn mặt xinh đẹp khăn cầu mà có chút dao động.

“Ta van xin ngươi mà!” Nàng chưa từ bỏ ý định chấp tay trước ngực nói.

Hắn vẫn kiên quyết từ chối, “Ta chỉ là một lang trung giang hồ, nếu Cẩn Vương gia đã mời đại phu chữa trị cho ái phi của hắn mà không được, ta sao lại có khả năng? Nếu chữa không khỏi, thậm chí dẫn đến mất mạng, ngươi có thể bảo vệ ta không?”

“Ta tin tưởng y thuật của ngươi.”

“Không thể hoàn toàn được, ngươi muốn ta đi mạo hiểm sao?”

Nghe lời của hắn, Lý Vũ Dương không khỏi chần chừ.

Trái tim của dưỡng phụ yêu Linh di tha thiết, nàng rõ hơn bất cứ ai khác, mấy người đại phu chữa trị cho Linh di không phải là y thuật không cao, chính là sợ một khi chuẩn bị không tốt, sơ sẩy trong chẩn đoán, cuối cùng có thể ngay cả mạng của bản thân cũng không còn.

Suy nghĩ điều này, nàng lộ ra vẻ mặt buồn rầu, sau cùng thở dài yếu ớt, “Được rồi, xem ra là ta đã đường đột.” Trầm mặc một hồi, nàng dùng sức lắc đầu, “Nếu như ngươi thật không nguyện ý, ta cũng không muốn khiến người khác thấy khó chịu.”

Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Lý Vũ Dương khó tránh khỏi mất mát. Dù sao Linh di bệnh tình nguy kịch, thân thể đã ngày càng suy yếu, nếu có hi vọng, nàng dù gì cũng muốn thử một lần, nhưng Liễu Nham Phong không đồng ý, quả thật không còn cách nào khác.

Nhìn vẻ mặt nàng đơn độc, tim của hắn cảm thấy khó chịu kỳ lạ, nhưng mặt không chút thay đổi, bắt buộc mình bất vi sở động.

“Đi thôi, ta đưa ngươi xuất phủ.” Nàn kéo hắn băng qua hành lang gấp khúc, ngang phòng bếp, giống như nhớ tới cái gì đó dừng bước lại. “Chờ một chút.” Nàng thân nhiên cười với hắn, chạy vào phòng bếp tìm kiếm một hồi lâu, thấy mấy cái bánh bao và bánh hoa mai, hưng phấn chạy đến trước mặt hắn, “Cho ngươi đây.”

Hắn cúi đầu nhìn món bánh trong tay nàng, ánh mắt nghi hoặc.

“Cầm đi!” Nét cười hiện lên trên gương mặt xinh đẹp. “Đề bụng đói có thể ăn. Đúng rồi, ngươi tên là Liễu Nham Phong đúng không? Ta thấy được trên bức vẽ.”

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, gật đầu một cái. Lý trí nói với mình không nên quá mức gần nàng, nhưng nàng lại là người lần đầu tiên xông vào trái tim hắn.

Một cô gái thẳng, thần xinh đẹp động lòng người — dưỡng nữ của Cẩn Vương gia Lý Nhạc, mặc dù không có huyết thống hoàng tộc, nhưng cũng là một thành viên trong hoàng thất, nếu hắn còn có một tia lý trí, thì phải cùng nàng vạch rõ ranh giới.

Ban ngày sau khi nàng rời đi, trong chợ tiếng bàn tán đã cho hắn biết thân phận của nàng. Cũng biết nàng cùng Cẩn Vương gia thật ra không có liên hệ máu mủ nào, lại rất được thương yêu. Gần đây, Vương phủ đang tích cực thay nàng chọn lựa một vị hôn phu tương lai tài mạo song toàn. . . .

Nghĩ đến điều này, lòng hắn đột nhiên căng thẳng.

”Mấy ngày nay ngươi có ra chợ bày quầy không?” Nàng hỏi.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi hắn mím chặt, lắc đầu. Hai người họ thuộc về hai thế giới khác nhau, không nên có liên hệ nữa.

Nhiều năm nay, mỗi khi đến tết hần sẽ xuống núi, mục đích để tìm kiếm tộc nhân của mình, đây là trách nhiệm, hần không thể, cũng không cho mình động tình phân tâm.

“Thật sao?” Trông hần lắc đầu, trong nội tâm nàng không khỏi tiếc nuối, “Ta thấy tranh ngươì vẽ vô cùng đẹp, định mời ngươì vẽ một bức chúc thọ phụ vương.” Đưa hần đến cửa sau của Vương phủ, nàng kéo cửa, ngẩng đầu cười một tiếng, “Ngươi đi đi, tuyết rơi rồi, trở về nhớ cẩn thận chút.”

Bông tuyết rơi bay trên đầu nàng, lý trí bảo hần nên rời đi, nhưng hần vẫn không nhin được vuron tay vén tuyết trên tóc nàng.

Trong đêm tuyết rơi tung bay thế này, bóng dáng duyên dáng của nàng làm người ta không cách nào kháng cự.

“Ngày mai.”

“Sao cơ?” Nàng khó hiểu nhìn hần.

Hần hạ mi, Mì, trên mặt vẫn không hiện suy nghĩ, “Ngày mai ta sẽ về trang đưa tới cho ngươi.”

Đôi mắt của nàng bởi vì lời nói ấy mà tỏa sáng, “Không cần đâu, ta sẽ đến chợ gặp ngươi. Đừng tùy ý xông vào Vương phủ nữa, trong phủ không phải ai cũng là người tốt.” Nàng cũng không muốn hần bị người của Đại vương phi bắt được.

“Tùy ngươi.”

“Vậy chúng ta đã định rồi, ngày mai gặp nhé.” Nàng cười tươi.

Nàng cười, khiến cho tim hần như bị kéo đi. Hần lấy lại tinh thần, giống như lúc đến nhẹ bước khỏi cửa Vương phủ, rất nhanh biến mất trong đêm đen.

Nụ cười của Lý Vũ Dương không vì hần rời đi mà biến mất. Xem ra nam nhân lạnh lùng này, thật sự cũng không vô tình như vậy, không chừng có lẽ cầu thêm mấy lần nữa, hần sẽ nguyện ý chữa trị cho Linh di.

Hơn nữa sâu trong thâm tâm nàng hiểu rõ, nàng không nghĩ sẽ tạm biệt hần, không những muốn hần ra tay cứu chữa Linh di, mà nàng còn chờ đợi gặp lại hần lần nữa.

Hiện giờ, băng tuyết bao trùm cả vùng đất, hàn khí lạnh run, nhưng trong lòng của nàng, vẫn ấm áp dễ chịu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

“Quận chúa, chuyện này nếu truyền đi thì không được đâu.” Hạ Trúc hầu hạ chủ nhân mặc y phục không ngừng nhắc đi nhắc lại.

“Vậy chúng ta không để cho nó truyền đi là được rồi mà?” Lý Vũ Dương xoay người cười khê, nhìn về mặt khổ sở của Hạ Trúc, cảm thấy hết sức thú vị.

Lúc này, Hạ Trúc đang rất không muốn nhưng cũng phải cảm lấy một bộ y phục tỳ nữ màu xanh thay cho nàng, trang phục như vậy đi ra ngoài, người nào biết được đây là Quận chúa chứ?

Hạ Vũ một bên nhìn tỳ nữ cau mày chặt, còn chủ tử lại bày ra bộ dáng xấu xí nghịch ngợm, nhin không được cười phá lên.

Hạ Trúc tức giận liếc muội muội một cái, giờ phút quan trọng này, nó còn cười được.

“Tỳ tỳ,” Hạ Vũ tự ở một bên hưng phấn đề nghị, “Nếu như tỳ lo lắng, không bằng chúng ta cùng theo Quận chúa xuất phủ đi?”

“Muội?!” Hạ Trúc cột tóc cho chủ tử, liếc xéo khuôn mặt cùng mình lớn lên giống nhau như đúc, không chút nghĩ ngợi lắc đầu, “Hay là tính thế này, mình tỳ đi là được. Nếu thật để muội theo Quận chúa ra ngoài, chỉ sợ vốn là không có chuyện gì cũng bị muội gây ra một đồng.”

Gương mặt Hạ Vũ không khỏi sụp xuống.

“Muội ở lại đây, làm chút ít bánh hoa mai cho Quận chúa, tiện thể pha luôn ấm trà.” Hạ Trúc dặn dò, “Nếu Quận chúa trở về phủ mà đói bụng, có thể dùng ngay.”

“Muội biết rồi.” Hạ Vũ rất không nguyện ý xoay người đi ra ngoài.

“Quận chúa. . . . . Chúng ta bàn lại việc này nhé?” Hạ Trúc bỗng nhiên nói.

Lý Vũ Dương soi mình trong gương, ánh mắt chạm phải Hạ Trúc trên đó, nàng nâng mi, “Sao cơ?”

“Chi bằng, nô tỳ thay thế Quận chúa xuất phủ một chuyến, đi ngay rồi trở về.” Hạ Trúc chưa từ bỏ ý định không muốn để chủ tử xuất phủ trong đầu.

Lý Vũ Dương nghe vậy cười một tiếng, mặc áo bông vào, sau đó đứng lên, đối mặt với nàng, “Hạ Trúc à, người không cần lo lắng quá như thế, ta sẽ thận trọng mà. Chi là đi chợ lấy bức tranh chữ thôi, người còn sợ ta sẽ gây rối loạn gì sao?”

Về điểm này, Hạ Trúc không chắc chắn chút nào. Cho dù nàng cùng Quận chúa lớn lên bên nhau từ bé, Quận chúa cũng chưa từng xem tỷ muội họ là người ngoài, nhưng dù sao chủ tử có khác, nếu gặp chuyện thật, Quận chúa ra lệnh một tiếng, dù nàng cảm thấy không ổn cũng phải tuân theo.

“Trang phục của ta như thế này, người khác không nhận ra đâu.” Lý Vũ Dương đắc ý nói. Để tránh khỏi bị người khác mách chuyện trước mặt Linh di, nàng suy nghĩ kỹ càng, chọn cách giả trang thành tỷ nữ, mang theo Hạ Trúc xuất phủ một chuyến.

Hạ Trúc biết nhiều lời vô ích, thờ dài, chỉ có thể yên lặng đi theo chủ tử từ cửa sau chuyên dành cho hạ nhân rời khỏi Vương phủ.

Vừa đến phố, chợ vẫn náo nhiệt như thường ngày, ánh mắt Lý Vũ Dương trong đám đông tìm kiếm quầy hàng của Liễu Nham Phong, nhưng hoàn toàn không thấy.

“Quận chúa, người đó chắc không tới đâu.” Hạ Trúc ở một bên nhẹ giọng nói.

Lý Vũ Dương không đáp, ánh mắt vẫn đảo dáo dác trong đám đông. Nàng tin hẳn sẽ đến, bởi vì hẳn đã hứa với nàng, cho nên tuyệt đối sẽ đến!

“Cho người.”

Một cuộn tranh đột nhiên từ trên trời giáng xuống, rất kinh ngạc, nàng vội vàng vươn tay tiếp đón, ngược mắt lên, chạm phải con người đen sáng của Liễu Nham Phong.

Hắn vẫn như trong hồi tưởng của nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng màu trắng, mặc dù có chút phiêu dật tuấn lãng, nhưng trời lạnh như vậy, nàng rất lo hẳn sẽ bị cảm lạnh.

“Người đã đến rồi.” Nàng lộ ra cười yếu ớt.

“Ta nói thì ta sẽ làm.” Mặt hắn không chút thay đổi.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của nàng, thấy đầu mũi của nàng vì hàn khí lạnh đến nổi đỏ cả lên, hắn không nhịn được đưa tay chạm gò má lạnh như băng ấy kia. Xem ra nàng đã ở trong tuyết đợi hắn một lúc rồi lâu.

“Không phải người tới chậm, là ta đến sớm thôi.” Nàng không tránh né hắn đụng chạm, trong lúc mơ hồ dường như thấy trong mắt hắn hiện lên một tia áy náy.

Hạ Trúc ở một bên thấy vậy tròng to mắt. Quận chúa là thiên kim lá ngọc cành vàng, nam tử này tại sao có thể tùy ý chạm vào mặt Quận chúa? Trong lòng nàng không khỏi nôn nóng.

“Ta mở ra xem nha?”

“Đây đã là của người.” Hắn nhàn nhạt trả lời.

Lý Vũ Dương cẩn thận mở bức tranh trong tay, một rừng thông cùng với hạc bay đầy trời, còn có hàng chữ đề câu — Sông thọ ngang trời đất, tỏa sáng như nhật nguyệt (*).

“Bức tranh rất đẹp, câu đề cũng hay nữa!” Nàng không khỏi khen ngợi, xem ra vừa vui vẻ vừa bội phục, “Cảm ơn người, phụ vương ta chắc chắn sẽ rất thích.”

Lý Nhạc có thích hay không, Liễu Nham Phong hoàn toàn không quan tâm, chỉ là hắn muốn nhìn nàng nở nụ cười mà thôi.

Hạ Trúc âm thầm quan sát vị nam tử trẻ tuổi trước mắt. Trên gương mặt trắng trẻo là sống mũi thẳng tắp, con người đen lấp lánh có thần, mặc dù mặt không chút thay đổi, nhưng khác biệt là khí thế cao ngạo, không thể nào phủ nhận rằng đây là một nam nhân anh tuấn. . . . . Nhưng nguy rồi!

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của chủ tử, trong lòng Hạ Trúc vô cùng bất an, dù nói thế nào, đường đường là Quận chúa không nên có dính dáng tới dân thường. Nàng vội vàng thúc giục Lý Vũ Dương.

“Quận chúa, tranh đã lấy được rồi, chúng ta trở về phủ thôi.”

“Vất vả lắm mới xuất phủ một chuyến mà, cần gì gấp như vậy? Cảm lấy hộ ta một lát.” Lý Vũ Dương đem cuộn tranh lại, giao cho Hạ Trúc.

Hạ Trúc đón lấy, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Ngày hôm nay là hội chợ cuối năm rồi, ai nấy bận rộn mua đồ tết, chúng ta cũng tham gia náo nhiệt đi.” Lý Vũ Dương vội vã nói. Âm thanh chào mời hàng, người đông rộn ràng. Đôi mắt nàng tỏa sáng cầu khẩn Liễu Nham Phong. “Cùng đi với ta nha, được không?”

Hắn suy nghĩ một lát, gần như không xét kỹ mà gật đầu.

Vừa thấy hắn đồng ý, lập tức nàng hưng phấn mà lôi kéo hắn trên đường phố tấp nập hết gian hàng này đến gian hàng kia.

Đường đường là Vũ Dương Quận chúa của Cẩn Vương phủ, trên đường lôi kéo nam nhân như thế ra thể thống gì nữa? Hạ Trúc thấy cảnh tượng này, sợ tới mức hai mắt mở to, vội vàng đuổi theo.

“Mấy ngày trước trông thấy cái này, ta liền muốn mua về phù cho đệ đệ.” Nàng cầm lấy một con búp bê đất sét, ngẩng đầu nhìn hắn nói, “Đáng tiếc đã bị những tên ác ôn kia làm hỏng mất.”

Hắn nhìn cái trán của nàng, “Còn đau không?”

Nàng lắc đầu, “Thuốc của ngươi rất thần kỳ, rõ ràng vừa mới bị thương, đắp thuốc thế đã lên da non rồi, xem ra thật không lưu lại sẹo đâu. Tệ nạn thì ngươi nên đến thăm Linh di một chút —”

Ánh mắt hắn kiên định, “Không!” Một chữ đơn giản liền cắt ngang lời nàng.

Lý Vũ Dương không nhịn được bĩu môi.

“Quận chúa,” Hạ Trúc ghé vào tai chủ tử nói nhỏ, “Chỉ là lang trung giang hồ, sao người có thể bảo hắn trị bệnh cho Vương phi? Nếu hắn tài như vậy, cũng không đến nổi trời lạnh thế này chỉ mặc một chiếc áo đơn bạc thế kia.”

Lời của Hạ Trúc không phải không có lý, Lý Vũ Dương nghe vậy ngáy ngẩn cả người, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Mặc dù chỉ có thể nói cùng hắn là tình cờ gặp gỡ, nhưng hắn vẫn cho nàng một cảm giác quen thuộc, làm nàng cho rằng hai người đã gặp nhau ở nơi nào đó, chẳng qua là nàng không tài nào nhớ ra nổi.

Liễu Nham Phong cầm lấy một con búp bê, đặt trên tay nàng.

Nàng khó nén vui mừng, “Tặng cho ta sao?”

Hắn gật đầu.

“Cám ơn ngươi trước, nhưng mà. . . . .” Ánh mắt Lý Vũ Dương vừa chuyển, thấy cách đó không xa một gánh hàng, như tìm thấy mục tiêu, “Ta muốn trả lễ lại.” Dứt lời nàng liền đi tới.

Liễu Nham Phong không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn theo sau, không bao lâu, trên tay nàng khoác thêm một chiếc chăn lông. Hắn khó hiểu nhăn mày.

“Tặng cho ngươi. Buổi tối ngủ nhớ đắp lên.”

Hắn không đưa tay, chẳng qua là lẳng lặng nhìn nàng. Thì ra là nàng lôi kéo hắn thăm thú chợ tết, tham gia náo nhiệt, mua đồ chơi tặng đệ đệ, còn chủ yếu vì nghĩ đến hắn mua một chiếc chăn lông giữ ấm.

“Đừng từ chối.” Nàng chăm chú nhìn hắn, chú ý đôi mắt đen ấy chuyển sang thâm trầm, nàng không khỏi lớn tiếng, “Ngươi cầm mau lên.”

Hắn như cũ không trả lời cũng không có hành động gì, chẳng qua là lẳng lặng nhìn nàng.

Cho dù cách nhau một khoảng, nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nan giải của hắn, thân thể của hắn tựa hồ căng thẳng, mặt mũi cũng nhìn không ra cảm xúc.

“Chỉ là một chiếc chăn lông thôi mà.” Nàng nhẹ giọng mở miệng, “Nham Phong. . . . . Cầm lấy đi.”

Nàng gọi tên hắn nghe thật dễ chịu. . . . . Liễu Nham Phong lúc này mới phát hiện, đã lâu không có ai gọi tên của hắn rồi, hắn lại ước mong cái cảm giác thân mật này.

Nhìn đôi mắt sáng ngời kia, hoàn toàn không phải là giả vờ, khóe miệng không khỏi giương lên. Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng âm ỉ, tiếp đó là tiếng thờ hồn hên hô lớn —

“Người phía trước mau tránh ra! Mau tránh ra! Con ngựa nổi điên rồi!”

Vốn ở chợ thì ồn ào, bây giờ bởi vì một con ngựa hoang trốn khỏi dây cương, càng bát nháo hơn nữa, giống nồi nước sôi ùng ục lên. Ngựa hoang nổi điên bất chấp ở trên đường tấn công loạn xạ, dọc đường đã đụng biết bao nhiêu người không kịp tránh né.

Lý Vũ Dương nghe tiếng rối loạn, tay cầm chiếc chăn, khuôn mặt nhỏ bé hoang mang ngó nghiêng, chỉ thấy một con ngựa màu rậm nắng hung hăng, phi

thăng tới hướng nàng.

Đầu óc của nàng bỗng nhiên trống rỗng, biết mình nên mau tránh ra, nhưng chuyện xảy ra bất ngờ, thân thể của nàng hoàn toàn không cách nào phản ứng.

“Quận chúa!” Hạ Trúc thấy cảnh tượng như vậy, mặt cũng hoảng sợ đến trắng bệch.

Nhưng Liễu Nham Phong vẫn hoàn toàn bình tĩnh, sau đó phản xạ rất nhanh, nghiêng mình chặn trước người Lý Vũ Dương.

Nàng kinh ngạc nhìn hành động của hắn, vươn tay muốn đẩy ra, lại không ngờ tới ngược lại hắn cầm tay của nàng, thần sắc như thường kéo nàng đứng phía sau mình. Hắn nghiêng người, con ngươi sáng ngời nhìn thẳng phía trước, trông con ngựa hoang đang phi thẳng tới, vẫn bất động như núi.

Lý Vũ Dương nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn tiếp, bất kể trong lòng nàng khẩn cầu bao nhiêu đi chăng nữa, nhưng đầu nàng cũng chỉ hiện lên cảnh này —

Chỉ thấy con ngựa nổi điên phi đến trước mặt Liễu Nham Phong, thế nhưng đột nhiên hí dài một tiếng, chồm thân lên, vó ngựa đập trên không, còn chút xíu nữa bỗng đứng lại.

Cái chợ ồn ào trong nháy mắt yên lặng như tờ, không ai nghĩ được rằng chuyện bắt đầu như thế nào, kết thúc ra sao.

Mọi người kinh ngạc, duy có Liễu Nham Phong vẫn đạm mạc, tay hắn vỗ vỗ nhẹ con ngựa, nó cũng ngoan ngoãn tiếp nhận đụng chạm của hắn.

Bộ dạng hiền lành đó, thật là nhìn không ra một khắc trước nó còn đang chạy như điên đá thương người khác.

Người người chứng kiến cảnh tượng này, không khỏi trầm trồ.

Đầu tiên phục hồi lại tinh thần chính là chủ nhân con ngựa, hắn vội vàng chạy tới bên cạnh Liễu Nham Phong, nhanh chóng khoát dây cương cho nó, cột chặt lại. “Tiểu tử, ngươi làm được lắm!” Hắn vừa kéo ngựa, vừa không nhịn được tò mò, không chú ý hỏi: “Ngươi đến từ đâu vậy?”

Liễu Nham Phong không trả lời, nhìn bốn phía người tụ tập càng nhiều, sắc mặt khế biến thành lãnh.

“Ta bị con ngựa hoang làm cho phát điên,” nói đến đây, chủ ngựa vẻ mặt buồn rầu, “Vốn là hiếm khi gặp được tốt mã, đáng tiếc đã tính khó thuần phục, xem ra ta nhìn sai rồi.”

“Bản thân ta cảm thấy nó rất tốt.” Có lẽ là Liễu Nham Phong ở bên cạnh, Lý Vũ Dương dừng cảm đưa tay vỗ vỗ cổ con ngựa. Mà nó cũng nghe lời, còn liếm liếm tay nàng, làm nàng phát ra tiếng cười như chuông ngân. “Nó thật đáng yêu.”

Liễu Nham Phong thấy thế, đưa một ít bạc vụn cho chủ ngựa.

Hắn ta kinh ngạc nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt, “Con ngựa này. . . . . Ngươi muốn?”

Liễu Nham Phong nhàn nhạt quay đi. “Bạc này không đủ sao?”

“Đủ đủ đủ—” chủ ngựa không chần chờ đem mã giao cho họ, dù sao con ngựa hoang khó thuần phục đó hoang đối với hắn mà nói đã mất chỗ dùng, bây giờ có người chịu mua thật không còn gì tốt hơn.

“Hay quá!” Đáy mắt Lý Vũ Dương hiện lên tia sáng, giao chiếc chăn trong tay cho Liễu Nham Phong, lập tức kéo lấy chú ngựa. “Mã nhi, mã nhi, ngươi có chủ nhân mới rồi.”

Giờ phút này đây, nụ cười hiện trên mặt nàng giống như ngọn gió xuân thổi đến, làm Liễu Nham Phong tim đập thình thịch, nhưng hắn không để cho tâm tình biểu hiện ra.

Thấy người xung quanh vây xem, hắn kéo tay nàng, cúi đầu, rồi đi nhanh. “Ngươi mạnh thật nha.” Một tay dẫn ngựa, nàng vừa đuổi theo bước đi của hắn, ngẩng đầu nhìn bằng ánh mắt chứa sự bái phục. “Làm sao ngươi làm được? Khiến cho ngựa dừng lại?”

Liễu Nham Phong không trả lời. Trời ban cho hắn năng lực khổng lồ chế vạn vật, nhưng hắn luôn cẩn thận, không cho năng lực xuất hiện, để che dấu thân phận. Vì trong lúc chỉ mảnh treo chuông, và vì nàng, hắn lại quên mất mà vận dụng hết năng lực của mình. . . . .

“Phép thần thông này có thể dạy cho người không?” Ngữ điệu nàng nhẹ nhàng cộng thêm tò mò cùng cùng bội phục, “Nếu như được, ngươi có thể dạy cho ta, muốn ta bái ngươi làm sư cũng không có vấn đề gì.”

Hắn không có mở miệng, chẳng qua là đầu hờ hững khế lác, nói rõ cự tuyệt.

“Ngươi thật làm tức chết người ta mà, rõ ràng y thuật thâm sâu không ra tay cứu người, võ công cao cường cũng không muốn truyền cho người khác!” Nàng có chút hờn dỗi nhìn hắn.

Sau trận kinh ngạc vì con ngựa điên và đến giờ là ánh mắt của Liễu Nham Phong, Hạ Trúc im lặng nhìn trùng trùng, rồi mới phục hồi tinh thần lại, gấp gáp cưỡi bộ đuổi theo.

Ngay lúc này, nàng không thể không thừa nhận, vị nam tử thần bí này thật không đơn giản. Mặc dù y phục khó coi rất không xứng với Quận chúa, nhưng nếu nói về khí phách, nam nhân này thật không kém gì Vương gia.

“Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi,” Lý Vũ Dương chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói, “Nếu ngươi không đem công phu truyền cho đệ tử, ta e nó sẽ bị thất truyền.”

Đi thẳng đến góc đường không có người, Liễu Nham Phong mới thả chậm cước bộ của mình.

“Ngươi khôngghiều.” Hắn nhàn nhạt đáp.

“Ta có thời gian nghe ngươi nói thì sẽ hiểu, nhưng mà bây giờ. . . . .” Nàng chỉ chỉ chiếc chân trong tay hắn, “Ngươi nhận đi. Không cần bận khoăn, chỉ là một tấm chân thôi mà.”

Hắn hạ mắt, cúi đầu nhìn vật đó trong tay, biết nàng đã quyết định rồi bèn gật đầu nhận.

Quá khứ đã trải qua khiến hắn khó có thể mở rộng tâm, tàn sát năm đó, giết hết tất cả mọi người, mẹ hắn chết thảm trong tay binh lính của triều đình, vì vậy hắn không có một thời thơ ấu trọn vẹn, trên vai đè nặng trách nhiệm.

Những năm qua, hắn buộc phải đóng chặt tình cảm của mình, bất luận đối mặt với bất kỳ tình huống nào, cũng không thể có một chút yếu đuối, nao núng hay bộc lộ buồn vui.

Chỉ là chiếc chân lông thôi – thanh âm trong trẻo vọng trong tai, tay của hắn chần chừ rồi vuốt chiếc chân đó, bằng một cách rất nhẹ nhàng. Sự xuất hiện của nàng, khiến tất cả của hắn đều rối loạn.

Bọn họ không thuộc cùng một cái thế giới, hắn rất hiểu, nhưng nàng vẫn không sợ hãi. . . . . Bàn tay ấm áp nhẹ siết tay nàng, một suy nghĩ mãnh liệt hiện lên —— hắn muốn nàng!

Đột nhiên hắn nắm chặt làm Lý Vũ Dương cảm thấy chút kinh ngạc, nhưng nàng không không né tránh, chẳng qua là để lộ nụ cười dịu dàng nhìn hắn.

Hắn nhẹ lắc đầu, không mở miệng, nhìn nàng cười, trong lòng bắt đầu sinh ôn tình.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện có ánh mắt theo dõi mình phía sau, không khỏi cau lên chân mày.

Hắn nghiêng người, con ngươi đen nhánh lơ đãng quét qua nơi con mắt chăm chăm đó, lạnh lẽo. Đối phương cũng bất vi sở động, vẫn trừng trừng hắn không tha.

“Sao thế?” Lý Vũ Dương nghiêng đầu hỏi, thấy hắn có vẻ khác lạ.

Liễu Nham Phong phân tâm quay sang nàng, lúc quay lại, đã thấy bóng dáng đó biến mất.

Không có gì.” Đưa tay vỗ mông ngựa, cho dù phát hiện có cái gì bất thường, thần sắc hắn vẫn bình tĩnh.

Tên xuất quỷ nhập thần kia có thể xử lý sau, hiện tại trong mắt hắn chỉ có nụ cười long lanh của nàng —— nữ nhân duy nhất cuộc đời này chạm vào trái tim hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tối hôm nay, Cẩn Vương phủ bị bao phủ bởi một bầu không khí nặng nề, canh giữ bên ngoài Minh Nguyệt các, Lý Vũ Dương khó nén nỗi vẻ mặt sốt ruột.

Đầu xuân phương Bắc vẫn là một màn tuyết trắng xóa, hàn khí rừng cả mình, mới qua năm thôi, cơ thể yếu ớt của Linh di đã bị nhiễm phong hàn.

Bỗng đêm hôm nay, Linh di đột nhiên ngắt lịm đi, nghĩa phụ phải phái người mời đại phu đến chẩn mạch.

Vì không được quấy nhiễu đại phu, cho nên Lý Vũ Dương không thể làm gì khác hơn là nóng lòng đợi ngoài cửa phòng, không ngừng đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn vờn cổ nhìn lên vào bên trong.

“Quận chúa, người đừng vội, Linh Vương phi sẽ không có chuyện gì đâu.” Hạ Trúc ở một bên trấn an, thật ra thì trong lòng nàng cũng cấp bách. Linh Vương Phi là một người tốt, bọn hạ nhân trong Vương phủ cũng hi vọng người có thể bình an vượt qua cửa ải này.

“Ta biết, nhưng mà đại phu đã vào lâu như vậy. . . . .” Nàng lo lắng nhìn tỳ nữ của mình, “Hạ Trúc, có phải là Linh đi sẽ. . . . .”

“Quận chúa, người đừng tự hù dọa mình, Vương phi cát nhân thiên tướng.”

Lúc này đây, nàng đang nhớ tới một người. “Ngày mai ta nhất định phải đến nhờ Nham Phong chuyện của Linh đi.”

Hạ Trúc trừng mắt nhìn, nói trùng điệp yếu, “Nô tỳ e Liễu công tử sẽ không đồng ý.”

Mấy ngày nay, mặc dù nàng vẫn nghĩ rằng chuyện Quận chúa và Liễu Nham Phong gần gũi nhau không phải là chuyện tốt, nhưng vài ngày trước, nàng vô ý ngã từ trên lầu xuống, té gãy chân, tưởng rằng đời này không thể đi lại được, chẳng ngờ Liễu Nham Phong lại ra tay cứu giúp.

Hắn chăm cứu trị liệu không mất mấy ngày, từ hai chân vô lực, chỉ mới hai ngày thôi đã có thể xuống giường, hoạt động như thường, không khác gì trước.

Cho nên, cho dù trong lòng nàng đối với Liễu Nham Phong còn có hoài nghi, nhưng dẫu sao cũng là ân công, nàng cũng không nên nói thêm gì nữa.

Lý Vũ Dương nghe vậy tâm trầm xuống, không nhìn được bất mãn, “Thật không biết sao mà hấn hẹp hòi thế?” Mỗi khi trở về, chỉ cần nàng nhắc tới việc chữ trị cho Linh đi, mặt hấn sẽ đánh lại, khiến nàng không tài nào mở miệng được.

“Quận chúa,” Thanh âm Hạ Trúc vang lên, ánh mắt dừng lại phía sau Lý Vũ Dương, “Thế tử đến.”

Lý Vũ Dương xoay người. “Phúc ma ma?!” Nàng kinh ngạc nhìn lão nương ôm Lý Nặc đi tới. “Sao người lại dẫn Lý Nặc ra khỏi Lục Trúc các?”

“Bẩm, Thế tử làm âm ỉ lên đòi đi tìm mẫu phi.” Phúc ma ma là người phụ trách chăm sóc Lý Nặc, giờ phút này cũng có vẻ mặt lo lắng, “Linh Vương Phi đã khá hơn chưa?”

Lý Vũ Dương vươn tay ôm Lý Nặc, nhẹ lắc đầu, “Ta còn không rõ nữa.” Thấy Lý Nặc trong lòng ho nhẹ mấy tiếng, nàng vội vàng vỗ vỗ lưng, đau lòng nói: “Thế tử bị nhiễm phong hàn chưa khỏi, mau đưa đệ ấy về phòng đi.”

“Không!” Lý Nặc dúi vào lòng nàng, “Đệ muốn tìm mẫu phi.”

“Nặc nhi ngoan!” Nàng nhẹ giọng trấn an, “Trời đã tối, mẫu phi nghỉ ngơi rồi, chờ sáng mai tỳ dẫn đệ đến gặp mẫu phi—”, lời của nàng còn chưa dứt, cánh cửa phía sau liền mở ra, nàng không kịp nói hết, ôm Lý Nặc nóng lòng xoay người.

“Thế tử và Quận chúa đến thật vừa lúc.” Lão bộc trung thành của Cẩn Vương phủ, Không tổng quản xuất hiện ở cửa phòng, vẻ mặt ngưng trọng, “Vương gia cho mời hai vị!”

Thầy về mặt của Không tổng quản, trái tim Lý Vũ Dương đập nhanh, bàn tay căng thẳng ôm Lý Nặc, tiến vào trong phòng.

Đại phu về mặt áy náy đang đứng ở một bên, sắc mặt nghĩa phụ cũng nặng trĩu như vậy.

Nàng ôm Lý Nặc, không chút nào chần chừ chạy vội tới bên giường quỳ xuống, trên giường, Tư Đồ Linh mặt mũi tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền.

“Linh đi?” Nàng bất an gọi khẽ.

Tư Đồ Linh đang nằm ở trên giường nghe tiếng gọi, chậm rãi mở mắt, gắng gượng mỉm cười, “Vũ Dương. . . . .”

Lý Nặc thấy thân nương tỉnh lại, bàn tay nhỏ bé vội nắm lấy tay nàng.

Nhìn thần sắc hốc hác của Tư Đồ Linh, Lý Vũ Dương rom róm nước mắt. Linh di tận tụy nuôi dưỡng nàng lớn lên, để cho nàng nhận được tất cả mọi điều tốt nhất, nếu không có Linh đi, Lý Vũ Dương nàng nói cho cùng cũng chỉ là một tiểu cô nhi không chỗ nương tựa, nàng không cách nào tưởng tượng được cuộc sống không có Linh đi ở bên cạnh.

“Mẫu phi.” Lý Nặc bò lên giường Tư Đồ Linh, nằm gọn trong lòng nàng.

Tư Đồ Linh khẽ mỉm cười, cố hết sức gơ tay, vỗ lưng nhi tử. “Sau này Nặc nhi phải làm phiên con và phụ vương con rồi.”

“Linh nhi,” Lý Nặc nghe vậy không khỏi nhẹ trách, “Nàng đừng nói bậy!”

Nàng ngẩng đầu nhìn phu quân vẻ mặt nghiêm túc nhìn đứng ở một bên, nhẹ lắc đầu, “Vương gia, để thần thiếp nói hết. Năm đó nếu không nhờ Vương gia, thần thiếp và Vũ Dương có thể đã mất mạng rồi. Đại ân đại đức của Vương gia, thần thiếp chỉ có thể báo đáp ở kiếp sau mà thôi.”

“Ta không thích nàng nói những điều này đâu.” Lý Nặc giận tái mặt.

“Năm đó, nô tì mười ba tuổi theo tiểu thư bồi giá. . . . .” Tư Đồ Linh dường như không nghe được lời phu quân, suy nghĩ miên man, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nhắc tới, “Cô gia và tiểu thư tình thâm như chim liền cánh, nhưng thời gian hạnh phúc không quá mấy năm, cô gia gặp phải tai kiếp, tiểu thư cũng đi theo, may mà Vương gia ưu ái, thu nhận thần thiếp và Vũ Dương, nếu không thì e khó bảo toàn tính mạng.” Năm ấy, nếu như

Lý Nhạc đem hai người các giao giao cho quốc sư, sợ rằng hậu thế của chủ nhân đã không còn sống sót, chết trên đỉnh núi hoang.

Nàng cố hết sức muốn đứng dậy hành lễ, nhưng bị Lý Nhạc ghì xuống.

“Vương gia. . . . .” Ánh mắt ôn nhu nhìn thẳng hấn, “Thần thiếp chỉ có thể chờ kiếp sau nữa báo đáp chàng. . . . .”

“Đừng nói vậy!” Lý Nhạc khẽ chạm vào gò má tái nhợt của ái thiếp. “Bổn vương không cho phép nàng chết!”

Nhìn hấn vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt là lo lắng xen lẫn đau lòng, nàng bật cười, nhưng đột nhiên ho sặc sụa, khiến cho vẻ mặt vốn nhợt nhạt càng thêm trắng bệch.

“Linh nhi?!” Lý Nhạc hoảng hốt. “Đại phu ——”

Đại phu vội vàng dùng kim châm, vắt vả lăm mớ làm cho hơi thở nàng ổn định lại.

Khẽ thở dốc trong ngực phu quân, Tư Đồ Linh nhắm hai mắt, yếu ớt mở miệng, “Vương gia, thần thiếp. . . . . Muốn về lại quê nhà.”

Nàng và tiểu thư ở cố hương lớn lên vô ưu vô lự, đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất, bất quá qua nhiều năm như thế, để bảo vệ Vũ Dương, và cũng sợ ứng với lời tiên đoán của tiểu thư trước khi lâm chung, cho nên dù nàng có muốn cũng chỉ kiềm nén trong lòng.

Nhưng có lẽ là người sắp hướng về cõi âm ti, vốn lá rụng hy vọng về nguồn cội, trong đầu nàng gần đây thỉnh thoảng hiện lên cảnh tượng thôn xóm bốn mùa mây vờn quanh, nàng thật hoài niệm a. . . . .

“Được.” Không chần chờ chút nào, Lý Nhạc liền đáp ứng, “Bổn vương sẽ dẫn nàng trở về.”

Tư Đồ Linh giương khóe miệng, “Thật sao?”

Lý Nhạc quả quyết gật đầu.

“Có một câu nói này của Vương gia, thần thiếp đã thỏa mãn.”

“Không!” Lý Nhạc kiên định nhìn nàng, thật khó chịu khi cảm giác nàng yếu ớt biết nhường nào trong ngực hấn, hốc mắt đỏ lên, khẩu khí vẫn chắc nịch, “Ta sẽ dẫn nàng trở về, trở về cố hương của nàng, để nàng được ngắm nhìn lại cảnh sắc mỹ lệ ấy.”

“Đúng a, Linh đi hãy cùng phụ vương hồi hương đi, con sẽ chăm sóc Nặc nhi.”

Lý Vũ Dương ở một bên tán thành, nàng muốn Linh đi lưu lại bất cứ tiếc nuối nào. Tư Đồ Linh nhắm mắt lại, yên lặng một lát, một giọt lệ xuất hiện dưới hàng mi, từ từ trượt xuống hai má.

“Thân thể của ta. . . . .” Nàng thở dài mở miệng, “Sợ là không chịu đựng đến tới lúc đó.”

“Có thể được.” Lý Vũ Dương nhìn đại phu dò hỏi. “Đại phu. . . . . Đúng không?”

Đại phu lộ ra vẻ mặt khó xử, đừng nói là ngồi trên xe trở về phương nam, với tình trạng cơ thể ốm yếu của Vương phi, chỉ sợ ra khỏi thành không lâu đã không chịu được rồi.

Sắc mặt của đại phu đã cho câu trả lời, nhưng Lý Vũ Dương vẫn không hết hy vọng, “Ta không tin, chẳng lẽ thật không có cách sao?”

“Không phải là không có, chẳng qua là. . . . .”

Trông đại phu muốn nói lại thôi, hai mắt Lý Vũ Dương sáng ngời lên, lập tức đứng dậy, “Ngươi mau nói!”

“Lão phu đã đề cập qua với Vương gia,” Mắt liếc về mặt u sầu của Lý Nhạc, đại phu kiên trì tiếp tục nói: “Là Mộng Hồn cốc. . . . .”

“Mộng Hồn cốc?” Lý Vũ Dương hoài nghi nhíu mày.

Nàng đã từng nghe nhắc đến sơn cốc thần bí này, bên trong có một bộ tộc không màng thế sự bên ngoài, cốc chủ là người có y thuật cao minh, nhưng tính cách quái dị, không giao thiệp với người ngoài, lại càng không tùy ý xuất thủ cứu người, một khi ra tay là do có người cầu xin, mà đối phương cũng phải là người quan trọng nào đó.

Không ít kẻ quyền thế đưa đến biết bao vàng bạc châu báu, chỉ vì muốn cốc chủ xuất cốc, nhưng không bao giờ đạt được.. Đã từng có người không biết tự lượng sức mình mà vào cốc tìm tòi đến tận cùng, nhưng người đó vào rồi không trở ra nữa, dần dà cũng không có người dám nữa.

Vì ái thiếp, Lý Nhạc đã từng phái người đi Mộng Hồn cốc tìm kiếm cốc chủ, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

“Phụ vương. . . . .Đó không hẳn là truyền thuyết sao?” Lý Vũ Dương lẩm bẩm nói.

Lý Nhạc lắc đầu, “Ta thử qua rồi, nhưng không vào được qua cửa, còn khiến hai tên thuộc hạ bỏ mạng. Mà cho dù muốn cầu xin cốc chủ Mộng Hồn

cốc, cũng phải dự kiến trước người của hần ta. Vấn đề là ta mặc dù là một Vương gia quyền quý, nhưng ngay cả cơ hội gặp hần một lần cũng không được.”

“Vương gia, người không cần vì thiếp mà cố gắng không cần thiết.” Tư Đồ Linh suy yếu mở miệng, về mặt tái nhợt nhìn hần, “Thần thiếp không dám có ý nghĩ xằng bậy nữa, chỉ cầu nếu thiếp có vận nhất gì, kính xin Vương gia chiếu cố Vũ Dương, nó là bảo bối trân quý nhất của tiểu thư thần thiếp.”

Lý Nhạ cúi đầu, về mặt nghiêm nghị, “Ta không muốn nàng nói thêm lời xui xẻo đó nữa!”

“Đúng vậy, Linh đi, người sẽ không sao đâu.” Lý Vũ Dương hít sâu một hơi nói: “Con sẽ đi cầu người tới cứu Linh đi!” Cho dù muốn nàng quỳ gối trước mặt Liễu Nham Phong ba ngày ba đêm, nàng cũng muốn hần đồng ý đến khám cho Linh đi.

“Không! Ta không cho phép con xúc động mà làm bậy!” Tư Đồ Linh thở gấp gấp, trên khuôn mặt tái nhợt đầy vẻ lo lắng, “Có nghe hay không?”

“Con. . . . .”

“Có nghe hay không?” Thanh âm nóng nảy hơn.

Lý Vũ Dương không tình nguyện mà hạ miệng, “Vũ Dương đã nghe.”

“Tốt.” Tư Đồ Linh lúc này mới yên tâm, khẽ thở dài, “Linh đi muốn con phải nhớ kỹ, con là Lý Vũ Dương, là Quận chúa Vũ Dương của Cản Vương phủ, sau này tìm một nhà khá giả gả cho, yên ổn mà sống tốt. Vương gia. . . . . Hết thầy tự nhờ cậy chàng.”

Lý Nhạ ôm chặt nàng, kim nén nước mắt, “Đừng gắng sức, nàng chỉ mệt mỗi một chút thôi, bổn vương. . . . . Nhất định nghĩ cách dẫn nàng về lại quê hương.”

“Vâng.” Ôm nhĩ tử trong ngực, Tư Đồ Linh mỉm nụ cười hài lòng. “Thần thiếp tin tưởng Vương gia.”

Lý Vũ Dương đi tới, ôm lấy Lý Nhạ. “Nặc nhi ngoan, để mẫu phi ngủ, cùng tỷ tỷ trở về phòng nào.”

“Dạ.” Lý Nhạ hôn lên gương mặt mẫu thân, ngoan ngoãn để cho tỷ tỷ ôm về phòng.

Mặc dù đáp ứng Tư Đồ Linh tuyệt sẽ không cố tình làm bậy, nhưng khi rời khỏi cùng Lý Nhạ, trong lòng lý vũ dương lòng đã có chủ ý.

“Tại sao lại không cứu?”

“Bà ta là người của hoàng thất.”

Lại là cái lý do đã nhắc một trăm lẻ tám lần này! Lý Vũ Dương giận đến dậm chân.

Liễu Nham Phong biết ánh mắt của nàng đang trừng trừng trên mặt mình, nhưng hần không quay đầu nhìn nàng, vẫn ung dung ăn bánh hoa mai.

Hần và nàng giống nhau đều thích bánh hao mai, bởi vì đây là mùi vị quen thuộc khi hần còn bé, hần nhớ mang máng năm đó gặp nạn thiếu chút nữa bị giết chết, người cứu hần đã cho hần ăn món này, từ đó về sau hần đối với tư vị này nhớ mãi không quên.

“Vậy nếu như ta xin phụ vương hưu Linh đi, Linh đi không phải là người của hoàng thất nữa, người đồng ý không?”

Đầu óc nữ nhân này thật là có vấn đề! Mặt hần không chút thay đổi liếc nàng một cái, căn bản không cho lời của nàng là thật.

“Lương y như từ mẫu, người thấy chết không cứu thì khác gì giết người ta?”

“Ta bất quá chỉ là giang hồ lang trung, không có bao nhiêu bản lĩnh.”

“Hừ! Người căn bản là không phải là giang hồ lang trung, chẳng qua là không muốn xuất thủ cứu giúp mới tự hạ thấp mình!” Nàng đứng trước mặt hần, bắt buộc hần ngừng đầu nhìn nàng, “Cùng lắm thì bổn Quận chúa sẽ lấy đầu ra bảo vệ người, cho dù Linh đi có bất trắc gì, người cũng sẽ không rúng nữa cái lông tơ, như vậy được chưa?”

Một buổi sáng nọ, ở một góc trong Cản Vương phủ, Lý Vũ Dương và Liễu Nham Phong đang tranh cãi âm ỉ — nhưng thật ra, chỉ có Lý Vũ Dương ồn ào mà thôi, còn Liễu Nham Phong lặng yên nghe, hần vẫn ngồi ở bậc cửa với vẻ mặt bình tĩnh, thật lâu cũng không đáp lời.

Đang đứng canh chừng là Hạ Trúc và Hạ Vũ, mặc dù không nghe rõ được hai người đang nói gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng hỗn hển của chủ tử, cũng đoán biết được tám phần là Quận chúa đang lằng lằng phí sức lực.

Hồi lâu, Lý Vũ Dương vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục thuyết phục, Liễu Nham Phong thì vẫn thờ ơ.

“Liễu Nham phong, hôm nay ta nhất định phải làm gặt đầu, nếu người không cứu Linh đi, ta liền. . . . .”

Liễu Nham phong lạnh lùng nhìn nàng, bộ dạng rửa tai lắng nghe.

“Ta liền. . . . .” Chân mày cau lại, “Cả đời không qua lại với nhau!”

Hắn khẽ thở dài, cực nhàm chán cúi đầu tiếp tục ăn bánh hoa mai, không hề đem lời đe dọa của nàng bỏ vào tai.

“Liễu Nham Phong!” Thấy dáng vẻ chẳng thèm quan tâm, nàng cảm phần kéo tay của hắn, bởi vì quá mức kích động, khiến chiếc bánh hoa mai trong tay rơi xuống nền tuyết.

Hắn khom lưng định nhặt lên.

“Đừng nhặt!” Nàng ngăn lại.

Hắn dừng lại hành động, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt của nàng vừa nghiêm túc vừa chân thành.

“Lần này ta là nói thật!” Thanh âm nàng đột nhiên trầm hẳn, hỏi nhạt: “Chẳng lẽ ta đối với ngươi. . . . . Một chút ý nghĩa cũng không có sao?”

Ánh mắt của hắn lẳng lặng nhìn thẳng nàng, mới bật ra một câu, “Đừng ép ta.”

“Ta không phải là ép ngươi, nhưng nếu không có Linh di, ta có thể đã sớm chết ở núi hoang rồi.” Nàng đứng trước mặt hắn, nắm tay hắn, hai mắt nhìn không chớp, “Van cầu ngươi!”

“Đừng ép ta.” Hắn vẫn lặp lại câu nói đó.

“Ngươi cùng hoàng thất rốt cuộc có huyết hải thâm cừu gì, khiến ngươi thấy chết mà không cứu?” Nàng không kìm được kích động mà hét lên, “Trừ phi ngươi cho ta một lý do hợp lý, nếu không đừng trách ta ép ngươi!”

“Ta không muốn nói.” Hắn có thể đáp ứng nàng tất cả, nhưng ngoại trừ ra tay cứu người hoàng thất, cho dù trời có giáng hồng vũ cũng không thể.

Nàng quát cường hất cảm lên, không định lùi bước, hai người ai cũng không chịu thua cứ đứng ngậy tại chỗ. “Quận chúa, muốn âm ỉ thì hãy chờ tối nay.” Hạ Vũ đột nhiên sợ hãi, “Bên ngoài. . . . . Kiệu của Quận chúa Từ Như sắp hướng đến đây! Chúng ta mau đi thôi!”

“Ngươi và Hạ Trúc tự mình tìm chỗ trốn trước đi.” Liễu Nham Phong ôm lấy Lý Vũ Dương, nhẹ nhàng nhảy, thoát cái đã biến mất trước mặt Hạ Vũ.

Hạ Vũ kinh ngạc trừng mắt. Người đâu?!

Ngẩng đầu, nàng đã thấy Quận chúa và Liễu Nham Phong đã phi thân lên nóc nhà rồi.

Oa! Về mặt nàng không khỏi thán phục. Nhưng mà bây giờ không phải là lúc, nàng vội vàng chạy về.

Hai hạ nhân xuất hiện ở cửa sau Vương phủ, cho dù bị phát hiện, cũng có thể tùy tiện bịa một lý do nào đó để đi qua, nhưng Quận chúa là thiên kim tiểu thư, nhất định không đơn giản như vậy, nếu để Quận chúa Từ Như trông thấy người ở cùng với nam tử khác, chắc chắn sẽ nổi lên gió lớn, phong ba trong Cẩn Vương phủ.

Lý Vũ Dương lần đầu tiên đứng trên mái hiên.

“Sợ sao?” Liễu Nham Phong hỏi.

“Có người đang ở đây, ta không sợ.” Nàng bị ôm chặt trong ngực hắn, ngón tay chỉ kiệu của Từ Như, “Đó là muội muội của ta.”

Hắn chỉ là phân tâm liếc một cái, nhưng ngay sau đó thu hồi ánh mắt, trong cấn Vương phủ trừ nàng ra, những người khác hẳn đều không có hứng thú.

“Đi!”

Nàng còn chưa kịp mở miệng, cả người đã bị hắn ôm lấy, thân thể nhỏ nhắn dán chặt vào hắn, nhiệt độ từ người hắn truyền vào người nàng, làm cho nàng không cảm thấy lạnh chút nào.

Liễu Nham Phong đưa Lý Vũ Dương ra khỏi thành, mặc dù đã là đầu mùa xuân, nhưng bên ngoài thành tuyết vẫn trắng một mảnh, nhìn mịt mờ đến vô tận.

“Mã nhi!” Thấy chú ngựa ngoài thành, nàng mừng rỡ kêu lên.

Đó vốn là con ngựa hoang từng làm bị thương người hắn mua được ở ngoài chợ, nguyên ý muốn tặng cho nàng, nhưng sợ nàng đem về phủ khó đường khai báo, cho nên tạm thời để cho hắn chăm sóc.

Hắn buông tay, nàng lập tức hưng phấn chạy đến bên chú ngựa, tràn đầy sức sống, nàng đứng cạnh nó vô cùng vui vẻ.

Nàng vỗ vỗ thân ngựa, phát hiện trên nó không có dây cương hoặc yên ngựa. “Chúc mừng ngươi đã gặp được một chủ nhân tốt nhé.”

Liễu Nham Phong khó hiểu nhíu mày lại.

Khỏe miệng Lý Vũ Dương nhẹ nhàng giương lên, “Một người thợ săn khi bắt được một con dã ung, muốn thuần phục nó bèn trói chặt hai chân, làm mù hai mắt, khiến chân nó không thể đứng được, mắt không thể nhìn được, sống trong cảnh tối đen, huấn luyện đến khi nó nghe lời mới thôi, nó được gọi là ‘ngao ung’.”

Hai mắt nàng sáng ngời nhìn thẳng hắn, không chút nào rụt rè, ngược lại là sự khâm phục.

Nàng tiếp tục nói: “Còn chú ngựa hoang này bị thợ săn bắt được, đưa đến chợ bán đã là việc bất hạnh rồi, bởi vì nó đến từ hoang dã, vốn có dã tính bẩm sinh, nếu nó bị thuần phục rồi sợ chịu không ít khổ, nhưng nó gặp người, được người coi sóc, vẫn có thể giữ lại bản tính của mình, quả thực vô cùng may mắn.”

Cũng giống như người vậy, lễ nghi rườm rà luôn thật phiền phức, nàng cũng muốn tự do tự tại, nhưng sao lại lớn lên trong khuê phòng, chờ lập gia đình chứ?

Khỏe miệng hắn khẽ nhếch, đưa tay đem nàng kéo vào trong ngực, “Vũ Dương, trên đời này luôn luôn có nhiều chuyện là bất đắc dĩ.”

Giọng nói trầm thấp như mê hoặc nàng, nàng tựa vào lồng ngực hắn, nhẹ nói: “Người nhất quyết không cứu linh di của ta, cũng là chuyện bất đắc dĩ sao?”

Nghe nàng nhắc tới chuyện này, trong lòng hắn không phải là không bức mình, chẳng qua là nhân nhạ thờ dài, biết là nàng chưa có ý định từ bỏ mà.

“Nói cho ta biết đi,” Nàng ngừng đầu, vẻ mặt chờ đợi nhìn hắn, “Người không cứu người hoàng tộc, lý do rốt cuộc là gì?”

Hắn yên lặng một lúc lâu, ánh mắt vô thức hướng về phía xa, lúc này trời dửng đỏ tuyết, không khí trong lành, trên đỉnh núi xa là một tầng tuyết phủ, trông đẹp vô cùng.

“Năm đó triều đình phái người giết mẹ ta,” Hắn mở miệng, âm điệu không hề cảm xúc, “Từ đó trở đi, chỉ cần là người của hoàng tộc, cũng xem như là kẻ thù của ta, đây xe như là lý do rồi chứ?”

Thân thể nàng vì câu trả lời ấy mà chấn động.

Hắn cho nàng một lý do, mà lý do đó. . . . . Nàng không thể nào có thể phản bác được. Lý trí và tình cảm đan xen, cuối cùng, là nỗi khổ tâm khó nói nên lời. Mối thù giết mẫu thân. . . . .

Trong lòng nàng đau xót, thờ dài, bây giờ nàng mới nhận ra muốn hắn xuất thủ cứu Linh di là làm khó cho hắn.

“Ta hiểu rồi.” Nàng rũ mắt xuống, cố gắng nở nụ cười, “Người nên sớm nói cho ta biết, nếu vậy, ta sẽ không ép người.”

Chú ý thấy lệ nàng ngưng đọng ngay mắt, tim hắn bỗng dưng thất lại thật khó chịu, nhưng hắn không thể mềm lòng.

Hắn cúi đầu xuống nghiêm túc nhìn nàng, “Vũ Dương, một cuộc đời trăm năm tan hợp luôn có lúc phải dừng lại, cỏ cây cũng phải héo úa, người cũng phải chết, mạng do trời định, không nên can thiệp. Để bà ta đi thôi.”

“Ta biết mạng do trời định,” nàng vươn tay nhẹ chạm gương mặt hắn, “Nhưng câu tiếp theo không phải là ‘sự do người làm’ sao?” Nàng thấp giọng hỏi: “Nói cho ta biết đi, vì sao người của triều đình lại giết mẫu thân người?”

Thân thể hắn bỗng nhiên cứng đờ, sắc mặt lạnh như băng.

Thấy vẻ mặt biến đổi, nàng vội vàng mở miệng đổi ý, “Nếu, nếu như người không muốn nói thì thôi vậy, ta chỉ là tò mò thuận miệng hỏi một chút. . . . .”

Nhìn bộ dạng bối rối của nàng, hắn thoáng sững, tiếp đó kiên định cầm chặt tay nàng.

“Bởi vì bà đã yêu một người không nên yêu.” Những năm này, nàng là người duy nhất mà hắn trải lòng mình.

“Yêu người không nên yêu?” Nàng lâm bầm nhắc lại, tựa đầu vào lồng ngực hắn, cảm giác ấm áp bao quanh, nàng suy nghĩ nhanh nhạy, “Là cha người sao?”

Hắn trầm mặc.

“Bà ấy đã yêu người không nên yêu, cho nên triều đình phái người truy sát. . . . .” Nàng rời khỏi ngực hắn, nhìn vào mắt hắn, tìm được các mối liên kết, “Cho nên cha người là người của triều đình? Nếu đến nỗi phải khiến triều đình đích thân ra tay, thân phận khẳng định bất phàm, hẳn là người trong hoàng thất. . . . . Người có quyền cao chức trọng. . . . . Đúng không?”

Liễu Nham Phong không trả lời, dường như là thừa nhận, đã cho Lý Vũ Dương đáp án.

“Thì là. . . . . Người lại là huyết thống của hoàng tộc!” Đưa mắt nhìn hắn một lúc lâu, ngay từ lần đầu gặp mặt, nàng cũng biết hắn đặc biệt thần bí, quả

nhien như nàng đoán, thân thể của hắn vô cùng khác biệt.

Nàng nhìn không được cười lên.

Hắn khó hiểu nhìn nụ cười của nàng.

Đôi mắt nàng xa xăm, nhưng vẫn sáng ngời, “Không cảm thấy thú vị ư? Trong cơ thể Lý Vũ Dương ta không hề có dòng máu hoàng tộc, nhưng lại lớn lên ở nhà đế vương, còn người rõ ràng là người hoàng thất, vẫn sống ở chốn núi rừng. . . . . Lão thiên rớt cuộc đang đùa phải không?”

Khóe miệng của hắn vì kết luận của nàng mà nhoeo một nụ cười yếu ớt không dễ phát giác. “Ta chẳng có quan hệ gì với nhà đế vương cả.” Một câu thần nhiên vạch rõ ranh giới.

“Ta biết, chẳng qua là ngươi không muốn.” Nàng rời khỏi ngực hắn, cuốn theo suy nghĩ của mình. Bất quá chỉ là yêu một người thôi, nhưng lại phải trả giá bằng một mạng. . . . . Lòng nàng rối bời, không nói nên lời được.

Nhìn về ánh mắt ôn nhu của hắn đang nhìn mình, nàng bỗng buồn, nghĩ tới người mẹ đã mất của hắn.

Mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng nàng vẫn vì một nữ nhân đã hương tiêu ngọc vẫn mà cảm thấy xót xa, trong lòng thầm quyết định.

“Ta muốn đến Mộng Hồn cốc.”

Lời của nàng khiến cho vẻ mặt hắn khẽ thay đổi, nét ôn nhu trên khuôn mặt biến mất, nhanh chân bắt được nàng.

Nàng hoảng hồn, hô nhỏ một tiếng nhìn hắn, “Sao chứ?”

“Ngươi muốn đi Mộng Hồn cốc?”

“Phải”, nàng thẳng thắn: “Bởi vì đại phu đã nói y thuật của cốc chủ Mộng Hồn cốc rất cao siêu, chỉ bất quá. . . . .”

“Hắn ta không dễ dàng cứu người.” Hắn liền tiếp lời.

“Không sai, ngươi cũng nghe qua tin đồn rồi à?” Nàng cười một tiếng, nói nhỏ, “Mặc dù không biết tin đồn là thật hay giả, nhưng ta vẫn muốn đi thử một chút.”

“Người vào cốc rồi, có đi không về.”

“Ta biết.” Điều này nàng sớm có dự tính, “Cho nên ta ở dưới chân núi chờ là được, từ nơi này lên đường, khoảng một ngày là có thể đến đúng không?”

Hắn bắt đầu nhìn nàng. “Không sợ cuối cùng chẳng đạt được gì hết sao?”

“Còn hơn là không làm gì cả.” Nàng mỉm cười, vỗ mặt hắn, “Yên tâm đi, ta tự có cân nhắc.”

Con người đen nhánh chăm chú vào nàng, giống như muốn xuyên thấu tâm tư của nàng, nhưng cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng.

“Đừng thở dài. Người đã có nỗi khổ tâm riêng, không cách nào xuất thủ cứu giúp, thì ta phải thử cách khác, tránh làm khó ngươi mà có thể cứu được Linh di. Cho dù là hi vọng xa vời, nhưng vẫn còn khả năng.”

Hắn rất muốn khẳng định cho nàng biết, vô luận nàng làm gì, đến cuối cùng đều là tổn công vô ích.

Bàn tay to chạm nhẹ nhàng bờ môi đỏ mọng, nàng không né tránh, đôi mắt dịu dàng mở to.

Hắn cúi đầu, hôn lên môi nàng. . . . .

Nụ hôn của hắn mãnh liệt mà đòi hỏi, mang đến một loại tình cảm nàng chưa bao giờ trải qua, cuộc đời này. . . . . Nàng biết mình đã chấp nhận hắn.

Liễu Nham Phong không cố gạt bỏ ý định trong đầu nàng, bởi vì hắn hiểu rõ bất luận hắn nói gì nàng vẫn sẽ đi, chờ đến khi nàng nhận ra việc này không có kết quả nào, tự động sẽ buông tay.

Mỗi hận giết mẫu thân, cho dù là vì nàng, hắn cũng không cách nào coi bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Tuyết rơi.

Lý Vũ Dương ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tuyết bao la. Lúc đầu xuân, mặc dù chân núi đã không còn giá rét bằng lúc trời đông, nhưng bước chân của mùa xuân vẫn chậm chạp chưa đến núi này. Nhìn mảng trời tuyết trắng trước mặt, nàng thở mạnh, lập tức hóa thành một luồng khói trắng.

Muốn ở trong đông tuyết vô tận này tìm kiếm một người, quả là chuyện không dễ dàng.

Mộng Hồn cốc bởi vì tin đồn mà rất ít người lui tới, do người vào rồi không trở ra, nên cũng có lời đồn nơi này nhiều sơn tinh yêu quái, khiến cho nó đã thần bí càng thêm quý dị.

Trời còn chưa sáng, Lý Vũ Dương đã tự mình một người một ngựa rời khỏi Vương phủ. Phi thăng đến sườn núi, lớp tuyết quá dày, con ngựa chạy không nổi nữa, nàng mới xuống ngựa, dắt nó đi bên cạnh trong trời đông giá rét.

Dọc đường, nàng chẳng hề gặp bất kì người nào hay vậy nào cả, xem ra tin đồn dù sao cũng chỉ là tin đồn.

Đang đi, nàng đột ngột dừng bước lại, bởi vì trước mắt xuất hiện một vách đá sâu không thấy đáy. Lúc trước, nghĩa phụ có nói, hai gã bộ hạ của ông đã không chú ý đến vách đá này mà trượt chân.

Nàng chớp mắt, ổn định tinh thần, nhìn vách đá trước mắt, nếu không kịp phát hiện, hẳn nàng đã té thịt nát xương ta rồi.

Nàng kéo dây cương, ngẩng đầu quan sát khắp bốn phía, một bên là vách đá sâu không thấy đáy, còn lại bên kia là vách núi cao chót vót dựng trời cao — trừ phi nàng có thể bay lên vách núi, hoặc cưỡi mây qua khỏi đỉnh núi, nếu không đến nước này, nàng đã hết đường đi.

Nàng thất vọng đưa mắt nhìn xung quanh, chẳng lẽ cực khổ đến được đây rồi, phải bắt đắc dĩ mà thoái lui?

Nỗi khổ sở nhanh chóng chiếm lấy người, nàng cố gắng đè nén, bây giờ nói bỏ cuộc còn quá sớm, nàng đã chuẩn em xuất phủ, tổn biết bao thời gian mới đi đến nơi, cũng không muốn tay không trở về phủ.

“Cốc chủ —” nàng dừng bước lại, hai tay vòng ở khoe miệng, đứng ngay vách núi dùng sức hô to, “Cốc chủ Mộng Hồn cốc — tiểu nữ là Quận chúa Vũ Dương của Cẩn Vương phủ, hôm nay tới đây có việc muốn nhờ, xin cốc chủ hãy ra mặt.”

Trừ chính tiếng vọng của nàng, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Trời vẫn đổ tuyết không ngừng, rơi vào trên tóc nàng, trên vai nàng, con ngựa bên cạnh cũng lạnh phát run, nhưng nàng hoàn toàn không lùi bước.

“Đi đi.” Nàng buông dây cương trong tay, vỗ vỗ lưng ngựa, “Đi về nhà, nếu không mày sẽ chết rét ở đây mất.”

Đuổi con ngựa xuống núi xong, nhưng nàng lại không định rời khỏi.

“Cốc chủ, tiểu nữ là Quận chúa Vũ Dương của Cẩn Vương Phủ,” nàng vẫn chưa từ bỏ ý định lặp lại một lần nữa, cũng không quan tâm có người nghe thấy hay là không, chỉ là nàng không muốn mình dễ dàng bỏ cuộc như vậy. “Hôm nay tiểu nữ tới đây có việc muốn nhờ, xin cốc chủ hãy ra mặt.”

Đáp lại nàng, chỉ có tiếng hư vô và một trận lãnh phong.

“Không sao, cốc chủ không ra, ta có kiên nhẫn đợi.” Nàng quyết định, quỳ xuống. “Cốc chủ, tiểu nữ sẽ quỳ gối ở đây, đợi đến khi nào người chịu ra gặp ta mới thôi.”

Thiên hạ không có việc khó, chỉ sợ người không có quyết tâm! Lý Vũ Dương kiên định niềm tin quỳ gối trong đông tuyết. Chỉ chốc lát sau, đầu gối của nàng đều bị vùi trong tuyết trắng, nhưng nàng vẫn không muốn bỏ cuộc mà nhìn về phía trước, chờ cốc chủ Mộng Hồn cốc mềm lòng, chịu gặp mặt nàng.

Chỉ là một nữ nhân không có quan hệ máu mủ cùng mình, vì sao nàng kiên trì tới mức như thế?

Ánh mắt Liễu Nham Phong không giây phút nào rời khỏi dáng người nhỏ nhắn đang quỳ trên tuyết kia, mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt đã tràn đầy tức giận.

Trời lạnh như thế này, vậy mà nàng còn quỳ gối trong tuyết lạnh thế kia?! Thân thể của nàng có thể chịu được bao lâu?

“Nha đầu này rất quật cường.”

Nghe được thanh âm già dặn phía sau, Liễu Nham Phong không phân tâm quay đầu lại, vừa thấy người tới ngang bên cạnh hắn, lập tức cúi đầu, “Trưởng lão.”

Đầu tóc trắng xoá, lão nhân diện mạo hiền lành đứng cạnh Liễu Nham Phong, lão trầm mặc, tầm mắt cùng nhìn về một hướng.

Cốc chủ của bọn họ từ nhỏ, đã luôn luôn lãnh đạm, trái ngược hoàn toàn với tính tình của vị cô nương đó. Từ khi vừa xuất hiện ở dưới chân núi, cốc chủ đã đứng trên vách núi, sương mù vờn quanh, con mắt vẫn chăm chú dõi theo theo nàng.

Đối với chuyện cốc chủ một mình xuất cốc, lão nhân không phải là không có nghe thấy, chẳng qua lão hoàn toàn chưa từng hỏi nửa câu. Lão tin tưởng người lão nuôi dưỡng từ tấm bé, mọi việc đều tự biết cân nhắc.

Trưởng lão hạ ánh mắt, suy tư một lát, xoay người nhìn Liễu Nham Phong, không buông tha biến chuyển nào trên mặt hắn, “Cốc chủ, lão có thể mạo muội hỏi người một câu?”

Liễu Nham Phong đứng yên, không đáp lời, mặc nhiên là đồng ý.

“Vị Quận chúa này và cốc chủ có phải quan hệ là. . . .” Lão ngưng giọng, chờ đáp án của Liễu Nham Phong.

Liễu Nham Phong chậm rãi quay đầu lại, nhìn về ánh mắt dò xét của trưởng lão, không cách nào nói ra lời trái với lương tâm. Năm xưa nếu không nhờ trưởng lão, hắn có thể sớm đã chết nơi núi rừng, do vậy hắn không nên lừa gạt vị sư phụ cũng như ân nhân này.

Hắn rõ hơn ai khác. Xưa kia vì mẫu thân yêu người nam nhân không nên yêu sinh hạ ra hắn, làm cả bộ tộc gần như bị tiêu diệt. Mặc dù mẫu thân đã chết, nhưng trong suy nghĩ của những tộc nhân còn sống sót, hắn cũng là tội nhân. Cộng thêm hồ chủ vì cứu hắn, sinh tử chưa biết thế nào, vì vậy mọi người không cách nào tha thứ cho hắn.

Nếu không phải trưởng lão năm đó tự mình đứng ra bảo vệ hắn một mạng, còn mang theo hắn cùng mọi người một lần nữa tìm được nơi này lập nên Mộng Hồn cốc, hắn cũng sẽ không có hôm nay.

Ánh mắt của lão nhân khôn khéo cơ trí nhìn ra được tâm tình của cốc chủ, thân thể không khỏi cứng cứng đờ, không nói không động thật lâu.

Thật đúng là có dòng máu của mẫu thân, cốc chủ cực kỳ giống mẹ hắn.

Mẫu thân của cốc chủ là hồ tộc công chúa, biết rõ người và yêu khác đường, sớm biết thành kiến của thế nhân cuối cùng sẽ đẩy bà vào đường cùng, nhưng bà vẫn vì tình yêu bất chấp tất cả, như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Trưởng lão đã sống trên đời này hơn ngàn năm, đã thấy nhiều tình yêu nam nữ. Công chúa trước khi chết đau đớn và hối hận như thế nào hắn hiểu được, bởi vì bà không ngờ rằng tình yêu của mình đối với một người lại hại chết nhiều tộc nhân như vậy. Nhưng nếu thời gian lặp lại, trưởng lão cũng không cho là công chúa sẽ buông tha mối tình này.

“Cốc chủ,” lão thờ dài, ẩn ý nói: “Cô nương ấy dù sao cũng là người phạm.”

“Ta cũng là người phạm.” Liễu Nham Phong nhàn nhạt trả lời.

Trưởng lão trầm mặc một hồi về điểm này, lão không cách nào phản bác. Mặc dù mẫu thân của người là hồ tộc cốc chủ, nhưng phụ thân lại là người phạm, cho nên cốc chủ từ nhỏ không khác gì người trần.

“Cốc chủ đừng quên mẫu thân của người là hồ tộc công chúa.” Trưởng lão nhắc nhở, “Thông hiểu vạn vật.”

Ánh mắt Liễu Nham Phong rời khỏi lão nhân, dừng lại trên người Lý Vũ Dương.

“Nhưng đó là mẫu thân, không phải là ta,” ngữ điệu cực kỳ bình tĩnh, “Ta là người, không phải là yêu, nhưng cũng không phải là người.”

Hắn đứng giữa ranh giới giữa người và yêu, mờ mịt không biết mình rốt cuộc thuộc về nơi đâu. Cho đến khi gặp gỡ Lý Vũ Dương, mới cho hắn tìm được một bến bờ yên bình. Vô luận là người hoặc yêu, đối với hắn đều đã không hề quan trọng nữa.

“Những năm gần đây, mọi người đã công nhận những cố gắng của cốc chủ, hiện tại tộc nhân đã kính ngài là vua rồi đó sao?”

Liễu Nham Phong trầm mặc, không nói một câu.

Mẫu thân đã mất từng từng đi theo một vị thần y ẩn cư núi rừng tên Trịnh Tây Tử học nghề, cũng bắt nguồn từ cơ duyên đó, mới có thể quen biết người nam nhân phạm trần kia, tiến tới nên nhau.

Cái chết của mẫu thân khiến Trịnh Tây Tử hết sức buồn bã. Ông cũng nghĩ thông nguyên mọi vật thế gian là chuyện tốt, tại sao lại rơi vào kết cục bi thương này? Cho nên, từ lúc Liễu Nham phong sanh ra đã cố gắng truyền dạy y thuật cho hắn, bởi vì ông nhìn ra hắn giống mẫu thân, khác với người bình thường.

Song sau khi hắn học được y thuật trác tuyệt, không dễ dàng xuất thủ cứu người, chỉ cần ai muốn được cứu, phải van xin hắn. Hắn yêu cầu lấy những vật dụng cần thiết cho bộ tộc, mục đích chủ yếu nhất, cho tộc nhân có thể ở trong thời gian nhanh nhất vươn cao, ngày càng lớn mạnh.

Đây là trách nhiệm của hắn, hắn cũng chẳng bao giờ nghĩ tới muốn rời bỏ, chẳng qua là bây giờ. . . . . Chẳng qua là hắn thích một nữ nhân, chẳng lẽ cũng không thành sao?

“Bộ tộc chúng ta bởi vì công chúa yêu người phạm mà bị truy sát, diệt vong hơn phân nửa, ngay cả hồ chủ đến nay vẫn tung tích không rõ. Cốc chủ lấy y

thuật vang danh trong thiên hạ, để tìm kiếm tộc nhân, làm cho mọi người cùng sống yên ổn. Mắt thấy đại sự báo thù sắp tới, tất cả đối với cóc chủ đều vui lòng phục tùng. . . . . Nàng bắt quả chỉ là một cô nương phàm trần, lão thần hy vọng cóc chủ đừng vì tư tình nhi nữ mà làm trễ nãi đại sự.”

Chuyện cũ trước kia rõ mồn một trước mắt, trưởng lão vuốt râu, khẽ thở dài, trăm triệu lần không muốn chứng kiến cóc chủ vấp phải vết xe đổ như công chúa, “Lão phu lời nói đến thế, kính xin cóc chủ nghĩ lại.”

Lão đưa mắt sang Thôi Ngang, muốn hấn trông chừng kỹ cóc chủ, sau đó tâm tình nặng nề rời đi.

“Cóc chủ, trời đã tối, chúng ta trở về thôi.” Thôi Ngang đi tới bên cạnh chủ tử, nhẹ nói: “Mặc dù trưởng lão ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng bây giờ đối với hành động của người là không chấp nhận. Bằng không, lão nhân gia cũng sẽ không tự mình đến đây một chuyến. Cho nên cóc chủ nên rời đi.”

Liễu Nham Phong dường như không nghe thấy, bước chân vẫn không nhúc nhích, bất động như núi dán mắt vào Lý Vũ Dương.

Thôi Ngang thấy thế chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, tiếp tục lặng yên đứng một bên chờ đợi.

Chỉ là một cô nương người phàm —— Liễu Nham Phong không phải là không hiểu được lời nói sâu xa của trưởng lão, hấn cũng biết nàng chỉ là một người phàm, nàng hết lần này tới lần khác tác động tình cảm của hấn. Hấn muốn buông nàng ra, nhưng không thể.

Mắt thấy sắc trời đã tối, tuyết rơi nhưng không có dấu hiệu dừng lại, nhiệt độ đang càng hạ thấp. Hấn đang đợi, đợi nàng không chịu được, bỏ cuộc mà trở về phủ. Nhưng nàng vẫn kiên trì quỳ gối trong đồng tuyết, không để ý tới tuyết lát phát trên người mình.

Nàng rút cuộc đang giãy vò ai đây? Hành động quật cường của nàng, làm cho hấn cảm động. Nàng luôn miệng nói không làm khó dễ cho hấn, nhưng hiện tại nàng lại khiến hấn tiến thối lưỡng nan.

Trời rơi đầy tuyết, gió lạnh thổi tới, xuyên qua y phục đầm thẳng vào xương tủy. Nhưng hấn biết rõ mình đau không phải vì gió lạnh, mà vì người đang quỳ gối trong đồng tuyết.

Lý Vũ Dương sớm bị khí trời rét lạnh làm đông lạnh đến sắc mặt phát xanh, nhưng vẫn dựa vào ý chí mà chống đỡ.

Nàng chỉ cầu nguyện trời xanh có thể hạ lòng thương, cóc chủ Mộng Hồn cóc có thể mở lòng từ bi. Mặc dù không cách nào chắc chắn hấn có bàn tay thần diệu, nhưng chỉ cần có một tí hi vọng, nàng không thể nào bỏ cuộc được.

Nhưng mà. . . . . Lạnh quá a! Hoi từ trong miệng nàng thở ra cũng hóa thành sương trắng rồi, nàng chưa từng lạnh đến thế này.

Buổi trưa, mặt trời còn lên cao, làm những bông tuyết rơi trên người nàng hóa thành nước, khiến y phục nàng ướt đầm. Sau đó tuyết hạ lần nữa cùng với gió rét thổi tới, cái lạnh thấu xương cơ hồ cướp đi hô hấp của nàng.

Đến bây giờ, tứ chi của nàng cũng sớm đã tê cứng đến không còn cảm giác. Nhìn sắc trời chuyển tối, nàng cũng biết mình đã quỳ nhiều canh giờ, đừng nói đến cóc chủ mộng hồn cóc, ngay cả núi rừng dã thú nàng cũng không nhìn thấy.

Về mặt bỗng ngẩn ngơ, trước mắt nàng đột nhiên tối sầm, thân thể thoáng một cái, suýt nữa gục trong đồng tuyết.

Tâm tình bị đè nén hồi lâu của Liễu Nham Phong nhìn thấy cảnh tượng này chợt bộc phát, hấn cũng bất chấp tất cả, tức phi thân về phía trước.

“Cóc chủ?!” Thôi Ngang cả kinh, chỉ thấy chủ tử trong chớp mắt liền bước nhanh đến bên Lý Vũ Dương, một tay đỡ nàng.

Hành động này của cóc chủ có thể khiến cuồng phong bạo vũ a! Hấn không khỏi nhăn lại lông mày, lắc đầu, cũng cùng theo qua.

Đột nhiên xuất hiện sự ấm áp bao quanh lấy mình, Lý Vũ Dương cố hết sức tỉnh táo, nàng ngẩng đầu, nhìn một người không ngờ đến xuất hiện.

“Nham Phong?!” Là ảo giác sao? Hấn làm sao cũng ở nơi đây?

“Người thật ngu ngốc!” Liễu Nham Phong không nhịn được khiển trách, ôm cổ nàng, cả người nàng lạnh như khối băng.

Cảm giác được lực ở cánh tay hấn, Lý Vũ Dương biết đây không phải là ảo giác, không kìm được mà nở một nụ cười yếu ớt, “Ta biết mình đang làm gì. Ta đã quỳ cả ngày rồi, không thể bỏ cuộc đơn giản như vậy, ta muốn cầu xin cóc chủ cứu Linh đi.”

“Vị này không dễ dàng xuất thủ cứu người.” Thanh âm của hấn rất lạnh, mặt trầm xuống.

“Ta biết.” Được hấn ôm lấy, nàng mới biết hai chân mình sớm đông lạnh không còn cảm giác, ngay cả cử động cũng cảm thấy không còn lực. Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy sương, “Nhưng ta cũng muốn xem thử, chỉ mong chân thành sẽ làm cảm động ông ấy.”

“Muốn thử cũng phải áng chừng sức lực của mình chứ.” Mặt hấn nhăn nhó. Một phen ôm nàng đứng lên.

Cảm nhận được thân nhiệt ấm áp dễ chịu bao quanh mình, Lý Vũ Dương thoải mái thở dài, cho đến lúc này, nàng mới phát hiện nàng thật mệt mỏi quá, rất muốn ngủ một giấc.

Nàng không còn sức gạt bông tuyết đọng trên mặt mình, nhưng thì thào nói: “Thả ta xuống. . . . . Ta, ta không thể đi. . . . .”

“Muốn hấn xuất thủ cứu Linh Vương phi là không thể nào!” Khẩu khí Liễu Nham Phong bởi vì nghe thấy lời nàng mà nghiêm nghị, “Không cần uống phi tâm cơ nữa.”

Nàng nhũ chân mây, mặc dù ngực của hấn thật ấm áp, nhưng nàng kiên quyết rời đi.

Nhìn sự bước bình tràn đầy trong mắt nàng, hấn không khỏi cảm thấy tức giận, vượt lên đỉnh điểm. Cuối cùng hấn cũng chỉ có thể ôm chặt nàng, ép nàng ở lại trong lòng hấn, không để nàng quỳ gối giữa trời tuyết nữa.

“Xem như ta van ngươi,” hơi thở nàng suy yếu, “Ta đã không còn khí lực để tranh cãi, ngươi buông ra đi.”

“Không buông!” Hấn đã tức giận lắm rồi.

“Ngươi không buông cũng được, nhưng ngươi chịu cứu Linh di của ta không?”

Con ngươi Liễu Nham Phong hiện lên vẻ vừa tức vừa đau lòng. “Ngươi đồng ý không?” Nàng truy hỏi.

“Ta không muốn!” Hấn ngoan cố đáp.

“Vậy thì hãy buông ra.”

“Bà ta không có máu mủ ruột rà gì với ngươi.” Hấn bị nàng chọc giận, chắc chắn là nàng đã kiệt sức lắm rồi, nhưng còn kiên trì không nhượng bộ.

“Ta biết. Nhưng nếu không nhờ Linh di, ta đã sớm mất mạng rồi.” Nàng quát cường hất cảm lên, “Tâm nguyện duy nhất bây giờ của bà chẳng qua là trở về cố hương một chuyến, nhưng cơ thể cứ suy yếu, ngay cả hoàn thành mong ước cuối cùng cũng không có cách. . . . . Nếu như ngươi là ta, ngươi có đau lòng không?”

Lời của nàng khiến tâm hấn co rút, khuôn mặt xanh mét: “Ta sẽ không để cho ngươi lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn!”

Nếu là không có hấn ở bên cạnh coi chừng, sợ rằng nàng chết ở chỗ này cũng không ai biết. Vừa nghĩ tới điều này, gương mặt tuấn tú hiện lên ảo não, ôm lấy nàng trở về.

“Ta không đi. . . . .” Nàng tròn to đôi mắt đẹp không bằng lòng nhìn hấn, cho dù nàng mệt chết đi được, không có dư thừa khí lực để tranh cãi, nhưng vẫn gượng dựa muốn thoát khỏi lòng ngực của hấn.

Cánh tay hấn càng ôm chặt nàng, trên mặt bao phủ hơi thở lạnh lùng.

Hàn phong không ngừng thổi tuyết bay tới, Lý Vũ Dương thở gấp, cảm giác ánh mắt bắt đầu từ từ mơ hồ, sức lực dần suy yếu.

Nhận ra được động tác của nàng dừng lại, Liễu Nham phong lập tức cúi đầu, thấy sắc mặt nàng trắng bệch như tuyết, đôi mắt nhắm chặt.

“Vũ Dương?!” Tim của hấn cả kinh, giống như bị đao đâm một nhát, đau không nói nên lời.

Hấn đặt ngón tay lên cổ nàng, mạch thật yếu nhưng vẫn còn đập, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nếu nàng còn tiếp tục ở đây, nhất định sẽ không giữ được mạng.

Hấn lập tức đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt không có chút huyết sắc ấy, thấy nàng không đáp lại, bèn nóng nảy, “Đừng ngủ! Ngươi có nghe không? Không thể ngủ!” Sau đó hấn hướng đến Thôi Ngang đang đứng kế bên.

“Cốc chủ?!” Thôi Ngang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Mau mở cửa!” Hấn thô bạo gào lên, sự bình tĩnh thường ngày biến mất, thay vào đó là ngọn lửa tức giận.

Thôi Ngang chưa bao giờ thấy cốc chủ như thế. Hấn không chần chờ nữa, giơ tay lên vung lên, đột nhiên một vách núi dường như không có đường đi nào mở ra, thì ra trong vách núi có một động ngầm.

Liễu Nham Phong ôm lấy Lý Vũ Dương, bước nhanh đi xuống thềm đá. Không lâu sau, xuất hiện ở trước mặt họ chính là một thôn xóm náo nhiệt, gió tuyết lạnh lẽo bên ngoài không hề ảnh hưởng đến đây.

Không để ý tới ánh mắt của tộc nhân dừng trên người mình, hấn cứ đi thẳng, một ngôi nhà tráng lệ hiện lên.

Hai bên đại môn là là tượng bạch hổ được tạc bằng ngọc. Thôi Ngang dẫn đầu, tiến đến đây cánh cửa đỏ thẫm.

Liễu Nham Phong ôm Lý Vũ Dương, nhanh bước đi lên bậc thanh đá cẩm thạch. Hấn biết rõ hành động này của mình chắc chắn đã bị truyền đi, thế nào cũng gây sóng gió. Nhưng hấn mặc kệ, giờ phút này hấn chỉ chú tâm đến người đang hôn mê trong lòng mình.

Hấn tuyệt không cho phép nàng có bất kỳ bất trắc nào.

Thắp đèn, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Liễu Nham Phong ngồi ở đầu giường, ngắm Lý Vũ Dương vẫn đang nhắm nghiền hai mắt, trong lòng ngổn ngang không thôi.

Nắm bàn tay bị tổn thương do giá rét, hấn đau lòng vô về. Cho dù thuốc của hấn có thể trị liệu vết thương bên ngoài, nhưng không cách xóa đi lòng dạ nguyện hy sinh vì Tư Đồ Linh.

Hấn để tay nàng xuống, phiền não vuốt nhẹ mái tóc dài đen nhánh, rồi đi tới bên cửa sổ.

Từ nơi này, có thể thấy được ánh đèn dầu sáng trưng ngay hành lang, tối nay sẽ tổ chức một buổi đại hội thẩm.

Trưởng lão đã phái người thông báo, nhưng hấn vẫn đề ngoài tai. Chẳng lẽ giữa nàng và trách nhiệm đối với tộc nhân, hấn chỉ có thể chọn một, không cách nào lưỡng toàn được ư?

Người trên giường bỗng giật giật mí mắt, dường như đã gần tỉnh.

Tim hấn đập nhanh một nhịp, lập tức xoay người đến cạnh giường.

Lý Vũ Dương mở đôi mắt mờ sương, mù mờ nhìn bốn phía.

"Ngươi tỉnh rồi?" Hấn ngồi xuống, cẩn thận đỡ lấy nàng, "Có thấy khó chịu chỗ nào không?"

Nàng nhẹ lắc đầu, "Đây là. . . . . Nơi nào?"

"Nhà của ta." Hấn ôn nhu trả lời, vén mái tóc lòa xòa, "Ngươi bị hôn mê bất tỉnh."

Lời của hấn khiến nàng lập tức tỉnh ngộ, cảnh tượng trước khi ngất đi hiện ra, nàng ngồi dậy, "Sao ngươi lại đưa ta ra khỏi cốc?"

Hành động này khiến nàng giật mình, cảm giác trước ngực bỗng chợt lạnh.

"A!" Nàng kinh hô một tiếng, phát hiện mình không mảnh vải che thân, lập tức kéo chăn dề che lại, kinh ngạc hỏi: "Xiêm y của ta. . . . ."

"Uớt cả." Trên khuôn mặt tái nhợt dần đỏ ửng, "Cho nên ta giúp ngươi cời hết rồi."

Về mặt nàng sừng sốt nhìn hấn, "Ngươi. . . . . Cởi. . . . . Cởi y phục của ta?"

Dáng vẻ kinh hoàng ấy làm hấn không nhịn được phải bật cười.

Lần đầu tiên thấy nụ cười hiếm có của hấn, lần đầu tiên nghe được tiếng cười thoải mái của hấn, nàng không khỏi có chút thất thần. Nụ cười ấy làm mềm đi các đường nét trên khuôn mặt, khiến hấn thoát nhìn không còn lạnh lùng nữa.

Mặc dù biết hấn cười vì nàng ngược ngược, nhưng trong lòng nàng không hề tức giận. Nàng thích ngắm khuôn mặt tươi cười đó.

"Ta không đưa ngươi ra khỏi cốc," Hấn vươn tay, ôm lấy nàng đang quần người trong chăn dề, "Nơi này là đáy cốc Mộng Hồn cốc."

Nàng hơi kinh hãi, "Đáy cốc Mộng hồn cốc?!"

Hấn gật đầu thừa nhận.

Hai mắt nàng sáng ngời, "Nếu đây là Mộng Hồn cốc, vậy thì cốc chủ ở đâu, còn người khác nữa?" Nàng gấp gấp đưa kéo hấn hỏi.

Hấn bắt đắ dĩ nhìn nàng.

"Ta cầu xin ngươi mà!" Nàng khấn cầu hấn.

Hấn nhẹ nhàng đẩy nàng ra một chút, đối diện thẳng hai mắt nàng, "Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt."

Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt. . . . .

Trong lòng nàng khê nhâm lại lời hấn, sau đó cơ thể bỗng cứng đờ. Xem như nàng đã thông suốt tất cả, trái tim đập nhanh. "Ngươi là cốc chủ của Mộng Hồn cốc?"

Hấn chậm rãi gật đầu.

Nhìn con ngươi đen láy sâu thẳm, từ ngạc nhiên chuyển sang thất vọng, tay nàng nắm chặt chiếc chăn, một nỗi cay đắng dâng lên.

"Khó trách vừa khi bắt đầu thì ngươi đã ngăn cản ta, , thì ra là. . . . ." Nàng cảm giác trong ngực buồn bực, cực kì buồn bực, giống như hít thở không thông, vội vàng thở hỗn hển hóp lấy ngụm khí.

Hắn khản trương, "Không thoải mái sao?"

"Không, ta không sao." Nàng muốn cười với hắn, nhưng phát hiện ngay cả sức để nặn ra nụ cười cũng không còn. Nàng tựa đầu áp vào ngực hắn, bắt lực cắn môi, "Vì ta cảm thấy hình như mình đã lao công uống phí."

Liễu Nham Phong không lường tới nàng lại có bộ dạng yếu ớt thế này.

Tay hắn khẽ vuốt mái tóc mượt như tơ, vốn là đã dự trù khi nàng biết được thân phận của hắn sẽ đau khổ mà khản cầu, ai ngờ nàng chẳng hề hỏi một câu nào cả.

"Ngươi không cầu ta?"

Nàng ngẩng đầu, "Cầu ngươi thì hữu dụng ư? Ta rất muốn cưỡng ép, nhưng ta đã nói rồi, ta không muốn làm khó ngươi."

Hắn vươn tay ôm nàng gần hơn, ngửi được hương thơm trên cơ thể mềm mại của nàng, kim lòng không đau mà khẽ hôn lên trán.

"Còn nhớ câu chuyện 'ngao ung' mà ta đã kể không?" Nàng hỏi.

Hắn ôm nàng, gật đầu.

"Đã ung vì bị thần phục mà mất đi bầu trời của nó, mất đi tự do, phải nghe lời sai khiến của người khác. Ta không muốn làm khó ngươi, bắt ngươi làm theo ý mình, cứu hay là không. . . . . Bản thân dù sao cũng phải có chính kiến."

Nghe được lời nàng, trong lòng hắn cười khỏ. Hắn bị sự quan tâm dịu dàng và trêu chọc của nàng làm cho thần hồn điên đảo, trái tim dao động không ngừng. Bất kì cử chỉ, hành động nào của nàng đã dễ dàng khiến hắn phá vỡ nguyên tắc.

Hắn hôn lên môi của nàng, ngọn lửa quyến luyến đem hai người hòa tan vào nhau. Hắn ôm lấy nàng, chặt chẽ áp nàng dưới thân mình.

Lý Vũ Dương chưa từng gần gũi da thịt với nam tử nào, bởi vậy khi hắn khẽ hôn xuống, nàng nhẹn không được thở gấp, nhưng nàng cũng không cự tuyệt.

Con ngươi nàng long lanh, từ lúc mới gặp nhau cảm thấy như quen thuộc như mỗi duyên định tam sinh, tâm nàng đã giao hẳn cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sau khi chăm sóc, trong ánh sáng mờ mờ, Liễu Nham Phong vỗ về Lý Vũ Dương, nhẹ nói: "Ngay chân nàng có một sợi dây đeo bằng bạc. Ta muốn mở ra nhưng không được."

"Đó là quà mà nương cho ta. Mẹ đã nói, một khi đeo lên thì không thể gỡ được." Nàng nhu hòa tựa vào hắn, buồn ngủ, "Năm xưa, bà đã giao ta cho Linh di. Sau một giấc mộng, ta đã không thể gặp lại bà và phụ thân được nữa."

Hắn ngắm nàng không chớp mắt, suy xét rốt cuộc có nên hay không cứu Tư Đồ Linh. Thân tình không phải là thứ mà hắn quen thuộc, hắn quý trọng tộc nhân, cũng có thể nói tất cả bọn họ đều là thân nhân của hắn, nhưng không thể bước sâu vào trong lòng hắn được.

Nữ nhân trong ngực này là người đầu tiên bước vào trái tim hắn, mà người nàng quan tâm lại là Tư Đồ Linh. . . . .

Hắn nghiêng thân khẽ hôn nàng, hai cổ thân thể dán chặt vào nhau, cơ hồ muốn hợp nhất, "Ta sẽ cứu Linh di của nàng."

Nhìn ánh sáng quay trở lại đôi mắt kia, Liễu Nham Phong dường như muốn đắm chìm trong đó, nhẹ nhàng vén tóc nàng sau tai, ôn nhu nói: "Nghe ta nói hết xong đã rồi hẳn vui mừng."

Tròng mắt nàng lóe sáng, mang theo sự chờ đợi.

"Ta sẽ ra tay cứu, nhưng không phải cứu mạng của bà. Chỉ là làm cho bà có đủ sức lực chịu đựng đến khi trở về quê hương."

Nàng hơi sững sờ. Tuy dự tính của hắn và kỳ vọng của nàng khác xa nhau như lòng sông với mặt biển, nhưng lúc này, đó đã là kết quả tốt nhất rồi. Đôi môi nở nụ cười khả ái, "Như vậy cũng rất tuyệt."

Nàng biết rõ, hấn nguyện ý gặt đầu nhượng bộ đã là đáng quý. Cho dù không thể chữa khỏi cho Linh đi, nhưng ít ra cũng toại nguyện được mong ước cuối cùng của bà, quay về cố hương. Nàng nên cảm tạ hấn.

"Cám ơn chàng." Nàng hôn lên gương mặt hấn, "Thật lòng cảm ơn chàng."

Hành động này khiến hấn bật cười, "Chỉ cần nàng đừng tiến thêm bước nữa là được."

Biết hấn ám chỉ chính là yêu cầu chữa trị tận gốc, nàng chỉ cười, không đáp lại hấn.

Nàng dĩ nhiên sẽ không bảo gì nữa. Dù sao thế sự khó liệu, không chừng sáng mai hấn thay đổi chủ ý.

Hấn ôm nàng, bàn tay to vỗ về cái lưng bóng loáng. Cảm nhận được sự dịu dàng đầy yêu thương của hấn, nàng nhắm mắt lại, thỏa mãn phiêu nhiên đi vào giấc mộng.

Nhìn nàng an ổn ngủ trong ngực mình, trong mắt Liễu Nham Phong lên một tia nhu tình.

Đã lỡ tay ném đá vào mặt hồ không yên tĩnh, hấn hiểu hơn bất cứ ai rằng quyết định ngày hôm nay sẽ đẩy lên cơn sóng lớn —— nhưng có làm sao? Dù sao lúc dẫn nàng vào cốc đã phá vỡ nguyên tắc của hấn, hiện tại cũng chẳng kém gì.

Trời vừa sáng, Lý Vũ Dương vội vã cùng Liễu Nham Phong trở lại Cẩn Vương phủ.

Cũng mãi cho đến lúc này, Lý Nhạc mới biết từ miệng Không tổng quản: nghĩa nữ đã hai ngày nay vắng bóng. Hôm nay vừa về tới, lại dẫn theo bên cạnh một gã nam tử, bây giờ hai người đang ở trong phòng khách.

Tin tức đó khiến ông thất kinh. Vì không muốn kinh động đến ái thể đang nghỉ trên giường, ông vẫn tỏ vẻ bình thường, nhưng vừa ra cửa phòng, vẻ mặt lập tức biến đổi, cau mày bước nhanh đến phòng khách.

Nhưng người còn chưa tới, từ rất xa đã nghe đến âm thanh cãi vã không nhỏ trong đại sảnh.

"Rốt cuộc người có hiểu rõ quy củ hay không?" Lý Tử Như hừ lạnh một tiếng, "Đây là Cẩn Vương Phủ, không phải là nơi mà người có thể tùy tiện đưa người ra vào." Đại phu, ánh mắt Lý Nhạc thận trọng nhìn Liễu Nham Phong "Làm phiền, mời đi bên này."

Về mặt Lý Tử Như, trong nháy mắt Lý Nhạc mở miệng liền cứng đờ.

Lý Vũ Dương lộ ra nét mặt phản khởi "Cám ơn phụ vương!"

Thái độ của Cẩn Vương Gia điềm tĩnh khiến Liễu Nham Phong có chút kinh ngạc. Hấn nhìn người đàn ông trung niên cao lớn trước mắt, không ngờ tới đối phương không nói nửa câu đã đồng ý để cho hấn rat ay cứu ái thể của mình!

"Ta tin tưởng Vũ Dương. Nếu như con bé nói người có thể... ta sẽ tin người." Giống như nhìn ra nghi hoặc trong lòng hấn, Lý Nhạc lãnh đạm giải thích.

Một câu đơn giản, đã có thể là người ta hiểu rõ hấn là thật tình yêu thương Vũ Dương, cũng có thể, đây cũng có thể giải thích vì sao Vũ Dương có thể đem cả mạng mình ra để cứu Tư Đồ Linh, bởi vì không chung huyết thống không có nghĩa là không có tình thân.

Liễu Nham Phong đi theo phía sau Lý Nhạc, gương mặt lạnh lùng, không tỏ ra chút tình cảm. Hấn đồng ý với Vũ Dương là giúp Tư Đồ Linh hoàn thành tâm nguyện sau cùng, trở về quê cũ, trừ việc này ra, hấn sẽ không phí tâm tư thêm. Chỉ là... Vũ Dương lại có thể tự định chung thân?! Trong đầu hấn nghĩ tới lời nói điêu ngoa vừa rồi của Lý Tử Như, nhất thời cảm thấy trong lòng không vui.

Một vầng trăng sáng treo cao phía chân trời, ánh trăng như bạc, trong không khí vẫn còn mát mẻ, cục gạch trong lòng Lý Nhạc cuối cùng cũng có thể bỏ xuống, tinh thần có vẻ sáng khoái.

Hấn đi trên hành lang cong cong bên ngoài Minh Nguyệt các, sau lưng còn có Liễu Nham Phong.

"Bốn vương phải tạ ơn người thế nào?"

Đứng ở hành lang trên mặt hồ này, Liễu Nham Phong có thể nhìn thấy phòng xá lộng lẫy xinh đẹp trong Cẩn Vương phủ. Đêm nay, Minh Nguyệt các, nơi ở của Tư Đồ Linh đèn đuốc sáng trưng, trên dưới vương phủ đều vui mừng vì thân thể nàng chuyển biến tốt, có thể thấy được thứ Vương phi này lấy đức phục nhân, rất được lòng người, chẳng trách lại có thể dạy dỗ được một nữ nhân trạch tâm nhân hậu như Vũ Dương.

Nhớ tới nàng khi mới quen, dám làm việc nghĩa, lại còn cái chân lông kia, trong mắt hấn hiện lên một tia nhu tình.

"Nếu người không nói, bốn vương tự quyết định. Người đâu!"

Lý Nhạc gọi một tiếng, lập tức có hai người đi tới, mỗi người đều cầm một cái mâm che lụa đỏ, Cẩn vương đưa tay vén tấm lụa đỏ, lộ ra hộp vàng trên mâm, cùng với viên Dạ Minh châu to bằng nắm tay. Phía trên hộp vàng điêu khắc tinh xảo, đây là do thợ triều đình gia công gần ba tháng mới hoàn thành, Dạ minh châu ở một bên tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong bóng đêm.

Châu báu hiếm có khó gặp này vừa xuất hiện, rộ lên âm thanh tán thưởng của hạ nhân bốn phía.

Nhưng Liễu Nham Phong chỉ nhàn nhạt nhìn chăm chú, khoe miệng cũng không nhấc lên, bộ dạng vô vị đó, thể hiện rõ không để bảo vật vào mắt.

Nhìn hấn không hề nhúc nhích, đáy mắt Lý Nhạc hiện lên một tia khen ngợi “Ngươi không cần sao? Vậy ngươi muốn cái gì? Chỉ cần ngươi mở miệng, bốn vương đều có thể cho ngươi.”

Liễu Nham Phong lẳng lặng nhìn tia sáng phản chiếu trên mặt hồ, không lên tiếng.

Lý Nhạc không khỏi đánh giá. Nam tử này trẻ tuổi, nhưng đã có sự thận trọng từng trải, đối với bất cứ người nào hay việc gì cũng lạnh nhạt, không giống như Vũ Dương hoạt bát thẳng thắn, nhưng cho dù hấn thân bí cách xa mọi người ngàn dặm, ánh mắt nhìn Vũ Dương vẫn thập phần ôn nhu. ...

Xem ra, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đây là định luật bất biến từ thiên cổ.

Biết được Liễu Nham Phong không đem những của cải tầm thường này để vào trong mắt, Lý Nhạc vung tay lên, bảo hạ nhân thu hồi bảo vật. Hai tay hấn chấp sau lưng, chậm rãi đi tới đình trong hồ.

Liễu Nham Phong cũng chậm rãi bước theo hấn.

“Thật không dám dấu diếm, bốn vương đã thay Vũ Dương xem xét thật tốt chuyện hôn nhân.” Lý Nhạc thản nhiên nói “Đối phương là con cả La Thạc của Bình Nam Tướng Quân, trưởng thành cùng với Vũ Dương, đối xử với Vũ Dương vô cùng tốt, tướng mạo hấn đường đường, dũng mãnh hơn người, là người khó gặp được. Tuy Vũ Dương không phải do bốn Vương thân sinh, nhưng bốn vương thật tâm yêu thương nghĩa nữ này... Vũ Dương quận chúa Vương Phủ sánh đôi với công tử Bình Nam tướng quân, có thể nói là trời đất tạo nên, Liễu công tử cảm thấy thế nào?”

Liễu Nham Phong nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Lý Nhạc, cuối cùng mở miệng “Cái gì tôi cũng không cần, chỉ cần một người.”

Lý Nhạc bình tĩnh, không nói một câu, chờ hấn nói hết lời.

“Tôi muốn Vũ Dương quận chúa của Cấn vương phủ.”

Đáp án này Lý Nhạc đã dự định trong lòng. Hấn cười nhạt một tiếng “Chỉ bằng ngươi?” Hấn ung dung trả lời “Ngươi tuy có y thuật tốt, nhưng bốn vương đối với ngươi hoàn toàn không biết gì cả, bốn vương sao có thể yên tâm đem hòn ngọc quý trên tay cho ngươi?”

“Đây là hứa hẹn của Vương gia, chỉ cần tôi mở miệng, Vương gia sẽ cho.” Liễu Nham Phong lập lại, không kiêu ngạo, không siểm nịnh. “Tôi muốn Vũ Dương quận chúa của Cấn Vương phủ.”

Lý Nhạc nhìn hấn trêu ghẹo “Ngươi không sợ bốn vương tức giận sao?”

Về mặt hấn bình tĩnh, tuấn nhan không có chút e sợ.

“Chẳng lẽ... dù là chuyện gì cũng không tác động đến tâm tình của ngươi được?” Lý Nhạc nhin không được ngẩng mặt cười “Được, bốn vương nói là làm, hôm nay làm chủ phó thác Vũ Dương cho ngươi.”

Liễu Nham Phong chợt nhíu mày nhìn hấn. Đây tuy là kết quả hấn mong muốn đạt được, nhưng Cấn Vương gia lại dễ dàng cho phép như vậy, hấn không thể nói không bất ngờ.

“Nói bốn vương coi trọng ngươi, không bằng nói tin tưởng Vũ Dương.” Giữa ngọn đèn dầu đang đưa, tâm tư Lý Nhạc giống như trở lại cái miếu đồ nát kia.

Một nữ tử ôn nhu uyển chuyển, mang theo một đứa bé gái phấn điều ngọc trác, nhu nhược không nơi nương tựa, đầm đìa đáng yêu, giây phút đó, hấn đã coi nữ tử đó là trân bảo trong lòng, mà bé gái trưởng thành thành một giai nhân yêu kiều duyên dáng, chớp mắt đã mười năm trôi qua.

“Bởi vì tâm tư Vũ Dương đặt ở ngươi, thay vì tìm người nó không yêu, làm nó buồn bã cả đời, chỉ bằng thuận theo lòng nó. Hướng chi... bộ dáng ngươi thập phần rất giống một người ta biết, Tam hoàng huynh của ta.”

Sau khi nghe được, Liễu Nham Phong hạ ánh mắt.

Lý Nhạc gọi ông lão kế bên, “Không tổng quản, ngươi cũng lại đây nhìn xem, xem hấn có giống không?”

Không tổng quản cung kính tiến lên một bước, nhìn nhìn, gật gật đầu “Bẩm Vương gia, quả thật rất giống.”

Nghe thế, Liễu Nham Phong chỉ nghiêm mặt lạnh, không đáp lời.

“Tuy là các người lớn lên giống, tính tình lại không hề giống, Tam hoàng huynh ta là một nam nhi hay cười sang sảng, chỉ tiếc...” Lý Nhạc trầm mặc một hồi, sau cùng lắc đầu “Ngươi là người phương nào?”

“Đi tới đâu chỗ đó là nhà.”

Câu trả lời này làm Lý Nhạc không khỏi bật cười “Ngươi là đang nói với bốn vương, sau khi Vũ Dương gả cho ngươi, cũng phải đi theo ngươi, bốn biển

là nhà sao?”

Về vấn đề này, Liễu Nham Phong không muốn trả lời.

Lý Nhạc cười khổ, lại lắc đầu “Thôi thôi, Vũ Dương một đêm chưa về, vì trình tiết của nó, cũng chỉ theo người thôi.”

Liễu Nham Phong cũng không tạ ơn, chỉ gật đầu nhẹ, cho biết hắn nghe được lời nói.

Lại có thể tự cao như vậy a.... Lý Nhạc không khỏi lắc đầu bật cười.

Vũ Dương hoạt bát hiếu động, sao có thể nhìn trũng một nam nhân tích chữ như vàng như vậy? Đối với sự trầm mặc của hắn, Lý Nhạc cũng không tức giận, dù sao cũng là người cứu áy thê của mình, cho nên việc nhỏ ấy Lý Nhạc không để trong lòng.

Hắn muốn dẫn Linh nhi hồi hương đã nhiều ngày nay, nếu như có con rể Liễu Nham Phong này ở lại Cẩn vương phủ trợ giúp, tính ra, cũng có thể yên tâm phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Nàng đứng lên, từ bên phải của hắn đi qua bên trái, “Nói cho ta biết, cuối cùng chàng đã làm gì?” Giọng nói thanh thúy của Lý Vũ Dương vang lên.

Liễu Nham Phong lẳng lặng sử dụng bột chỉ để trên bàn vẽ tranh, không nói một câu.

“Chẳng qua là châm một châm bạc, cùng với một viên đan dược, làm cho khí sắc của Linh di chuyển biến có chiều hướng tốt,” nàng nghiêng đầu đánh giá hắn “lo do châm hay do công hiệu của đan dược?”

Hắn tiếp tục vẽ, nhưng người hắn muốn vẽ dường như không ngồi yên giây phút nào.

Về dùng tay, không phải dùng miệng, cho nên nói một câu đi!! Xin chàng đó... ta rất tò mò a”

Cuối cùng, hắn phân tâm liếc nàng một cái “Hai điều đó hỗ trợ mà nên kết quả.” Ngữ khí không lên xuống nhiều.

“Ta muốn biết”. Nàng làm ra vẻ cực kỳ hiểu biết, vỗ vỗ cằm, có trời mới biết, căn bản là nàng không hiểu, nhưng mà đó cũng không phải trọng điểm. Nàng tiếp tục nói “Cho nên... nếu như lần sau lại dùng phương pháp đó, có thể làm cho Linh di sống thêm ba tháng, phải không?”

Cuối cùng Liễu Nham Phong cũng biết được nguyên nhân tại sao từ sáng sớm nàng đã nói không ngừng như chim sẻ, lượn vòng chung quanh hắn.

Hắn lạnh lùng liếc nàng một cái, ý bảo nàng một vừa hai phải.

Đôi mắt nàng đảo quanh linh hoạt “Ta nói rồi, ta không làm khó chàng, chỉ là... Chàng cho ta đan dược mà Linh di ăn được không? Còn lại, ta tự nghĩ biện pháp.”

“Nếu liều lượng không đúng, Linh di của nàng có thể bỏ mạng ngay lập tức. Đã vậy, nếu nàng vẫn còn muốn đan dược, ta cho nàng tám trăm viên cũng không vấn đề.”

Nghe nói như thế, trên mặt Lý Vũ Dương liền hiện lên buồn rầu. Nàng ngồi một bên, bất đắc dĩ chống cằm thì thầm đánh giá “Vậy cũng không được, kia cũng không được... làm sao mới tốt?”

Hắn không buồn nghe lời nói của nàng. Tự tìm phiền toái mới đáp lời nàng, dù sao thì nàng nói một tự nhiên sẽ im lặng thôi.

“Chàng giống như là không chuyện gì là không làm được...” Nàng đã cực kỳ quen với việc hắn không đáp lại, tiếp tục nói, không ngại phiền toái “Chẳng những vẽ tốt, lại còn có y thuật tốt, công phu cũng tốt, thậm chí có thể làm cho một con ngựa hoang điên cuồng trở nên ôn thuận, lại còn là cóc chủ thần bí của Mộng Hồn cốc.... chàng còn có chuyện gì ta không biết không?”

“Ta là hồ ly tinh.” Hắn lạnh nhạt nói.

Nàng cười ha ha, không cho lời nói của hắn là thật. “Chàng? Nếu như người là hồ tinh, vậy ta là sơn yêu. Đến lúc đó chúng ta đại chiến, xem ai thắng ai thua.”

Hắn thờ dãi trong lòng, rõ ràng là nàng phớt lờ đi. Lúc này, hắn nhìn nàng, một cái liếc mắt cũng không có.

“Đúng rồi.” Nàng nghĩ viễn vông, chờ mong nhìn hấn “Hay là chàng nhận ta làm đồ đệ đi!”

Liễu Nham Phong nghe vậy, không đồng ý, mày giương lên.

“Đây là ý tứ cự tuyệt sao? Chàng, người này thật là...” Nàng há mồm nói lại “có y thuật tốt nhưng không có tâm địa tốt.”

“Linh di của nàng không phải đã có thể trở lại Miêu Cương sao?” Hấn nhàn nhạt nhắc nhở nàng. Hấn vì nàng, đồng ý rat ay cứu người hoàng thất, đã là nhượng bộ lớn nhất. “Cho nên, đừng được voi đòi tiên. Ta đã nói rõ ngay từ đầu.” Hấn nhắc nhở không lưu tình.

“Ta biết rồi!” Tâm nàng hơi trầm xuống, không được tự nhiên cử động thân thể, biết tính tình của hấn, nếu đã không muốn làm chuyện gì, nói nhiều chỉ uổng công “Ta chỉ là muốn...” Nàng đứng sát vào bên cạnh hấn, chưa từ bỏ ý định, nhẹ giọng nói “Hay là chàng thu ta làm đồ đệ, sau đó, ta đi với Linh di, như vậy người không tính là do chàng cứu, đúng không?”

Nữ nhân này thật sự cực kỳ cố chấp, nói vậy cũng có thể nói được?! Mà nàng tựa sát vào hấn như vậy, hấn căn bản không thể về tranh.

“Ta biết đây là ý nghĩ viễn vông, nhưng... dù sao cũng phải thử xem!” Nàng nhìn hấn, lộ ra một nụ cười yếu ớt ôn nhu.

“Có được không?”

Hấn dùng ánh mắt sâu xa nhìn nàng, để cây viết trong tay xuống, đưa tay xoa mặt nàng “Vũ DƯƠNG, nàng đã hoàn thành tâm nguyện của Linh di.”. Hấn chậm rãi nói “Đã đủ rồi!”

Giọng nói của hấn trầm ổn muốn nàng đổi mặt hiện thực, cũng tuyên bố rằng cự tuyệt nàng.

Nàng thở dài, đầu hơi nghiêng một bên, khẽ hôn xuống lòng bàn tay hấn “Ta hiểu, ta nên cảm ơn chàng, không nên lại nhắc chuyện xưa.”

“Giữa nàng và ta, không cần nói cảm ơn.” Hấn một tay kéo nàng qua, để cho nàng ngồi trên chân hấn.

Nàng ngồi xuống kế bên hấn, hiểu rõ thế gian này vốn như lời hấn nói – cỏ cây sẽ khô, người sẽ chết, mệnh do trời định. Những gì nàng có thể làm đều đã làm, tất cả đành nghe theo thiên mệnh.

Một lúc sau, nàng mới hậu tri hậu giác nghĩ đến vấn đề của bản thân-

“Nếu như mọi người trong cốc căm ghét người hoàng thất, làm sao chàng xoa dịu tức giận của nhiều người như vậy, thành thân với ta?”

Đây thật là vấn đề khó khăn, hấn nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, không dự đoán được nhanh như vậy trong đầu nàng đã suy tư tới điều ấy.

“Người trong cốc cũng không thích ta, phải không?” Lý Vũ Dương nhớ rất rõ àng, ngày ấy, khi nàng và Liễu Nham Phong rời khỏi Mộng Hồn Cốc để về vương phủ, người trong cốc nhìn nàng bằng ánh mắt căm ghét, bây giờ nghĩ lại, nàng vẫn nhin không được mà run.

“Ta sẽ xử lý.” Hấn vỗ lưng nàng an ủi.

“Bọn họ không cách nào tiếp nhận ta, thậm chí, chán ghét ta... Thật sự chỉ vì ta là người trong hoàng thất sao?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

“Một trong những nguyên nhân.”

“Nhưng ta không phải con gái ruột của Cẩn vương gia.”

“Ta biết.” Tuy nàng và Cẩn vương gia không có quan hệ huyết thống, nhưng nàng vẫn thừa hưởng Quốc họ như cũ, là Vũ Dương quận chủ của Cẩn Vương phủ.

“Linh di rất ít khi nói với ta về cha mẹ.” Nàng cúi đầu, yếu ớt nói “Nhưng ta vẫn còn nhớ bọn họ. Hay là...” Trong đầu nàng hiện lên một ý nghĩ, hưng phấn nói “Chờ phụ vương của ta trở về, ta xin phụ vương để ta mang họ cũ, có được không? Là dùng thân phận cũ của ta gả vào Mộng Hồn cốc, có được không?” Tin là việc nhỏ ấy, với sự yêu thương của nghĩa phụ và Linh di, nhất định đồng ý.

Liễu Nham Phong ôm nàng vào lòng, cũng hi vọng chỉ cần nàng sửa họ thì có thể giải quyết vấn đề, nhưng sự tình không đơn giản như vậy. Họ Lý của nàng có lẽ là vấn đề, nhưng người trong tộc đề ý, chính là việc hấn trở thành con rể Cẩn Vương gia, việc cùng hoàng thất kết thân gia này, dù nàng có đổi họ cũ hay không cũng không giúp được.

Hấn không nở hất nước lạnh lúc nàng đang vui vẻ, vì hiểu rõ đề nghị của nàng chỉ là hy vọng không làm hấn khó xử, hấn vì tâm ý đó của nàng, cảm thấy ấm áp.

“Tỷ tỷ!”

Nghe thấy tiếng kêu ngoài đình, Lý Vũ DƯƠNG lộ ra một nụ cười yếu ớt, vẫy vẫy tay.

Lý Nặc vui vẻ chạy tới, vọt vào tong lòng nàng.

Nàng muốn đứng dậy khỏi người Liễu Nham Phong, nhưng tay hấn đè chân nàng, không cho nàng rời đi. Nàng hờn dỗi nhìn hấn một cái.

Khóe miệng hấn nhếch lên, vươn tay ôm lấy Lý Nặc, đặt ở đùi bên kia, để tỷ đệ bọn họ đối mặt nhau.

Về mặt Lý Nặc vui vẻ, bám trên người hấn, ngẩng đầu, dùng lực hôn trên mặt hấn.

Liễu Nham Phong nhú mày.

Nhìn hấn không được tự nhiên, nàng nhìn không được bật cười “Nặc Nặc thích chàng.” Nàng cười khẽ vươn tay, nắn nhẹ cái mũi cao thẳng của hấn.

Liễu Nham Phong không hề muốn cười, nhưng khoảnh khắc nhẹ nhàng như vậy làm hấn không tự giác nâng khóe môi.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, mùa xuân gần tới rồi... “Tỷ tỷ!”

Một tiếng hét to bất thình lình, làm Lý Vũ Dương bị châm đâm trên tay một cái “Ai nha! Làm cái gì...”

“Tỷ!” Phịch một tiếng, cửa phòng nàng bị người bên ngoài dùng lực mở ra, sau đó, thân thể tròn vo của Lý Nặc vội trồn vào trong lòng nàng.

Nàng thuận theo, buông lỏng mi, nhìn tiểu tử mập mạp trong lòng, lộ ra vẻ mặt vừa bực mình vừa buồn cười “Nặc Nặc? Làm sao vậy?” Nàng đang vội vàng theo duyên ương, chuẩn bị xuất giá, thừa dịp trời còn đang sáng để làm, nếu như một lát nữa trời tối, hôm nay đành phải nghỉ thôi.

“Tỷ tỷ, Nặc Nặc muốn tỷ phụ!”

“Tỷ phụ về nhà rồi, lát nữa mới quay lại.” Nàng một tay ôm lấy đệ đệ.

Tuy Liễu Nam Phong luôn luôn đối xử nghiêm túc với Nặc Nhi, nhưng Nặc Nhi lại cứ thích đi theo hấn, lòn vòn bốn phía quanh hấn, lời nói ngây thơ làm cho hấn không thể không cười khở.

Chỉ vào má mình, Lý Nặc chu miệng nhỏ “Nhưng Nặc Nặc.... đau đau!”

Lý Vũ Dương nghiêng đầu sang một bên, nhìn thấy mặt bé sưng đỏ, đó là một dấu tay cực kỳ rõ ràng. Sắc mặt nàng không khỏi trầm xuống “Ai đánh đệ?”

“Là tỷ tỷ hư hỏng đáng ghét kia!”

Đáy mắt hiện lên tia lửa giận, mặc dù theo lễ phép, nàng nên ngăn lời nói của đệ đệ, dù sao, tỷ tỷ hư hỏng trong miệng bé, chính là Quận chúa hàng thật giá thật của Cẩn Vương phủ, là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của bé Lý Tử Như.

“Quận chúa!” Hạ Trúc đứng bên, nhìn chủ tử giận tái mặt, từ nhỏ đã đi theo bên cạnh chủ tử, sao có thể không nhìn ra giờ phút này, lửa giận trong lòng chủ tử đang bốc lên “Trước hãy khoan tức giận buồn bực, chúng ta hỏi rõ ràng nguyên nhân đã.”

Lý Vũ Dương không nói một câu, sắc mặt xanh mét.

Hôm nay, Liễu Nham Phong nhận được một phong thư do sứ giả Mộng Hồn cốc đưa tới, sáng sớm đã rời khỏi Cẩn vương phủ, về Mộng Hồn cốc xử lý sự tình, không ngờ hấn mới vừa đi, Lý Tử Như lại gây phiền phức.

Hạ Trúc thấy thần sắc chủ tử khó chịu, vội vàng nói “Quận mã gia không có trong phủ, Vương gia và Linh Vương phi cũng đã xuất phát đi Giang Nam, nếu như bây giờ quận chúa buồn bực tới đó, chỉ sợ chúng ta không thể đòi được công đạo, lại còn có khả năng rước họa vào thân.”

Lý Vũ Dương không phải không biết đạo lý này, nếu không nàng đã sớm ôm Lý Nặc đi tìm Lý Tử Như, nha đầu không biết trời cao đất dày kia để tranh luận. Rõ ràng đều là người một nhà, tại sao không thể dĩ hòa vi quý? Chúng ta sắp xuất giá, cho nàng vài ngày bình tĩnh cũng không được sao? Nha đầu điều ngoan đáng ghét!

“Nặc Nhi ngoan.” Nàng buông nét mặt của mình, vỗ nhẹ đầu đệ đệ “Nói cho tỷ, tỷ tỷ hư hỏng kia sao lại đánh đệ?”

“Quận chúa!” Nghe thấy chủ tử cũng gọi Tử Như Quận chúa là tỷ tỷ hư hỏng, Hạ Trúc không khỏi âm thầm toát mồ hôi lạnh “Nếu để người khác nghe được...”

“Đây là Vũ Như các của ta, ngoài người của ta ra còn có ai dám tự tiện vào?” Lý Vũ Dương nhìn Hạ Trúc. Năm đó, Linh di thấy Hạ Trúc linh hoạt, cho nên mới phải nàng đến bên cạnh mình, thật ra mục đích là muốn Hạ Trúc tùy thời điểm mà thôi thúc nàng, suy nghĩ kỹ, trở thành một tiểu thư khuê các. Nhưng có khi... Giống như thời khắc hiện tại, Hạ Trúc có vẻ gan bé, sợ phiền phức “Người đứng một bên, chờ ta hỏi ra nguyên nhân, người lại phát biểu cao kiến của người.”

Hạ Trúc đành cúi đầu, ngoan ngoãn đứng một bên.

“Nặc Nhi mau nói với tỷ tỷ, tại sao nàng đánh đệ?” Nàng tiếp tục đem chú ý để ở trên người đệ đệ.

“Tỷ ấy nói Nặc Nặc lấy đồ của tỷ ấy.”

“Nặc Nhi có lấy không?” Nàng hỏi.

Lý Nặc lắc đầu như trống bỏi “Là tỷ tỷ xấu đưa cho Nặc Nặc, Nặc Nặc không cần.”

“Nặc Nhi thật ngoan.” Nàng ôm chặt hân vào lòng. Đệ đệ sáu tuổi này là đứa nhỏ nàng thương yêu nhất.

Thật ra nguyên phối Đại Vương phi của Cẩn Vương Gia cũng sinh ra một người con, lại không ngờ được lúc Từ Đồ Linh gả vào được hai năm, bị bệnh đậu mùa, không trị được mà chết, mà Vương gia chuyên sủng thứ Vương phi, mọi người trong Cẩn Vương phủ đều biết chuyện, nên Lý Nặc vừa sinh ra, liền thay thế trường tử chết yếu, trở thành thế tử Cẩn Vương phủ.

Cứ nghe năm đó hôn sự của Vương gia và Đại vương phi vốn không do Vương gia mong muốn, cho nên quan hệ hai vợ chồng từ lúc thành hôn đến nay vẫn “trương kính như tân”, mãi đến sau khi Từ Đồ Linh nhập phủ lại càng thêm chuyển biến xấu, cuối cùng dẫn đến coi nhau như người lạ.

Cẩn vương gia là con trai thứ chín của Đường Kim Hoàng Thượng, vốn là hôn sự Hoàng Thất, hưởng hết vinh hoa phú quý, đối với việc có thể vào Cẩn vương phủ, người đời đều ca ngợi, không biết trong ngôi nhà lớn tráng lệ này, cất giấu ít nhiều lục đục với nhau.

Từ Đồ Linh chẳng qua là một thường dân, sao có thể so với Đại vương phi xuất thân cao quý, nhưng cuộc đời bà lại vì một người nam nhân bà yêu tha thiết mà thay đổi toàn bộ.

Những năm gần đây, bà là cái gai trong lòng Đại vương phi, Lý Nặc bé bỏng vừa sinh ra cũng tự nhiên thành cái đinh trong mắt Vương phi, cũng bởi vì hiểu rõ đạo lý này, nên bà luôn tiến lui đúng bốn phận, không cho phép mình phạm chút sai lầm nào.

Chỉ là bà không ngờ được, khi mình vừa bệnh vừa hư nhược, cùng với Vương gia hồi hương, Đại vương phi kia đã vội vàng tới bắt nạt người.

Điều này, cũng không phải điều mà Lý Nặc nhỏ tuổi có thể lý giải.

“Không phải tỷ tỷ nói Nặc Nhi tuyệt đối không được chạy ra ngoài sao?” Lý Vũ Dương nhẹ giọng hỏi “Nặc Nặc chạy ra có phải không?”

Lý Nặc chu miệng lên “Nặc Nặc không có.”

“Đứa bé ngoan không được nói dối.” Điểm nhẹ xuống mũi bé, nàng lại nói “Không rồi Lục Trúc Các, làm sao gặp được tỷ tỷ hư hỏng?”

“Con điều...” Ngón tay bé chỉ lên trời “Bay đi, Nặc Nặc đuổi theo.”

Lý Vũ Dương ôm lấy Nặc Nặc đặt trên đùi mình, nhìn hai má bị sưng đỏ của bé, trong lòng vừa tức vừa đau lòng, những năm gần đây, nàng là người biết chuyện, biết đạo lý “ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”, nhưng nếu mọi thứ đều phải nén giận, cuộc sống này thật sự không có đạo lý.

“Quận chúa, hay là chờ Quận mã gia hồi phủ rồi nói sau.” Hạ Trúc đứng một bên, nhẹ giọng khuyên nhủ.

Vỗ nhẹ đứa nhỏ trong lòng, nàng thở ra vài ngụm khí lớn, hơi thở vẫn không ngừng ứa lên, nhưng chỉ có thể thống khổ áp chế lửa giận. Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào, nàng liếc mắt nhìn Hạ Trúc một cái.

Hạ Trúc lập tức đứng dậy đi ra ngoài, nhưng tay còn chưa kịp đụng tới tay nắm cửa, muội muội Hạ Vũ vọt tiến vào.

“Quận chúa.” Về mặt Hạ Vũ kích động, nói “Từ Như quận chúa tới đây!”

“Thật tốt!” Buồn phiền trên mặt Lý Vũ Dương lập tức biến vào hư không “Ta không đi tìm nàng ta, nàng ta lại tới trước một bước.” Nàng nhìn Hạ Trúc, về mặt lục bát tông tâm “Là nàng ta tự tới cửa, nếu như tình huống không thể không chế, chẳng liên quan tới ta.”

Hạ Trúc nghe vậy, âm thầm kêu một tiếng hồng bét.

“Còn không mau thỉnh?” Lý Vũ Dương vội kéo y phục của mình, dù bận vẫn ung dung ra lệnh.

Nàng luôn yêu ghét rõ ràng, đối với muội muội trên danh nghĩa, Lý Từ Như này, nàng biết rõ đối phương không có ý tốt, bởi vậy, nàng cũng không muốn giao tiếp với nàng ta.

Chính là cái gọi là “Đạo bất đồng bất tương vi mưu”, ít xuất hiện, cũng có nghĩa là đối phương muốn tìm cũng không có nhiều cơ hội, nhưng mà, lúc này nếu đối phương tự mình tới cửa tìm phiền toái, lỡ như có xảy ra chuyện gì, trách nhiệm kia sẽ không tính trên người nàng.

Hạ Vũ và Hạ Trúc tuân lệnh, kéo cửa ra, Lý Từ Như mang theo tỷ nữ và thủ vệ bên người, gương mặt lạnh lùng đi vào.

Gương mặt Lý Vũ Dương không có biểu tình, ôm Lý Nặc, nhàn nhạt nhìn nàng ta, cũng không hề lo lắng đứng dậy kêu hô.

“Muội muội, mời ngồi!”

Lý Từ Như không vui, nhìn thái độ cao ngạo của nàng. Đây chỉ là một đứa bé gái mồ côi không cha mẹ, dám không biết xấu hổ, luôn cho mình là Quận chúa Cẩn Vương phủ, xưng tỷ muội với nàng?!

“Giao thứ đó ra đây!” Nàng lạnh lùng mở miệng.

“Thứ gì?” Lý Vũ Dương lấy bánh hoa mai trên bàn cho Lý Nặc ăn, giọng điệu lạnh nhạt.

“Cây trầm Ngân Liễu Quân Lan của ta.”

Thân mình Lý Vũ Dương cứng ngắc, chậm rãi ngẩng đầu nhìn nàng ta “Trầm Ngân Liễu Quân Lan?”

Trầm Ngân Liễu Quân Lan là do đương kim hoàng thượng nhân dịp đại thọ của Thái hậu, lấy các loại hoa cỏ cát tường làm đề tài, ra lệnh cho phủ Nội Vụ dùng vàng làm ra một bộ trầm, trong đại thọ Thái hậu ngày đó, tặng cho vài vị Quận chúa bà yêu thương, mà Lý Tử Như là một người được chọn vào. Lúc đó, nàng ta không dao động chọn, từ miệng nói ra muốn chiếc trầm Ngân Liễu Quân Lan này.

Lý Vũ Dương đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy Lý Tử Như sau khi hồi phủ, bộ dáng vui vẻ, thái độ của nàng ta nói với mọi người, nàng ta mới đúng là Quận chúa chân chính của Cảnh Vương phủ, mà bản thân nàng, mặc dù đối với người khác làm điều thiện như thế nào, đối với nội viện trong cung, vẫn không thể cũng như không cách nào bước vào.

“Vật thánh thượng ngự tứ, sao có thể ở nơi này của Vũ Dương?” Lý Vũ Dương lộ ra vẻ mặt cùng với bộ dáng vô cùng nhàm chán “Muội muội có phải đến sai chỗ rồi không?”

“Là tiểu quý này lấy!” Lý Tử Như không khách khí, một tay muốn bắt lấy Lý Nặc.

Lý Vũ Dương nhanh tay lẹ mắt, một chưởng đánh trúng cánh tay nàng ta “Muội muội là tiểu thư khuê các, động tay động chân có mất thân phận không?”

Lý Tử Như vỗ vỗ cánh tay bị đánh, tức giận không thôi “Ngươi che chở hần, chẳng lẽ, là ngươi bảo hần tới trộm?”

“Đừng ngậm máu phun người.” Lý Vũ Dương miễn cưỡng liếc nàng một cái “Đồ của ngươi không thấy, là vấn đề của ngươi, đừng đổ trên đầu người khác.”

“Ta rõ ràng nhìn thấy tiểu quý này lên lút nhìn xung quanh lầu các của ta!”

Lý Vũ Dương nhìn nàng ta. Xem ra, nàng ta hôm nay là “Lai giả bất thiện”, gắng phải vu oan giá họa.

Hít một hơi thật sâu, nàng không chế tâm trạng của mình, ôn nhu nói “Bất quá Nặc Nhi chỉ đi nhặt con điều.”

“Hừ! Nhặt điều chỉ là nguy trang.”

“Muội muội à,” Lý Vũ Dương khẽ nhủ mày, trong lòng rất muốn đem nàng ta đá ra ngoài, nhưng bề ngoài, vẫn tỏ ra một bộ dáng uyển chuyển hàm xúc, lấy nghĩa làm trọng như cũ “Nặc Nhi chỉ là đứa bé sáu tuổi, không giống người lớn biết đùa giỡn tâm cơ, nên sẽ không biết giả bộ, nói chuyện giả tạo. Mà còn, để tỷ tỷ ta nhắc ngươi một câu, cho dù ngươi không thích hần, Nặc Nặc vẫn là thế tử Cảnh Vương phủ, ngươi đừng dễ hạ nhân chê cười.”

Biểu tình Lý Tử Như cứng đờ, trừng mắt “Nếu không phải hần sinh ra khắc chết ca ca đã chết của ta, đến phiên hần làm thế tử sao?”

“Lớn mặt!” Lý Vũ Dương dùng lực đập bàn “Ngươi nghĩ ngươi đang nói gì?”

Mặt Lý Tử Như trầm xuống “Ngươi đừng tưởng ta sẽ sợ ngươi, ngươi đừng quên, ta mới là tỷ tỷ ruột của Lý Nặc, dù thế nào cũng không tới phiên ngươi là người ngoài dạy dỗ.”

Lý Vũ Dương trừng mắt nhìn nàng, hai mắt chứa đầy tức giận “Lúc ta quý xuống dâng trà cho phụ vương, mẫu phi, từ ngày vào Cảnh Vương phủ, ta đã là tỷ tỷ của Lý Nặc, cho nên đừng có luôn miệng nói ta là ngoại nhân.”

Nàng ta hét lên “Trên thân ngươi, căn bản không có máu của Lý gia chúng ta, còn dám nói lớn như thế, không ngượng sao? Bây giờ còn giả cho một gã phàm phu tục tử, một người đàn ông không biết từ đâu xuất hiện...” Thấy hình thù phượng, nàng ta khinh miệt hừ một tiếng “Căn bản chính là một con vật hoang, vừa lúc, xứng với thân phận tiện của ngươi.”

Cái gì Lý Vũ Dương cũng có thể nhịn, nhưng đụng tới Liễu Nham Phong, nàng không chịu nổi.

Nàng đột nhiên đứng lên, để Lý Nặc vào lòng Hạ Trúc, giận dữ cảnh cáo “Trông coi tốt cái miệng của ngươi, nếu không thì ta cho người xem!”

“Ngươi có thể làm khó dễ ta?” Lý Tử Như không tự giác lùi một bước, thị vệ sau người lập tức tiến lên “Ta biết từ nhỏ phụ vương dạy ngươi cưỡi ngựa bắn cung, học võ, nhưng những thị vệ này của ta không phải trưng cho đẹp mắt.”

“Quận chúa...” Hạ Trúc vội vàng thì thầm ở bên “Nhịn xuống đi!”

Lý Vũ Dương hít một hơi thật sâu, hai tay nắm chặt thành quyền “Ngươi rút ra ngoài cho ta, ta không muốn nghe cái miệng thối nát của ngươi nữa!”

“Ngươi dám nói miệng ta thối nát?” Lý Tử Như nhịn không được giơ tay lên.

“Nếu như người dám động thủ, ta sẽ làm cho người càng khó xem.” Ngự khí của Lý Vũ Dương mềm nhẹ, nhưng trong đó có uy hiếp cũng như khinh thường. Nàng cũng không đem thị vệ bên người của Lý Tử Như để vào trong mắt, chỉ là không muốn để người ngoài xem truyện cười của Cẩn Vương phủ, cho nên mới dễ dàng bỏ qua.

“Đồ là do hấn trộm.” Tay Lý Tử Như chỉ Lý Nặc “Nếu như người đi ra, để cho ta soát, nếu không, chính là bao che.”

Hạ Trúc nhìn thấy cục diện giương đao như vậy, gấp đến nỗi chảy mồ hôi, không khỏi căng thẳng ôm thế tử, đụng vào một vật cứng trong vạt áo của bé, sau đó vật kia trượt khỏi vạt áo bé, rớt xuống đất, tạo nên tiếng vang thanh thúy.

Âm thanh này làm cho trong phòng đột nhiên yên tĩnh, Lý Vũ Dương lấy lại tinh thần, cúi người nhặt lên trâm vàng tình xảo trên mặt đất.

“Còn nói không phải hấn lấy?” Về mặt Lý Tử Như đắc ý, một tay đoạt lấy trâm Ngân Liễu Quân Lan.

“Nặc Nhi” Lý Vũ Dương nhú mày nhìn đệ đệ “Tại sao cái này ở trên người đệ?”

“Tỷ tỷ hư hỏng cho đệ!” Bé chỉ vào Lý Tử Như.

“Hừ!” Lý Tử Như khế hừ lạnh lùng “Còn nhỏ tuổi không học theo gương tốt, ăn cắp nhất định phải phạt, bây giờ còn nói dối hết lần này tới lần khác?! Nếu thật là ta cho người, bây giờ ta còn cần tới đây hỏi tội sao?”

“Thật là tỷ tỷ xấu cho, Nặc Nặc không cần, tỷ tỷ hư hỏng cương quyết nhét vào lại còn tát đệ một cái.”

Lý Vũ Dương trầm mặc không nói, sắc mặt xanh mét, nhìn về mặt khờ dại và biểu tình vô tội của Lý Nặc.

“Quận chúa...” Hạ Trúc lo lắng nhìn nàng.

Bây giờ đúng là tiền thoái lưỡng nan, Lý Vũ Dương tin lời Lý Nặc nói là sự thật, chỉ là, nếu Lý Tử Như đã có ý giả họa, chuyện này không tốt. Trong đầu nàng, rất nhanh suy nghĩ, xem mình phải xử lý chuyện này như thế nào.

“Theo ta qua đây!” Lý Tử Như duỗi tay ra, muốn kéo Lý Nặc qua.

“Không cho phép người động hấn!” Lý Vũ Dương trên mặt đầy tức giận, đứng ra ngăn cản nàng ta.

“Người muốn bao che hấn?”

“Trước hãy để cho ta làm rõ sự tình đầu đuôi, quyết không bao che.” Nàng trừng mắt muối muối “Dù sao muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do? Nặc Nhi nói là do người cho, người nói là hấn trộm, ta làm sao biết người nói dối là người hay là hấn?”

“Người...”

“Quận chúa” Tỷ nữ của Lý Tử Như biết được tin tức từ thị vệ bên ngoài, vội vàng tiến đến nói nhỏ “Vương phi hồi phủ!”

Lý Tử Như nghe vậy, vẻ mặt vì vậy sáng lên, đắc ý dương dương nhìn Lý Vũ Dương “Mẫu phi trở lại, ngay cả trời cũng giúp ta, gặp mẫu phi đi, chúng ta để mẫu phi phân xử.”

Lòng Lý Vũ Dương thẳng tắp trầm xuống.

Không nghĩ tới Đại Vương Phi tiến cung chúc thọ Thái tử phi, ở trong cung hơn nửa năm, lại chọn thời điểm then chốt này hồi phủ!

“Còn không đi?” Lườm nàng một cái, gót chân Lý Tử Như di chuyển, vội vàng tới trước cửa nghênh đón mẫu thân đã mấy tháng không gặp.

“Quận chúa?” Về mặt Hạ Trúc, Hạ Vũ lo lắng nhìn nàng.

“Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh, nếu tới sẽ trốn không thoát, chúng ta đi thôi!” Lý Vũ Dương thở dài, dắt tay nhỏ của Lý Nặc, chậm rãi đi theo Lý Tử Như ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Xe ngựa chờ Đại Vương Phi – Liên Băng Nguyệt, đoàn người trùng điệp đứng trước cửa lớn màu đỏ khí phái của Cẩn Vương Phủ.

Xe ngựa của Liên Băng Nguyệt vừa xuất hiện, Lý Tử Như lập tức đi tới quỳ xuống thỉnh an.

“Mẫu phi!”

“Con gái ngoan!” Bà cười, nâng nàng ta dậy “Đứng lên đi.”

“Tạ mẫu phi.” Lý Tử Như ý cười đầy mặt, đứng dậy.

Nhìn Lý Vũ Dương và Lý Nặc cũng quỳ gối ở một bên, Liên Băng Nguyệt khua tay “Các người đứng lên đi.”

“Tạ mẫu phi.” Lý Vũ Dương kéo Lý Nặc cùng đứng lên.

“Mẫu phi, người trở về thật đúng lúc.” Lý Tử Như kéo tay áo Liên Băng Nguyệt, làm nũng, nói “Ngài hãy định đoạt cho con đi!”

Liên Băng Nguyệt nhàn nhạt nhường mày.

Lý Tử Như nói tiếp “Phụ vương vừa mới mang thứ phi hồi hương, Lý Nặc đã không tốt!”

Ngoài mặt, Liên Băng Nguyệt ẩn giấu suy nghĩ, nhưng đáy mắt hiện lên không vui. Không ngờ tiện nhân Tư Đồ Linh này vậy mà không chết

Cứ tưởng cái thân thể gầy yếu của nàng ta không chống đỡ nổi qua mùa đông này, ai ngờ một ngày đầu xuân kia, một nam tử xa lạ lại đến cứu nàng ta một mạng.

Ánh mắt vô ý liếc tới Lý Vũ Dương cung kính đứng một bên. Trái lại, nha đầu kia càng lớn càng thêm động lòng người, tuy căm ghét Tư Đồ Linh, nhưng bà không thể không thừa nhận, Lý Vũ Dương mà Tư Đồ Linh mang theo là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp.

Nửa năm này tuy bà ở trong cung, nhưng mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ bà đều biết, cũng biết đại phu y thuật cao kia là do Lý Vũ Dương tìm về, sau cùng, Vương gia trái lại đồng ý, đem nghĩa nữ gả cho nam tử thần bí không có danh tiếng này.

Tuy bà chưa thấy qua người đó, nhưng nếu có thể làm cho Vương gia ném đi quan điểm bản thân, yên tâm đem nghĩa nữ phó thác cho hắn, nam tử này chắc chắn không phải hạng người bình thường.

“Không tốt như thế nào?” Liên Băng Nguyệt vào vương phủ, ngồi trên đại đường, nhẹ nhàng hỏi.

“Lý Nặc trộm trâm Ngân Liễu Quân Lan của con cho Vũ Dương.”

“Chuyện còn chưa tìm được manh mối, người đừng ngậm máu phun người.” Lý Vũ Dương lạnh giọng.

“Là ta tận mắt nhìn thấy, trâm Ngân liễu quân lan rơi ra từ áo Lý Nặc, nhân chứng vật chứng đều có, người nói ta làm sao ngậm máu phun người? Đến lúc này mà còn muốn bao che cho hắn, chẳng lẽ, thật ra là người kêu hắn trộm? Ta biết ngay là người, một nha đầu lai lịch bất minh, thêm muốn châu báu trong Vương phủ. Thế nào? Muốn thừa dịp xuất giá, trộm vài thứ mang theo tới nhà chồng sao? Ta nghĩ cũng đúng, nhìn bộ dáng người kia keo kiệt, chỉ sợ người không mang vài thứ đi, tương lai sẽ chịu khổ.”

Xú nha đầu thật làm người ta tức giận! Lửa giận lóe lên trong đôi mắt đen của Lý Vũ Dương.

“Chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ... Từ Như, người cần gì ồn ào làm mọi người đều biết, làm hạ nhân chế giễu?” Liên Băng Nguyệt tỏ ra biết lý lẽ, quở trách con gái.

Về mặt Lý Tử Như không cho là đúng “Lý Nặc trộm đồ của con là sự thật, chẳng lẽ con vẫn phải nén giận?”

“Đương nhiên không phải, chỉ là, chuyện liên quan tới thể tử Cản Vương phủ, người nên xử lý có chừng mực.”

“Cũng bởi vì Lý Nặc là thế tử, tương lai sẽ thừa kế vương vị, càng không thể có hành vi của bọn trộm cắp.” Ánh mắt của Lý Tử Như bắn về phía khuôn mặt hồn nhiên của Lý Nặc “Bây giờ đã như vậy, lớn lên sẽ như thế nào?”

“Người nói cũng không phải không có đạo lý.” Liên Băng Nguyệt giống như buồn rầu, khẽ thở dài.

Nhìn hai mẹ con này một xướng một đáp, Lý Vũ Dương không khỏi mắng trong lòng, hai người họ, một người đóng vai phản diện, một người đóng vai chính diện, cố gắng làm khó Lý Nặc.

Nàng nắm bàn tay bé nhỏ của Lý Nặc, nhìn ánh mắt mờ mịt không hiểu gì của bé, cảm thấy đau lòng. Bé chẳng qua là một đứa bé sáu tuổi, làm sao biết được ân oán của người lớn?

Cửa ải này hôm nay, bọn họ muốn thoát thân bình yên, sợ là không dễ dàng như vậy.

Nghĩa phụ cưới Linh đi vào cửa, con trai Đại Vương Phi cách một năm liền chết, thù mới hận cũ, chắc chắn Đại Vương phi đã đổ toàn bộ lên trên đầu Linh đi và Lý Nặc.

Trong lúc suy tư, Lý Vũ Dương đột nhiên cảm thấy một hồi hoa mắt chóng mặt, thân thể thoáng qua, dây xích bạc trên mắt cá lại bắt đầu nóng lên.

“Quận chúa!” Hạ Trúc sau lưng nàng là người đầu tiên phát hiện, lập tức đi lên đỡ tay nàng.

Lý Vũ Dương choáng váng, đứng vững, áp chế suy nghĩ bất an. Chẳng lẽ.... thật sự sẽ có chuyện xảy ra?

“Ngươi không thoải mái thì lui ra đi.” Liên Băng Nguyệt mở miệng “Đề Lý Nặc lại.”

Nàng nhìn Đại Vương phi trông có vẻ yêu thương, không muốn đi “Vũ Dương không sao, chỉ là mẩu phi... ngài tính xử lý chuyện này như thế nào?”

“Chuyện này... thật làm ta khó xử!” Ánh mắt Liên Băng Nguyệt bình tĩnh nhìn nàng “Ngươi thấy nên xử lý như thế nào?”

Những lời này, người bên ngoài nghe, có lẽ thấy là một câu hỏi thảng thốt, nhưng chỉ có Lý Vũ Dương biết được ý định của Đại vương phi là muốn nàng mở miệng, trong lúc thưởng phạt đó, nếu như nàng đoán không hiểu, Đại Vương phi có thể thuận tiện thêm dặt thêm vài cái tội trạng cho nàng, một lần có thể giáo huấn cả nàng và Lý Nặc, hai cái đinh trong mắt.

Hai mẹ con này thật không đơn giản, chẳng qua, bọn họ muốn chơi trò diễn trò này, tay nghề lại quá vụng về. Nghĩ vậy, Lý Vũ Dương nhịn không được bật cười.

Nhìn miệng nàng ý cười như hoa, Lý Tử Như có phần giận “Ngươi vẫn còn cười được?!”

“Bởi vì buồn cười!” Nàng nhàn nhạt nhún vai, “Nặc Nhi nói, đồ đó đúng là ngươi cho hắn.”

Lý Tử Như khề hừ lạnh lùng “Đây chẳng qua là Lý Nặc vòng vo, nói miệng không bằng chứng, ai có thể chứng minh đồ đó là ta cho hắn?”

“Nói miệng không bằng chứng?!” Nàng gật gật đầu, “Có lý, lúc đó chẳng phải muội muội cũng nói suông sao? Dù sao, cũng không ai nhìn thấy Lý Nặc vào phòng ngươi lấy đồ.”

“Ngươi... Ngươi rõ ràng muốn bao che tiểu quỷ này!”

“Tiểu quỷ, tiểu quỷ, đừng quên Nặc Nhi là thế tử Cẩn vương phủ!”

Liên Băng Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng “VŨ DƯƠNG, ý của ngươi là... chuyện này cho qua như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải, đợi phụ vương hỏi phủ rồi bàn lại. Phụ vương sẽ xử lý công bằng.”

“Ý là mẩu phi như ta sẽ không xử lý công bằng sao?”

Nhìn khóe miệng Liên Băng Nguyệt tươi cười lạnh nhạt, nàng sợ hãi cúi đầu “Vũ Dương không dám!”

“Tất cả các ngươi đều thấy trăm ngàn liễu quân lan rơi ra từ áo thế tử sao?” Liên Băng Nguyệt nhìn chằm chằm nàng, gần từng tiếng, hỏi.

Sắc mặt Lý Vũ Dương khê biến.

“Tất cả mọi người đều thấy, ngay cả Vũ Dương!” Lý Tử Như đứng một bên nói.

“Phải không?” Liên Băng Nguyệt ôn nhu hỏi “Vũ Dương?”

Cắn chặt răng, nàng không tình nguyện gật đầu.

“Một khi đã như vậy... thì hành một chút hình phạt đi.” Liên Băng Nguyệt đưa ra quyết định rất nhanh, phát tay nhẹ, đứng lên, chuẩn bị rời khỏi “Đem thế tử ra đánh mười đại bản, còn lại chờ khi Vương gia về định đoạt lại. Ta mệt mỏi, không muốn chút việc nhỏ làm hao tổn tinh thần.”

Đánh mười đại bản?! Với một đứa bé chỉ mới sáu tuổi?!

Vũ Dương quá sợ hãi, không khống chế được, chặn đường bà ta “Mẫu phi, mọi chuyện còn chưa rõ ràng, sao ngài có thể...”

“To gan!” Liên Băng Nguyệt tức giận, trừng mắt nhìn nàng “Tránh ra!”

“Nếu như mẫu phi không thu hồi mệnh lệnh đã ban, Vũ Dương không tránh!” Nàng quật cường nói.

Ánh mắt Đại Vương phi lạnh lùng.

Lý Vũ Dương không nhìn lại, muốn ra tay thì tới đi!

Dù sao Cẩn vương phủ này cũng không phải nhà nàng, nếu không phải vì Linh di, nàng cũng đã sớm không muốn ở lại nơi này.

“Muốn đánh Lý Nặc, vượt qua ta rồi hãy tính!”

Liên Băng Nguyệt lạnh lùng cười “Thật đúng là chị em tình thâm. Muốn đấu với ta? Người còn kém một chút. Chẳng lẽ ta đường đường là Cầm vương phi, ngay cả một quận chúa nhỏ nhỏ như ngươi cũng không trị được sao?”

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ kia, bà nhớ tới Tư Đồ Linh năm đó, cũng là dùng một khuôn mặt vừa thấy đã thương mê hoặc trượng phu của bà...

Nghĩ tới, hận ý trong lòng bà nổi lên.

Bà là biểu muội của quốc sư đương triều, Thái tử phi là biểu tỷ của bà, bà xuất thân danh môn, nhưng cuộc đời lại vì sự xuất hiện của Tư Đồ Linh này mà rơi vào giữa lễ loi cô độc.

“Người đâu!” Giọng nói và vẻ mặt bà nghiêm khắc, hạ lệnh “Vũ Dương quận chúa nói năng lỗ mãng, chống đối bản cung! Đánh cho hai mươi đại bản cho ta, để xem về sau người còn dám ý vào sự ưu ái của Vương gia mà nhanh nhồm nhanh miệng nữa không?”

“Ngài...” Lý Vũ Dương còn chưa nói xong, hai thị vệ đã đi lên dè nằng ngã xuống đất.

“Nếu thật muốn che chở cho thế tử, hay là người thay hân nhận mười đại bản kia đi. Ai dám tiến lên, coi như đồng tội.” Liên Băng Nguyệt lại lần nữa ngồi xuống ghế tựa, lạnh lùng nhìn về mặt phản hận của Lý Vũ Dương.

“Tốt!” Lý Tử Như đứng một bên, thoải mái gật đầu “Ra sức đánh, đánh cho ta!”

Thị vệ cầm đại bản, chần chừ đứng một bên, đại bản này, đánh cũng không phải, mà không đánh cũng không phải.

“Chần chừ gì nữa?!” Lý Tử Như trách mắng “Muốn tạo phản sao?”

“Quận chúa! Đắc tội!” Thị vệ nói nhỏ xong lập tức ra tay. Chương 9.2

Trượng đánh xuống, Lý Vũ Dương đau đến cơ hồ không nhận được rên rỉ, nhưng nằng nặc, không nói tiếng nào.

"Tỷ tỷ!" Lý Nặc thấy thế muốn nhào qua.

"Kéo Thế tử! Đừng cho nó tới đây!" Nàng vội vàng quát lên.

Hạ Trúc nhìn nước mắt trong hốc mắt, ôm chặt Lý Nặc, không để ý tới hân giầy giụa vẫn liều mạng ôm. Lúc này, ai cũng không dám tiến lên, bây giờ vương phi đang ở trong con thịnh nộ, một khi nổi giận lên, giết người cũng có thể, còn ai dám đi tìm chết?

30 đại bản mới đánh một nửa, áo Lý Vũ Dương bị đã rách nát, để lại một vùng máu trong sảnh đường.

Quận chúa bị đánh đến trầy da sứt thịt, tất cả mọi người không đành lòng nhìn, chỉ có Đại Vương phi vẫn là mặt không vẻ gì, nhìn chăm chăm cảnh máu tanh này.

Hạ Trúc không nhận được khóc lên, nhưng ở lúc máu chốt này, nàng không dám để cho nước mắt của mình bị người ta nhìn thấy, vội vàng quay lưng lại lau đi nước mắt. Nào biết nhất thời không có nắm chặt Lý Nặc, lại để cho hân tránh ra khỏi, chạy ra ngoài.

"To gan! Tất cả đều tránh ra!" Lý Nặc xông lên trước một tay đẩy thị vệ cầm hình bản ra. "Không cho phép các người đánh tỷ tỷ ta!"

"Ừm..." Lý Vũ Dương muốn đưa tay bảo vệ hân, nhưng lại không đủ sức.

Liên Băng Nguyệt trợn to mắt, dùng sức vỗ bàn, đứng lên đi tới vung tay lên, chát một tiếng đánh vào trên mặt Lý Nặc, chỉ thấy thân thể nhỏ nhỏ của Lý Nặc lập tức bởi vì một chưởng nặng nề mà bị đánh đến bay ra ngoài.

Thấy tình hình này, mọi người quả thật bị dọa sợ, một cái tát mạnh kia ngay cả đại nam nhân cũng không bằng.

Khi Lý Nặc sắp sửa rơi xuống trên đất, trong nháy mắt, một đôi bàn tay vững vàng đỡ hân lên, ôm vào trong ngực.

"Cũng chỉ là đứa bé sáu tuổi, có cần như vậy không?" Liễu Nham Phong nhìn vết đỏ trên mặt Lý Nặc, khóe miệng còn có vết máu, ánh mắt không khỏi lạnh lẽo. Đứa nhỏ này cũng không đơn giản, bị đánh rất đau, nhưng lại không rơi nửa giọt lệ.

"Quận mã gia!" Hạ Trúc nhìn thấy hân, lập tức kêu một tiếng như tìm được người mạng cứu mạng. "Mau cứu Quận chúa!"

Liễu Nham Phong ngẩng đầu lên, Lý Vũ Dương nằm trong vùng máu, mặt tái nhợt, khiến hân càng trở nên tức giận. Nàng nhắm nghiền hai mắt, cả người toàn máu, cũng không nhúc nhích. . . . Một tiếng gào thét khô sở và tức giận bật ra cổ họng, tiếng kêu chói tai của hân khiến cho người ở chỗ này đều bị sợ đến bịt kín lỗ tai.

Sắc mặt Liên Băng Nguyệt thay đổi, kinh hãi phải đứng ở cách đó không xa nhìn hân chăm chăm.

Liễu Nham Phong chạy vội tới bên cạnh Lý Vũ Dương, kinh hãi nhìn nàng đang thoi thóp một hơi, đưa tay thử dò xét hơi thở của nàng. . . . Cũng may, còn có hô hấp.

Mờ mờ, đầu đón, chết lặng kèm theo bóng ma từ vong kinh khủng ập tới Lý Vũ Dương, nhưng nàng loáng thoáng có thể cảm thấy đã có người ôm nàng. Nàng ra sức mở mắt, liền nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của hắn.

Không thể. . . . . Hắn luôn là tinh táo, không ngờ cũng sẽ có lúc luống cuống, hốt hoảng như thế.

Cảm giác như trút được gánh nặng khiến nàng không nhịn được khóc sùi lên. Hắn tới, tất cả đều sẽ không sao rồi. . . .

Nghe được tiếng khóc thút thít của nàng, lửa giận trong lồng ngực Liễu Nham Phong sôi trào, tim đau như bị người quất roi.

"Vũ Dương, đừng khóc." Hắn buộc chặt cánh tay ôm lấy nàng, "Ta dẫn nàng về nhà."

"Ừ" Nàng yếu đuối mở miệng, "Về nhà. . . . ."

"Yên tâm đi." giọng hắn trầm thấp an ủi nàng, "Tất cả có ta."

Hắn cẩn thận ẵm nàng lên, nhưng nàng vẫn như cũ, vì đau nên cắn chặt môi dưới, lúc này lửa giận của hắn đạt đến đỉnh điểm, mắt lộ ra sát ý nhìn Liên Băng Nguyệt.

Liên Băng Nguyệt cảm giác được ánh nhìn của hắn. Nam nhân này lãnh khốc mà uy nghiêm, quan trọng hơn, hắn có một tướng mạo khiến bà không rét run, ngũ quan, dáng dấp của hắn thật sự quá giống biểu tỷ phu của bà —— thái tử Lý Hạo. Lúc hắn kêu lên một tiếng chói tai, giống như con thú bị thương, liền khiến người ta sợ hãi, tiếng kêu thê lương ấy nhiều năm trước bà cũng đã từng nghe. . . . .

"Người đáng chết !" Sự căm hận muốn giết người của Liễu Nham Phong sôi trào, hắn lấy một thanh dao găm ngắn bên hông ra

"Không. . . . ." Lý Vũ Dương liếc thấy trên tay hắn có ánh sáng, yếu ớt nói: "Không. . . . Không thể giết, bà ấy là vương phi."

Đáng hận!

Nghe được lời nàng nói, cổ tay hắn chuyển một cái, chủy thủ đột nhiên từ trong tay hắn phóng ra ngoài, trực tiếp bắn về phía Liên Băng Nguyệt, nhưng chỉ cắt đứt một bên tóc của bà ta, rồi thẳng tắp ghim vào mặt tường sau lưng.

Liên Băng Nguyệt run rẩy, trên mặt không còn một chút máu.

"Nếu có lần sau, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Hắn cam kết chắc chắn, rồi xoay người rời đi.

"Nặc Nặc. . . . ."

"Yên tâm đi." Nghe âm thanh yếu ớt của nàng, hắn cảm thấy lòng đau như cắt, "Ta sẽ dẫn nàng đi, Nặc Nặc sẽ theo sau "

"Ừ." Lý Nặc dừng cảm đứng vững, nghe lời hắn, kéo lại vạt áo.

Lúc này thân thể mềm nhũn của Lý Vũ Dương không chịu nổi, ngất đi.

Liễu Nham Phong không chần chờ nữa, lập tức mang theo Lý Nặc, ôm Lý Vũ Dương rời khỏi Càn vương phủ.

Hạ Trúc, vốn đang núp ngoài cửa nhìn lén, thấy mọi người vẫn còn sững sờ, cũng vội vàng đuổi theo.

Trong mắt mọi người, họ là hai chị em, vương gia chỉ có Lý Vũ Dương, nếu ít đi Vũ Dương Quận chúa, Càn vương phủ nói gì cũng không ở được nữa.

"Mẫu phi? !" Đợi Liễu Nham Phong đi xa, Lý Tử Như mới lấy lại tinh thần, vội vàng chạy đến bên cạnh mẫu thân, "Người không sao chứ?" Trên đất có một ít sợi tóc làm người ta sợ hãi, chỉ kém một chút, chủy thủ này sẽ tổn thương bà.

"Tên nam tử kia. . . . ." Lúc lâu sau, Liên Băng Nguyệt chậm rãi mở miệng, "Chính là người phụ vương con hứa gả Lý Vũ Dương cho sao?"

"Dạ!" Lý Tử Như nghi hoặc nhìn bà, gương mặt âm tình bất định của mẫu thân làm người ta cảm thấy thật xa lạ, "Hắn là Liễu Nham Phong?" Liên Băng Nguyệt nghiêng người sang, nhìn vào cây thủy thủ ghim trên tường.

Một nam tử văn võ phi phàm, y thuật võ nghệ đều tinh thông, khó trách Vương Gia sẽ yên tâm gả nghĩa nữ sủng ái nhất cho hắn. Chỉ là. . . . . Trừ về ưu tú bên ngoài, có lẽ còn có một nguyên nhân khác. . .

Nhớ tới tướng mạo Liễu Nham Phong, gương mặt tái nhợt của Liên Băng Nguyệt hiện lên nụ cười hả hê. Người này quá giống thái tử ngày xưa, có lẽ quốc sư sẽ có hứng thú trong buổi họp tới. Mười năm, bà ở Càn vương phủ chịu nhục mười năm, nay cơ hội báo thù đã tới. . . Những năm tháng đau khổ, nỗi đau mất chồng, mất con. Hận này - bà sẽ một lần trả hết tất cả !!!

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Cho dù Lí Vũ Dương đã bình yên vô sự ở ngay trước mắt, nhưng trong đầu của Liễu Nham Phong vẫn là hình ảnh nàng ngã xuống vùng máu khiến Liễu Nham Phong không khỏi đau lòng, ác mộng ở quá khứ vẫn còn lưu lại trong hân, trong tâm hân vẫn dấy lên nỗi sợ và sự chấn động to lớn này.

Hân đã từng cách cái chết rất gần, cũng mất đi mẹ ruột của hân, hân không cách nào chịu được sự mất mát một lần nữa. (hiazz tội nam 9 quá T-T)

Hân tức trực không nghỉ ngơi ở bên giường nàng cả ngày và đêm, nhớ tới lúc mới quen khi đó tuyết bay đầy trời, nàng một mình đối mặt với tên hung thần ác bá nhưng nàng không sợ, còn che chở cho hân, so sánh với bây giờ, nhìn nàng tái nhợt và suy yếu, càng khiến trái tim hân đau đớn hơn.

Khi Lí Vũ Dương tỉnh lại mở mắt ra, đập vào mắt chính là bộ mặt tiều tụy của Liễu Nham Phong.

"Nàng rốt cuộc cũng tỉnh." Nhớ đến vết thương trên người nàng, hân chỉ có thể cố đè nén suy nghĩ đau xót đang sôi trào trong lòng xuống, nhẹ nhàng đưa tay sờ nhẹ khuôn mặt tái nhợt của nàng, chỉ sợ dùng sức 1 chút, sẽ làm nàng đau.

Nàng nhìn hân không nói gì, miễn cưỡng cười nhẹ, giống như đóa Phù Dung nở hoa, càng tăng thêm vẻ đẹp động lòng.

"Đau không?"

"Vẫn tốt". Không muốn làm cho hân lo lắng, nàng mở đôi mắt to, nhìn vào đôi mắt đen thăm thẳm của hân "Tóm lại không chết được."

Hân nghe vậy, nhướn mày không vui.

"Đừng như vậy mà. . . . . Oh!" Nhìn sự biến chuyển trong mắt hân, nàng không khỏi nhẹ giọng cười một tiếng, nhưng bởi vì kéo theo vết thương mà rên rỉ ra tiếng.

"Cẩn thận!" Hân vội vã đến gần nàng, ánh mắt đều là lo lắng.

"Thiếp biết." Thân thể yếu đuối giống như không phải của mình, khiến nàng không quen. Nàng làm mặt quỷ, trên khuôn mặt tái nhợt dần dần có chút hồng hào, "lúc chàng cười lên, thật sự rất đẹp"

Hân không nói gì, chỉ có thể bất đắc nhìn nàng một cái. Đến lúc máu chốt rồi, nàng lại quan tâm để ý đến bộ dáng của hân ra sao.

Sống trên đời này, hân không cầu người, luôn luôn dựa vào năng lực của mình để lấy được đồ mình muốn, nhưng vì nàng, hân lần đầu tiên hạ thấp mình, cầu xin trưởng lão thi triển pháp thuật hồ tiên giảm bớt đau đớn trong nàng, kết quả lại bị trưởng lão quả quyết từ chối.

Trưởng lão cự tuyệt đã sớm nằm trong dự liệu của hân, dù sao trên dưới mộng hồn cóc đối với việc hân kiên trì cười Lí Vũ Dương đều không tha thứ, việc hân đưa nàng vào cốc trị thương cũng đã là thỏa hiệp lớn nhất rồi.

Mặc dù đối với kết quả này khó tránh khỏi thất vọng, nhưng Liễu Nham Phong giờ phút này rốt cuộc có thể lý giải ban đầu nàng vì cứu Tư Đồ Linh, không để ý cái lạnh mà quý gối trong đông tuyết, cho dù bồi thường một cái mạng cũng muốn cứu Tư Đồ Linh.

Vì nàng, hân cũng như vậy không buông tay?

"Nham Phong, " Lí Vũ Dương khẽ kéo tay của hân, dịu dàng hỏi: "Nặc Nặc đâu?"

"Nó không có việc gì." Hân khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng trả lời, "Hai nha đầu Hạ Trúc cùng Hạ Vũ đang chăm sóc hân."

Đáp án này làm nàng kinh ngạc, "Hạ Trúc và Hạ Vũ?"

"Đúng vậy." Nghĩ đến họ nước mắt đầm đìa đi theo hân, còn lấy cái chết ép hân cho họ cùng trở về cốc, Liễu Nham phong không khỏi thở dài, "hai nha đầu này cũng phiền toái giống như nàng, dám muốn đi theo ta về cốc."

Nghe đến đây, nàng không nhịn được liền bật cười, "Chúng ta đều làm khó chàng đúng không?"

Nhìn thấy nàng cười, hân chỉ cảm chặt tay của nàng, không có trả lời.

"Các nàng là người của thiếp, cùng đi cũng tốt." cho dù cả người đau đơn, Lí Vũ Dương vẫn là cắn răng chịu đựng, rồi nói tiếp: "Nếu để cho hai người bọn họ ở lại vương phủ, Từ Như cũng sẽ không cho họ trải qua ngày tháng tốt đẹp."

Nhắc tới Lý Từ Như, ánh mắt Liễu Nham Phong lạnh lẽo, tức giận, "Mẹ con họ khinh người quá đáng!"

Lí Vũ Dương không phủ nhận. Họ đúng là khinh người quá đáng, chỉ là. . . . . Nàng nháy mắt, nhìn ánh mắt của hắn nàng cảm thấy thú vị."Tướng công, "nàng dịu dàng kêu một tiếng, "Chàng tức giận sao?"

Hắn tức giận nhìn nàng, không ngờ trong đầu nàng cũng có câu hỏi ngu xuẩn này, hơn nữa còn có bộ dáng rất vui mừng.

Nàng vươn tay ra, dí dõm vỗ vỗ gương mặt hắn.

Nhưng hắn lập tức lấy tay nàng xuống, hôn lên môi nàng.

Cử chỉ nhu tình của hắn làm ấm áp trái tim nàng, nhưng khi nhớ lại chuyện vừa xảy ra, sắc mặt nàng không khỏi trở nên nghiêm túc.

"Chuyện thiếp bị đánh chờ phụ vương trở lại nhất định sẽ xử trí rõ ràng, chàng hiện tại chưa chấp chúng ta, lòng thiếp vô cùng cảm kích, chỉ là. . . . . Nặc Nặc cùng ta vào mộng hồn cốc, còn mang theo Hạ Trúc cùng Hạ Vũ, bộ tộc của chàng sẽ dễ yên sao?" Nàng biết rõ trên dưới cốc đều có thái độ thù địch với người trong hoàng thất.

"Tộc nhân của ta, ta sẽ tự xử lý." Hắn trấn an nàng, "Nàng chỉ cần an tâm dưỡng thương là được."

Có 1 câu nói này của hắn, Lí Vũ Dương hiểu rõ mình có thể yên tâm phần nào. Nàng bình tĩnh nhìn hắn, "Chàng phải biết, thiếp cũng không muốn làm khó chàng."

Nhìn thấy áy náy trong mắt nàng, hắn hôn nhẹ một cái bên má nàng, "Lần sau trước khi gây họa, cần phải nghĩ đến những lời này."

Nàng cười ra tiếng, chỉ là lại kéo xuống vết thương, đau đến mức nhủu mày. Mà cơn đau thấu xương này, cũng khiến nàng suy nghĩ đến người khỏi xương —— Cản vương phi, đối với người gọi là "Mẫu phi", nàng vừa thấy tiếc nuối vừa đau lòng.

Tuổi còn nhỏ nàng đã đi theo Linh di, cùng được mang vào Cản vương phủ, mười năm nay, Linh di thận trọng từ lời nói đến việc làm, không dám vọng tưởng sẽ được làm Thái Vương Phi. Nhấn nhai mười năm, ngày hôm nay con trai độc nhất của Lý Nặc và nàng trải qua thời gian ăn nhờ ở đậu. Chẳng lẽ ông trời thực không có mắt ư?

"Hôm nay nhờ có chàng mới thoát khỏi nguy hiểm, không thì thiếp không biết phải làm sao." Chi sợ nàng ngay cả mình cũng không bảo vệ nổi, nói gì đến bảo vệ Lý Nặc.

Hắn không thích nhìn lông mày nàng nhăn lại, chỉ nói: "Đừng suy nghĩ nữa, nghỉ ngơi 1 lát đi."

Nàng nhu thuận gật đầu một cái, đưa tay vỗ nhẹ vị trí bên cạnh: "Ờ cạnh thiếp 1 lát được không?"

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, thận trọng nằm ở bên cạnh nàng. Đầu của nàng tựa vào trước ngực hắn, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của hắn.

Cho dù vết thương đau đến mức không cách nào ngủ yên được, nhưng nàng vẫn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, không muốn để cho hắn vì nàng lo lắng. Vì coi chừng nàng, chắc hẳn nàng cũng mệt mỏi rồi.

Nàng mới nhắm mắt lại không được bao lâu, hai người liền đồng thời nghe được tiếng bước chân đang đến gần ở bên ngoài.

Nàng không hiểu mở mắt ra, đôi mắt to trong veo như nước nhìn hắn.

Hắn vươn tay nhéo nhẹ một cái tay của nàng, trấn an nàng.

Cơ hồ khi hắn xuống giường, cửa phòng lập tức bị đẩy ra, một cô gái đáng người thon dài làn da trắng nõn sai bước tiến vào.

Liễu Nham Phong thấy người tới, không có phản ứng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng xông thẳng đến trước mắt.

Cô gái đi theo phía sau bày ra bộ mặt bất đắc dĩ.

"Cốc chủ, Như Ý tiểu thư cầu kiến!" Nữ tử không ngăn được người, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau thông báo một tiếng.

Lí Vũ Dương không khách chế được sự tò mò chống thân thể lên, không để ý như vậy sẽ kéo đau vết thương, khiến cho nàng đau đến nhe răng trợn mắt.

"Nàng nằm xuống." Liễu Nham phong bất đắc dĩ liếc nàng.

"Cho thiếp xem một cái đi." Nàng dí dõm chu chu miệng, vẫn mở to mắt quan sát người tới.

Từ nhỏ, mỗi người nhìn thấy nàng đều nói nàng là đại mỹ nhân, nhưng nàng lại cảm thấy người con gái trước mắt này mới thật là đẹp, đáng người xinh đẹp này hoàn toàn khác biệt với mình.

Cô gái trước mắt có vóc người thon dài của giai nhân Phương Bắc, cặp mắt kia sáng ngời như nước mùa thu để khiến người ta động lòng. Nàng không tự chủ muốn đến gần, càng nhìn càng chăm chú. . . . .

Liễu Nham Phong rút cuộc cũng không nhìn nổi nữa đưa tay ngăn chặn bả vai của nàng, không để cho nàng ngồi dậy. Nàng khẽ mỉm cười, ra vẻ không sao, thế nhưng hần lại liếc mắt cảnh cáo nàng.

Nhìn thấy ánh mắt của hần, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm xuống trên giường, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo đối phương.

Đôi mắt đen như mực của Như Ý liếc chết trùng đôi tay của Liễu Nham phong đè trên vai của Lý Vũ Dương, nhướng mày, không khách khí nhìn chăm chăm nàng.

Mà Lý Vũ Dương cũng không ngưng ngừng nhìn lại, điều này khiến Như Ý cảm thấy không thoải mái.

“Có chuyện gì sao?”

Cho dù cảm thấy không vui với sự xông thẳng của Như Ý, nhưng Liễu Nham Phong cũng không có biểu hiện gì ở trên mặt.

Nghe được câu hỏi, Như Ý mới thu hồi lại ánh mắt tức giận, chuyển sang nhìn hần, "Cha đã nhiều lần phái người cầu kiến Cốc chủ, thứ cho Như Ý cả gan hỏi một câu —— Cốc chủ dự tính bỏ mặc đến khi nào? Chẳng lẽ cũng bởi vì cha ta cự tuyệt ra tay chữa trị cho cô gái không đáng kể này, cho nên làm cho Cốc chủ tức giận khó quên sao?"

Không có đáng kể? Nói đến ta sao? Nghe được lời của đối phương, Lý Vũ Dương chẳng những không thấy tức giận, ngược lại cảm thấy vẻ tức giận ở trên mặt nữ tử này rất đáng để đùa giỡn.

Như Ý khởi binh hỏi tội, khiến cho đáy mắt của Liễu Nham phong thoáng qua một tia không kiên nhẫn.

Về mặt của hần không đổi, lạnh nhạt mở miệng, "Ngày mai ta sẽ đi gặp trưởng lão."

"Không cần chờ đến ngày mai, bây giờ cha ta đang chờ ở đằng trước, không bằng Cốc chủ theo Như Ý đi một chuyến." Nàng vừa nói, ánh mắt không khách khí lần nữa bay tới trên người của Lý Vũ Dương.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy Lý Vũ Dương, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng sự nhỏ nhắn yếu ớt của nàng quả thật làm người ta khác sâu ấn tượng, vẻ mặt ngọt ngào, đôi mắt to trong veo, cho dù hiện tại bị trọng thương, nhưng lại hiện lên vẻ phong tình yếu đuối, khó cưỡng lại được.

Một nữ nhân như thế, ngay cả nữ nhi cũng không nịn được nhìn lên, huống chi thân nam nhi như Liễu Nham phong.

Nhưng cô ta lại là con người, bông hoa đẹp cũng không chịu nổi sự tàn phá của năm tháng —— Như Ý nàng thì không giống.

Nàng có công lực ngàn năm, lại là hòn ngọc quý trên tay trưởng lão của tộc hồ ly, độc nhất vô nhị, hơn hẳn so với Lý Vũ Dương.

Nàng và mọi người ở Mộng Hồi Cốc đều có trọng trách cừu hận nặng nề giống nhau, Liễu Nham Phong không chỉ là Cốc chủ, càng là chỗ dựa tinh thần của bọn họ, hần đại biểu cho sự sinh tử của Mộng Hồi Cốc, cho nên không cho phép có nửa điểm sai lầm.

Chỉ là, kể từ khi hần biết Lý Vũ Dương, hần đã hoàn toàn thay đổi ——

Tự tiện ra cốc, ở chung với kẻ phạm trần, lại vì Lý Vũ Dương cầu xin trưởng lão cứu mạng cô ta, biến đổi hoàn toàn khiến ai cũng đều cảm thấy xa lạ.

Mà thân là cốc chủ của mộng hồi cốc, hần lại dẫn đầu mà phá hư quy củ, chẳng những mang người phạm vào cốc, hôm nay lại muốn cưới người phạm này làm vợ, quan trọng hơn là, thân phận của nàng còn là hậu duệ của đế vương, có ân oán tình cừu khó giải với tộc hồ ly.

"Cốc chủ, " Như Ý biết Liễu Nham phong luôn luôn thích mềm không thích cứng, vì vậy thả mềm âm điệu của mình, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Nhiều năm qua, cha không ngừng tìm kiếm biện pháp, cố gắng thay Cốc chủ tìm kiếm thuật Trường Sinh Bất Lão, nhưng Cốc chủ hiện nay cũng không để ý phản đối của mọi người cưới người phạm làm vợ —— đừng nói cha và các tộc nhân, ngay cả Như Ý luôn đứng ở bên cốc chủ cũng không cách nào tha thứ."

Lý Vũ Dương nháy mắt nghi hoặc. Mặc dù nàng bị thương, nhưng đầu óc cũng không hồ đồ, nàng nghe được rõ ràng lời nói của Như Ý ——

Trường Sinh Bất Lão? Người phạm? Đây là ý gì?

Nghe được lời nói của Như Ý, Liễu Nham Phong không phản bác lại, dù sao cũng là hần phá hư quy củ trước, hần không thể chối tội này. Cúi đầu, vừa đúng lúc đối mặt với mặt vẻ mặt nghi ngờ của Lý Vũ Dương, hần không nịn được đưa tay vuốt đầu của nàng.

"Người lui ra đi." Liễu Nham Phong mở miệng nói, không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy nàng nghỉ ngơi, càng không muốn để cho nàng bị liên lụy vào quá nhiều ân oán, đây là một loại phương thức để hần bảo vệ nàng, "Ta đi xin tội với trưởng lão một lát"

Tay của Như Ý nắm chặt thành quyền, ánh mắt lạnh lùng nhìn về người ở trước mắt, nàng biết rõ sự nhượng bộ của Cốc chủ, không phải là bởi vì bị nàng thuyết phục, mà là không muốn nói nhiều về thân thể của mình trước mặt Lý Vũ Dương, mấy động tác và mấy câu nói đơn giản, đã lần nữa biểu hiện sự bảo hộ của hần với Lý Vũ Dương.

Lời của hần vừa nói ra, Nữ tử đứng ở cách đó không xa lập tức tiến lên, "Tiểu thư, mời."

Như Ý đè xuống cơn tức, lạnh nhạt mở miệng, "Cốc chủ không nên quá mức thân cận với ‘ người phạm ’. Nếu để bọn họ biết được thân thể của người,

chỉ sợ sẽ mang đến họa sát thân. Lời nói của Như Ý , kính xin Cốc chủ nghĩ lại."

Dứt lời, nàng cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi.

Nhìn dáng vẻ thướt tha mềm mại của nàng ta, Lí Vũ Dương không khỏi cảm thấy tán thưởng, "Cô nương này thật đẹp, chỉ là xem ra tính khí không tốt lắm. Nàng là người nào?"

"Cô ta là Như Ý, " Liễu Nham Phong nhàn nhạt nói, "là hòn ngọc quý trên tay trường lão."

"Thì ra là hòn ngọc quý trên tay trường lão . . . . ." Nàng suy tư một lát, "Nhưng lời nói của nàng ta là có ý gì?"

"Hôm nào hãy nói lại." Hắn vỗ vỗ gò má của nàng, không trả lời thẳng.

Lời nói vừa rồi của Như Ý , làm trông mắt đen của Liễu Nham Phong trầm xuống, hình như lại thấy một màn đáng sợ của nhiều năm trước —— một đạo nhân cầm một cây giáo dài, hung hăng đâm vào thân thể của mẫu thân hắn ! Cho tới bây giờ, hắn giống như có thể nghe được tiếng thét đau đớn của mẫu thân hắn trước khi chết.

Sự tru diệt của nhiều năm trước là sự thật tàn khốc, càng là ác mộng mà cả đời hắn không trốn tránh được.

Hắn biết rõ, tất cả cũng tại vì mấy câu sàm ngôn của một quan viên nhỏ tại Khâm Thiên Giám —— đương kim thái tử bị hồ yêu làm cho hồ đồ, cho nên mới chẳng thèm ngó tới ngôi vị thái tử chí cao vô thượng, không muốn làm một gã "tù phạm mặc long bào " . Nghe được câu nói như thế, Hoàng đế rất là tức giận, vì vậy mới hạ lệnh tiêu diệt Tộc Hồ.

Nhớ ngày đó, trên dưới Hồ Tộc rất nhiều người kiêu ngạo, xem mệnh lệnh của Hoàng đế như chuyện cười , chỉ vì Tộc Hồ luôn ở giữa giới tiền và yêu, phần lớn có pháp lực, há có thể dễ dàng bị tiêu diệt?

Chỉ là không ngờ tới, Hoàng đế thật sự tìm được không ít cao nhân, hủy hoại nơi ở của bọn họ, dùng lửa thiêu cháy một ngọn núi rồi đến một ngọn núi , làm cho những người trong tộc Hồ chạy trốn không thoát mà bị chết hơn phân nửa.

Năm đó quan viên nho nhỏ cũng lập đại công, trở thành một quốc sư, quyền khuynh thiên hạ.

Liễu Nham Phong năm đó mặc dù tránh được tử kiếp, nhưng lại chạy không khỏi ác mộng, một cuộc chiến điên cuồng, trở thành áp lực nặng nề nhất ở trên vai hắn.

Hắn thở dài, hơi thu lại trông nết . Hắn có một y thuật tốt, nhưng không có pháp lực, càng không có tu hành ngàn năm. Cha ruột của hắn là phạm nhân, mà hắn không khác gì người phạm, sinh lão bệnh tử, cái gì người phạm nên trải qua hắn cũng phải trải qua.

Hắn tiếp nhận kết quả như thế này, nhưng trường lão không buông tha, tộc nhân trong cốc cũng chờ mong hắn sẽ tìm được thuật Trường Sinh Bất Lão, để cho hắn có thể bảo vệ Hồ Tộc đời đời kiếp kiếp.

Nếu bảo hộ Hồ Tộc là trách nhiệm của hắn, hắn nguyện ý dùng tánh mạng để bảo vệ, nhưng hắn thật không muốn Trường Sinh Bất Lão.

Ánh nến soi lên sườn mặt tuấn tú của hắn, Lí Vũ Dương chăm chú nhìn hắn, nhẹ nhàng đặt tay lên vai hắn, "Chàng đang suy nghĩ gì đấy?"

Hắn lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn đôi mắt trong veo của nàng, trăm nghìn nỗi lo ở trước mắt. Cuối cùng, hắn cười nhạt một tiếng rồi nói: "Ta đang nghĩ về quá khứ, giống mẫu thân ta năm đó vì bảo vệ mạng sống của ta mà quên đi mình. Khi đó tử thương vô số, mà khởi đầu chỉ vì 1 câu sàm ngôn."

"Người nào có khả năng lớn như vậy?"

Hắn dừng một chút, thành thật trả lời, "Quốc sư."

Ánh mắt nàng buồn bã, "Người chàng nói là . . . . Hòa Trác? "

Hắn gật nhẹ đầu xuống.

Lí Vũ Dương nhớ tới chuyện Linh di ân cần dạy bảo nàng . Khi Linh di nói tới Hòa Trác, chỉ hình dung bằng mấy chữ đơn giản —— người này không tốt. Linh di muốn nàng nếu có ngày gặp gỡ người này, phải chạy trốn thật xa, mặc kệ bất luận kẻ nào hỏi, cũng không thể nói tên họ của cha mẹ thân sinh ra mình. . .

"Thiếp không thích người này." Hòa Trác, cái tên này, làm đầy lòng nàng cảm giác không thoải mái.

"Nàng từng gặp hắn?"

Nàng lắc đầu, "Không có, thiếp và Linh di chưa từng gặp. Chúng ta không có gia thế hiển hách, thân phận lại thấp hèn, cho nên vô duyên vô cớ vào cung, không có cơ hội gặp qua quốc sư."

"Vậy tại sao không thích người này? Bởi vì Cần vương phi?" Hắn cũng biết Cần vương phi là biểu muội của quốc sư.

"Không, " nàng lắc đầu một cái, "Linh di và Cẩn vương phi không có quan hệ lắm, lời nói của Linh di chỉ là mấy lời từ chối thôi."

"Lời từ chối?"

Lí Vũ Dương chu miệng lên, nháy mắt, "Đúng vậy, đây là một bí mật."

Trong mắt hắn là hình dáng tươi cười dí dỏm của nàng, chỉ là lời kể tiếp của nàng khiến hắn không cười được nữa.

"Cha mẹ ruột của thiếp mất đi, có liên quan đến hắn."

Chân mày của hắn nhíu lại. Cha mẹ nàng chết có liên quan tới hắn? Đây cũng là chuyện bất ngờ với hắn.

"Cha mẹ nàng là ai?"

"Đây cũng là một bí mật khác, mặc dù Linh di nói không thể nói cho người khác, nhưng chàng là phu quân tương lai của thiếp, nói cho chàng biết cũng không sao." Nàng đề thấp thanh âm của mình, tính toán, nói nhỏ vào tai hắn, nhưng lại động đến vết thương, khiến nàng kêu lên 1 tiếng.

"Nàng thật là. . . . ." Hắn kéo nàng, chân mày nhăn lại càng nhiều, bất đắc dĩ đối với nàng, "Chớ lộn xộn, nếu vết thương bị hở ra, nàng là người phải chịu đây."

Bởi vì cười đau mà má ửng đỏ, nhưng nàng vẫn bắt chập tất cả vрон tay ôm lấy hắn, ngón tay khẽ vuốt qua tâm mi của hắn, "Thiếp không thích xem dáng vẻ chau mày của chàng, thiếp muốn chàng thật vui vẻ. Coi như quá khứ không vui đều qua rồi, quan trọng là tương lai, thiếp sẽ ở cùng chàng."

Nghe được lời của nàng..., lòng của hắn ấm áp hơn, "Lời này nói quá sớm, không sợ ta không phải là người ư?"

"Không sợ." Nàng cười một tiếng, nũng nịu nhìn hắn một cái, coi lời nói cả hắn là lời nói đùa, "Thiếp chỉ biết chàng là nam nhân thiếp yêu."

Nhìn nụ cười của nàng, nhu tình trong lòng hắn bị chặn ở cổ không nói ra được.

"Đúng rồi, không phải trưởng lão đang chờ chàng sao? Chàng mau đi đi, chàng trở về chúng ta bàn lại." Nàng nhẹ giọng thúc giục hắn.

Nhìn trời càng tối, quả thật không hay nếu để cho trưởng lão chờ lâu, vì vậy hắn nói: "Nàng nghỉ ngơi một lát nữa, ta đi một chút rồi về."

"Được." Nàng nhìn hắn rời đi, đóng cửa phòng, cũng muốn nghỉ ngơi, nhưng đầu óc vẫn nhớ lại câu nói của Như Ý —— sự thần bí của Mộng Hồi Cốc với gánh nặng trên vai của Liễu Nham Phong . .

Nàng có thể vô pháp chọn lựa nam nhân mình yêu, nhưng lại không muốn tương lai của hắn vì nàng mà lâm vào cục diện tranh đấu.

Nén nhin đau khổ, nàng cắn răng đứng dậy từ trên giường, muốn đi vào theo Nham Phong. Nếu thật sự có chỉ trích, nên nhắm về phía nàng, nàng sẽ không để hắn một mình đối mặt với chỉ trích của bộ tộc.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ngồi ở đại sảnh, vẻ mặt lo lắng, nhìn thấy Liễu Nham Phong xuất hiện, không có đứng dậy, cũng không có khách sáo, gọn gàng dứt khoát liền mở miệng.

"Cốc chủ, lão thân đêm khuya cầu kiến, chỉ có một chuyện muốn nhờ."

Liễu Nham Phong trong lòng đại khái cũng đã biết trưởng lão nhờ chuyện gì, nhưng mặt hắn không chút thay đổi, chậm rãi ngồi ở trên ghế chờ đợi trưởng lão mở miệng.

"Cốc chủ nên mau mau sớm an bài đưa người đi." Ngay cả trong lòng trưởng lão biết yêu cầu của mình sẽ không được Cốc chủ đồng ý, nhưng trưởng lão vẫn tiếp tục nói: "Chẳng những là thể tử của Cẩn vương phủ, còn có... quận chúa Vũ Dương?"

Ánh mắt hắn híp lại nhưng hắn vẫn không nói gì.

"Cốc chủ, " trưởng lão khẽ thở dài, tình cảm bó tay này không có lời nào miêu tả được, "Chẳng lẽ ngài không sợ chuyện xưa tái diễn, đưa tới họa sát thân?"

Tình ý sâu sa của trưởng lão cuối cùng cũng khiến hần phá vỡ trầm mặc, "Vũ Dương cũng chỉ là dưỡng nữ của Cẩn vương phủ thôi."

"Cho dù chỉ là dưỡng nữ, nhưng cũng là Quận chúa." Lòng mảy của trưởng lão nhủ lại,nhớ lại hồi ức, "Lão thân còn nhớ rõ năm đó Cẩn Vương Gia mặc dù nhận mệnh của triều đình vây quét Hồ Tộc, nhưng hàm lệnh đến mà Vương Gia cũng không có đại khai sát giới, hành động này tương đương với hành động gián tiếp cho chúng ta một con đường sống."

"Nhưng cho dù như thế, Cẩn vương vẫn là huyết mạch của hoàng thất, nếu ngày sau có điều xung đột với tộc ta, hần dù đại nghĩa thế nào,nhưng tâm cũng là hướng về người trong nhà. . . . . Cho nên, Cốc chủ giữ Cẩn hoàng tử ở trong cốc thật sự là hành động không tốt.Đạo lý này, chẳng lẽ cốc chủ còn không hiểu?"

Liễu Nham Phong vỗ vỗ cằm, trầm tư. Hần không phải không hiểu, chỉ là không bỏ được nàng, người mà nàng quan tâm, cũng không cách nào bỏ mặc.

"Hay là. . . . . Cốc chủ tính toán giữ Quận chúa và Thế tử lưu lại nơi đây thành con tin, lấy thành lợi thế đàm phán?" ánh mắt trưởng lão sắc bén nhìn về mặt suy tư của hần, "nếu Cốc chủ có tính toán này,dĩ nhiên lại là chuyện khác."

Về mặt Liễu Nham Phong bỗng chốc chuyển lạnh. Hần không có ý định lợi dụng Vũ Dương và Lý Nặc.

Trưởng lão nhìn về mặt hần trở nên lạnh lùng, lập tức hiểu đáp án của hần. Dù sao Cốc chủ cho tới bây giờ không phải lòng dạ thâm độc, khinh thường không chế lòng người, huống chi đối tượng lại là người hần động lòng.

"Nếu Cốc chủ không có suy tính này, " trưởng lão kiên trì nói: "Ngày mai trời vừa sáng, xin mời dẫn người của Cẩn vương phủ ra khỏi Cốc."

Về mặt Liễu Nham Phong biến đổi. Trong lòng hần hiểu được trưởng lão đêm khuya đem nữ nhi tới chơi, mà không phải là trên đại đường công khai chất vấn hần, khiến trách hần ở trước mặt tộc nhân , đã giữ mặt mũi cho hần, mục đích là hi vọng hần có thể đưa Vũ Dương đi trước khi gây ra xôn xao. Lo lắng của trưởng lão,hần không cách nào tiếp nhận, chỉ là tại lúc này, hần cũng vô phương gạt đầu.

"Vũ Dương bị thương nặng, " hần quyết định rất nhanh, "Đội thân thể của nàng tốt lên rồi bàn lại."

"Cốc chủ, " Như Ý không nhịn được mở miệng, thốt lên lời nói mang theo sự khích tướng, "Ta mới xem bộ dạng của cô ta,hình như còn tốt, không chết được mới đúng. Huống chi, nàng là Quận chúa, Cốc chủ còn sợ nàng ra cốc sẽ không ai chăm sóc sao?"

"Như Ý!" Ánh mắt của trưởng lão nhìn về phía nữ nhi, "Không được vô lễ!"

"Cha, đến lúc nào rồi rồi hả ? Nếu không nói trọng điểm, ta thấy Cốc chủ không tỉnh được ." Như Ý tự nhiên tiếp tục nói: "Cha của nàng ta là con của Cẩn Vương Gia, sau lưng hoàng thất có 1 đồng thủ đoạn, giết rất nhiều người, nói nhà bọn họ có người tốt ta cần bán không tin!"

"Tạm thời không nói đến Thái tử và Quận chúa, nói về năm đó Cẩn Vương Gia tốt lắm. Các người luôn miệng nói hần bỏ qua cho người của tộc chúng ta, nhưng hần là người đại nhân đại nghĩa sao? Các người thì khẳng định như thế nào? Nói không chừng Cẩn Vương Gia chỉ là hạng người ham sống sợ chết, lo lắng tài nghệ không bằng người, nếu dấy binh lên, chẳng những không chiếm được nửa điểm tiện nghi, còn khó giữ được tính mạng, trong tộc của chúng ta còn có người cho rằng hần là người nhân nghĩa, nói cho cùng. . . . . Có lẽ Cẩn Vương Gia mới là cái đồ bại hoại nhất."

"Phụ vương ta không phải người xấu!" Lí Vũ Dương giơ tay chống lên khung cửa, thân thể lão đảo, khuôn mặt tái nhợt lên tiếng.

Liễu Nham Phong ngạc nhiên khi thấy nàng xuất hiện , liền vọt tới bên cạnh nàng, đỡ nàng, "Nàng sao lại ra đây?"

"Thiếp nói rồi, thiếp không muốn làm chàng bởi vì thiếp mà đối mặt với khó khăn." Nàng miễn cưỡng nâng lên khóe môi, ánh mắt nhu tình nhìn hần, "Nếu chỉ trích nguyên nhân gây ra,thiếp cùng chàng đối mặt."

Hần đau lòng nhìn nàng dùng lực mà đỏ mồ hôi hột tới đây, "nàng rõ là. . . . ."

"Yên tâm, chỉ là bị thương nhẹ,thiếp còn chịu đựng được." Tay của nàng khẽ vuốt lồng ngực hần, cười nhẹ 1 tiếng.

Người mặc dù suy yếu, nhưng mắt nàng lại sáng như đuốc nhìn trưởng lão, trong nháy mắt nhớ lại mười năm đã qua, một ngày tuyết bay rơi tán loạn , giống như chuyện mới phát sinh ngày hôm qua.

"Lão gia gia, " nàng dịu dàng mở miệng, "Mặc dù Vũ Dương không biết năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, làm trên dưới Mộng Hồi Cốc cửa nát nhà tan, nhưng phụ vương ta thật sự không phải là người xấu. Vũ Dương biết rõ, mặc dù lão gia gia bộ dáng nghiêm nghị, nhưng trên thực tế lại rất từ bi."

Nghe được lời của nàng..., trưởng lão nghiêm mặt lại, tỉ mỉ quan sát nàng, "Quận chúa. . . . . Gặp qua lão thân?"

Lí Vũ Dương tựa vào ngực Nham Phong, sự ấm áp trên người hần truyền đến người nàng , cũng may có hần nâng đỡ, nếu không nàng không thể đứng lâu như vậy.

Nàng thở dài, lộ ra một nụ cười yếu ớt, "Lão gia gia quên Vũ Dương sao?"

Trong mắt ông lóe lên sự nghi ngờ.

Nàng tiếp tục nói: "Năm đó ở ngôi miếu đồ nát, ngài mang theo một con Tiểu Hồ nhỏ bé đáng thương, trong gió tuyết năm đó Linh di dắt theo một cô bé, cô bé nổi lên lòng trắc ẩn, cho bọn họ một túi bạc vụn."

Trưởng lão nghe vậy, thân thể không khỏi chấn động, "Người là cô bé năm đó ——"

"Vâng" nàng mỉm cười gật đầu, "Trưởng lão hồi tưởng lại rồi sao?"

Đêm hôm đó, trưởng lão dĩ nhiên nhớ rõ ràng, nếu không có tiểu cô nương từ bi năm đó, bọn họ cũng sẽ không có Cốc chủ ngày hôm nay. Không ngờ tiểu cô bé năm đó lớn lên lại xinh đẹp động lòng người.

Lòng ông chấn động. Đây chính là tình duyên ư? Nàng cứu mạng của Cốc chủ, Cốc chủ là người yêu của nàng. ...

"Mặc dù chỉ là một túi bạc vụn, nhưng bèo nước gặp nhau, người đáng thương cũng có thể ra tay tương trợ, ta tin tưởng lão gia nhất định là người thật tốt. Phụ vương ta —— nên nói là nghĩa phụ đi, hôm đó sau đi ngài đi không lâu, nghĩa phụ cũng tới ngôi miếu đồ nát, đã giúp đỡ ta và Linh di, cho chúng ta một nơi cư trú. Vì vậy nghĩa phụ cùng lão gia đều không phải là người xấu, là người tốt nhất thiên hạ."

"Ông ta có tốt có thiện hơn nữa, cũng không có tác dụng" Như Ý lạnh lùng nói, "Bởi vì ông ta có một gia đình độc ác! Năm đó Hoàng thất phái người tới diệt môn, người là người của Hoàng thất, cho nên nói đến cùng, người cũng có 1 phần liên quan."

Lý Vũ Dương bởi vì chỉ trích của nàng ta, mặt mũi ngấn ra, khuôn mặt càng thêm tái nhợt.

"Như Ý, đủ rồi!" Liễu Nham Phong nghiêm nghị nhìn Như Ý một cái.

Nàng không cam lòng, hận căm rằng, Cốc chủ chẳng bao giờ nói với nàng bằng giọng điệu như vậy? Mà tất cả cũng do Lý Vũ Dương gây ra.

"Như Ý cô nương, ân oán đi qua Vũ Dương không biết, cho nên quả thật không tiện bình luận." Lý Vũ Dương khẽ thở dài, "Chúng ta tuy là người của Hoàng thất, nhưng phụ vương ta tuyệt không lạm sát kẻ vô tội, Lý Nặc là Thế tử, cũng là tương lai của Càn Vương Gia, chỉ cần người gặp ông, sẽ phát hiện ra bản tính thiện lương của ông ý —— nếu tộc nhân nguyện ý cho chúng ta cơ hội, thời gian sẽ tự chứng minh chúng ta không phải người ác."

Như Ý hừ lạnh, trầm mặt đứng ở sau trưởng lão, bởi vì vừa rồi Liễu Nham Phong mở miệng trách cứ, cho nên nàng không muốn đáp lời.

Trưởng lão không nói gì. Hôm nay xảy ra chuyện, chẳng lẽ do duyên của ngày trước.

Hắn nhìn Lý Vũ Dương, "Quận chúa nhớ năm đó, cứu Tiểu Hồ?"

"Nhớ." Nhắc tới Tiểu Hồ, Lý Vũ Dương cười, "Trưởng lão nói muốn mang theo nó đi tìm mẹ."

Bởi vì nàng nghĩ đến mẹ, cho nên Tiểu Hồ nhất định cũng muốn mẹ của nó, chỉ là. . . . . mẹ nàng đã không về được, ít nhất Tiểu Hồ còn có thể ——

"Nhưng là mẹ của Tiểu Hồ đã hồn lìa khỏi xác."

Chết? ! Giống với mẹ nàng? Lý Vũ Dương ngẩn ra.

"Mà Tiểu Hồ. . . . ." Trưởng lão dừng lại, nhìn Liễu Nham Phong một cái, thấy hắn không có mở miệng ngăn lại, liền tiếp tục nói: "Chính là người đứng ở bên cạnh người, Liễu Nham phong."

chương thứ 11 .2

Lý Vũ Dương trên mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc, nói không ra lời, đầu trống rỗng.

Tiểu Hồ. . . . . Là Nham Phong? ! Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

"Ta nói rồi. . . . ." Liễu Nham Phong hai mắt khóa chặt ở mắt của nàng, "Ta không phải là người, ta là con hồ ly tinh!"

Nàng khó nén kinh ngạc nhìn lại ánh mắt của hắn, há mồm nhưng không cách nào phát ra âm thanh. Đó không phải là hắn nói đùa?

"Không chỉ mình ta, " hắn bóp nhẹ tay nàng, tay hắn không tự giác dùng sức, "Thật ra trong Mộng Hồi Cốc người mà nàng nhìn thấy đều là hồ. Khiếp sợ sao? Người có thể tiếp nhận ta sao?"

Hắn bóp nàng có chút đau. . . . . Mặc dù giọng nói vững vàng, nhưng nàng vẫn nhìn thấy một tia hốt hoảng trong mắt hắn. Nàng có chút đau lòng, cười nhẹ. Nam nhân ngốc này, còn tưởng rằng nàng sẽ để ý chuyện đó sao?

Nàng nháy mắt với hắn mấy cái, giọng điệu than thở, "Đời này đúng là có nhiều thứ lạ, người lại là hồ ư?"

Thấy nụ cười của nàng, Liễu Nham Phong lúc này mới bớt căng thẳng, phát hiện thân thể mình vì chờ nàng đáp lại mà căng cứng, hình như cũng làm đau cánh tay nàng, hắn lập tức giảm nhẹ lực.

Nàng cười với hắn, "Cho nên, người phải có y thuật sao siêu để phục chế khả năng chạy nhảy của ta, tất cả chỉ bởi vì người là một con hồ?"

Hắn lắc đầu, "Chế phục dã thú là năng lực bản sinh của ta, có lẽ liên quan đến việc mẹ ta là hồ, nhưng y thuật của ta cũng là học của một đời thần y Trịnh tây tử, vất vả mới học được. Mẹ ta là công chúa Hồ Tộc có mấy ngàn năm tu hành, nhưng đó là mẹ ta, nếu nàng trông cậy vào ta phải có một loại khả năng thần thông như mẹ, chỉ sợ nàng thất vọng."

"Thiếp hiểu." Nàng suy tư một lát nói, "Mặc dù mẹ chàng là hồ, nhưng chàng giống như người phàm, cho nên vừa rồi Như Ý nói trưởng lão thay chàng tìm kiếm thuật Trường sinh bất lão. Chàng thật ra không khác người phàm, cũng sẽ chết già, bởi vì. . . . . Cha chàng là người phàm?" Hơn nữa nàng nhớ hắn đã từng nói qua, cha hắn còn là người trong hoàng thất.

Liễu Nham Phong gật đầu một cái.

"Đây thật là. . . . ." Lí Vũ Dương ngạc nhiên nhìn về mặt hiền lành của trưởng lão cùng sự ngạo nghễ của Như Ý, bề ngoài họ cùng người phàm không khác gì, không ngờ họ là do hồ ly biến thành.

"Coi như không cùng loại thì thế nào chứ?" Vũ Dương rất nhanh tiếp thu sự thực, "Người cũng có thiện có xấu, thần hoặc yêu cũng như vậy. Ta chỉ biết các người là người tốt, điều đó là đủ rồi."

Ánh mắt hắn ôn nhu, "Nàng thật sự không đề ý?"

Nàng lắc đầu cười nói: "Chàng không đề ý đến ta là người trong hoàng thất còn chăm sóc ta, ta như thế nào lại đề ý chuyện mẹ chàng là hồ mà quên đi sự bảo hộ của chàng?"

Lời của nàng..., khiến cho hắn không nhịn về xúc động mà ôm lấy nàng.

"Thật là hoang đường!" Như Ý đứng một bên thấy như vậy không khỏi nhũn mảy. Nữ nhân này đầu óc tám phần có vấn đề. (@@ yaa nói gì thế hả, dám nói tỷ tỷ thế hả *ta đâm ta đâm* nhưng nghĩ lại thấy cũng sến=)))

"Như Ý, không được vô lễ!" Trưởng lão liếc nữ nhi một cái, ông không phải là không biết tâm tư của con gái, nhưng chuyện tình cảm vốn là không thể miễn cưỡng. Mặc dù ông cũng từng nghĩ nếu không tìm được thuật Trường Sinh Bất Lão cho Cốc chủ thì sẽ để cho Như Ý thành thân cùng Cốc chủ, sinh ra đứa bé là huyết mạch của Cốc chủ.

"Cha, bây giờ là lúc nào rồi?" Như Ý tức giận nói, "Mặc kệ nữ nhân này nói dễ nghe như thế nào đi nữa, cũng không thể che lấp được sự thật nàng là người hoàng thất. Đừng quên, năm đó chính bọn họ chút nữa đã tiêu diệt được tộc của chúng ta. Nàng ta là mầm họa, tuyệt đối không thể lưu lại."

"Lời của con không phải không có lý, " trưởng lão công bằng mở miệng, "Nhưng không thể phủ nhận, mười năm trước diệt tộc cùng Quận chúa có liên quan. Nói cho cùng, nàng còn là ân nhân của chúng ta. Năm đó nếu không có nàng ta ra tay cứu giúp, cũng không có Cốc chủ ngày hôm nay, càng không có Hồ tộc. . . . . Đây có lẽ là ý trời."

Nghe được lời của phụ thân, Như Ý cực kỳ kinh ngạc. Cha đã gián tiếp đồng ý Vũ Dương sao. Một phạm nhân —— sao có thể như vậy? !

"Cha! Nàng là người phàm!"

"Ta biết, nhưng là có ân nên báo. . . . . ." Trưởng lão thở dài, vung tay lên một cái, nữ nhi không kịp ngăn cản, một luồng sáng đã gắn vào trên người Lý Vũ Dương.

Lý Vũ Dương cả kinh, trong nháy mắt chỉ cảm thấy thân thể nhẹ hơn, tiếp theo đau đớn trên người biến mất, cuối cùng chỉ còn lại chút cảm giác mệt mỏi.

Nàng khó nén ngạc nhiên cúi đầu xem xét. Thương thế của nàng. . . . . Toàn bộ mất rồi? !

"Cha!" Như Ý giận đến mức dậm chân.

"Đừng nói nữa." Trưởng lão không đề ý tới nữ nhi, nhìn sâu sắc Lý Vũ Dương một cái, "Nếu thật là duyên phận do trời nhất định, lão phu cũng không thể nghịch thiên, chỉ hy vọng đoạn nhân duyên này là phúc phận cho Tộc Hồ chứ không phải tai ương." Nói xong, ông liền nặng nề rời đi.

Nhớ đến cái ơn huệ cả ngàn năm, năm đó là nàng cứu Cốc chủ, chỉ bằng vào cái ân huệ này, ông không thể không tiếp nhận nàng.

Hai người nếu như muốn ở cùng nhau, ông không cách nào chia rẽ bọn họ, cho dù biết kết quả không phải do mình lựa chọn, cũng chỉ đành đợi chờ ở một bên. Cũng như năm đó Cốc chủ biết công chúa yêu người phàm, chỉ có thể vô lực ngăn cản.

Như Ý tức giận bất bình nhìn bọn họ một cái, cũng theo cha mình rời đi.

Lý Vũ Dương căn bản không có chú ý tới hai người, sự chú ý của nàng vẫn còn ở trong sự ngạc nhiên. Nàng hơi rời khỏi lồng ngực của Liễu Nham Phong, giang hai tay ra, xoay một vòng ở trước mặt hắn. Thương thế của nàng đều mất rồi.

"Quá thần kỳ, thật là quá thần kỳ!" Không phải nằm mơ, là sự thật!

Ánh mắt hắn mang theo niềm vui nhìn hành động của nàng "Là rất thần kỳ. Nhưng thần kỳ nhất cũng là. . . . người ra tay cứu giúp năm đó? nàng là ân nhân của ta?"

Nàng ngừng lại, quay đầu nhìn hắn.

"Ân nhân?" Nàng vỗ vỗ cằm, lộ ra vẻ há hê, "Thiếp thích cái từ này. Cũng tốt, về sau chàng thấy ta không cần cúi lạy dập đầu, chỉ cần kêu 1 tiếng ‘ân nhân’ để cho thiếp vui vẻ là được rồi."

Nhìn nàng trêu ghẹo nhạo báng hắn, Liễu Nham Phong đưa tay ôm nàng vào lòng, thở phào nhẹ nhõm.

Trưởng lão ra tay tương trợ, đã nói rõ trong lòng trưởng lão cảm thấy không ổn, nhưng vẫn là đón nhận Vũ Dương, điểm này khiến hắn vui nhất.

Dù hắn ở giữa nàng và trưởng lão, nguyện ý vì nàng làm việc nghĩa không chùn bước, nhưng mình là do trưởng lão chăm sóc cẩn thận mà lớn lên, nên không muốn thấy trưởng lão thất vọng về mình.

Mà chuyện biến như ngày hôm nay, khiến lòng hắn dâng lên 1 cảm giác hạnh phúc khó nói thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Lí Vũ Dương phát hiện đúng là mình phải đi 1 chuyến, mới biết Cốc này có bao nhiêu rộng lớn, sơn cốc lấy hồ Mộc Lan làm trung tâm, một nơi là thảo nguyên rộng lớn, một nơi khác là rừng rậm che trời, quanh năm sương trắng lượn lờ.

Cười trên lưng ngựa, nàng ngắm nhìn cảnh sắc như được vẽ lại ở trước mắt, ở đáy cốc của Mộng hồi cốc có 1 cái động khác, dấu hiệu báo mùa xuân đã tới nơi đây.

Sương mù mờ mờ như ảo mộng, có thể nghe được tiếng vỗ nhẹ của nước, tiếng sóng của nước phát ra thật dễ nghe, con ngựa chở nàng bước đi nhàn nhã, nàng tìm được sự yên tĩnh ở nơi này.

Đột nhiên, nàng nghe được tiếng cười quen thuộc, đánh vỡ sự yên tĩnh, nàng không khỏi nhếch khóe miệng, đá bụng ngựa, đi theo thanh âm tiếng cười.

Nàng ở phía tây trên thảo nguyên, phát hiện ra Hạ Trúc cùng Hạ Vũ đi chơi cùng Lý Nặc.

"Quận chúa?" Hạ Trúc phát hiện ra bóng dáng của nàng trước, vội vàng nghênh đón, "Làm sao người lại chạy ra ngoài?"

"Nếu vết thương lành rồi cũng không cần phải nằm ở trên giường." Nàng tuột xuống khỏi mình ngựa, vỗ vỗ đầu ngựa, ngựa giống như có linh tính chạy đi ăn cỏ ở gần đấy.

"Tiểu tông nhi thật ngoan nha." Nhìn theo con ngựa, Hạ Trúc ngạc nhiên nói.

Nhớ hôm đó tại thành phố, con ngựa nổi điên đã thương người - cảnh này nàng vẫn nhớ ở trong đầu, ngày mà Quận chúa thuần hóa ngựa, người gọi nó là tiểu tông nhi, không ngờ bây giờ nó ngoan ngoãn như con thỏ nhỏ rồi.

"Nó là do Quận mã gia đưa tới, dĩ nhiên phải biết điều rồi." ánh mắt Vũ Dương ái ngại liếc tiểu tông nhi một cái.

Nàng yêu con ngựa này, không chỉ bởi vì linh tính của nó, mà là do Nham Phong tặng cho nàng.

"Ngự ý của Quận chúa là Quận mã gia nghe lời giống như tiểu tông nhi sao?" Hạ Vũ trêu ghẹo.

"Dĩ nhiên rồi." Lí Vũ Dương cười ra tiếng, mắt đảo nhanh, dí dỏm nói: "Chỉ là, lời này không được để cho hắn biết, các người cũng hiểu được người nọ rất sĩ diện."

Hạ Vũ, Hạ Trúc nhìn nhau, cùng cười ra tiếng.

"Tỷ tỷ!" Lý Nặc vốn chơi ở ven hồ xa xa, thấy bóng dáng nàng liền chạy tới.

Lí Vũ Dương vươn tay ôm lấy hắn, trên mặt hắn như viết chữ tâm tình vui vẻ. Nàng luôn luôn thích khoảng thời gian cùng chơi với đệ đệ.

Hạ Vũ và Hạ Trúc đứng ở một bên nhìn, chỉ thấy một lớn một nhỏ chơi đến quên trời quên đất, căn bản quên mất thân phận của mình, một là Quận chúa, một còn lại là Thế tử Vương gia.

"Quận chúa." Hạ Vũ ở một bên nhìn trên người chủ tử dính đầy cỏ xanh, không nhìn được mở miệng, "Người có thể nói cho chúng tôi biết tại sao vết thương của người lại khỏi nhanh 1 cách thần tốc như vậy? Quận mã gia của chúng ta thật là Thần Tiên Tái Thế? Không phải vậy. . . . . Người rõ ràng bị vương phi đánh cho sống dở chết dở, thế nào mấy ngày lại khỏe rồi, chẳng những mạnh như rồng như hổ, thậm chí còn có thể cưỡi ngựa chạy băng băng? Thật sự khiến người khác ngạc nhiên."

"Quả thật làm người ta ngạc nhiên, nhưng. . . . . người tận mắt thấy, thương thế của ta khỏi hẳn rồi. Các người cứ coi như hẳn thật sự là Thần Tiên Tái Thế, cái tử hồi sinh đi." Lí Vũ Dương nằm ở trên cỏ, trừng mắt nhìn bọn họ, nàng nhìn ngực Lý Nặc, trên mặt hẳn sưng đỏ đã biến mất, chỉ còn vết tím bầm nhàn nhạt, "Nặc Nặc muốn chơi cái gì đây?"

Lý Nặc chỉ vào vật Hạ Vũ cầm Chỉ Diên trên tay, rồi nói "Đệ tự mình làm."

"Nặc thật giỏi!" Lí Vũ Dương khích lệ giống như hôn nhẹ vào mặt hẳn 1 cái.

Lý Nặc cười vui vẻ ra tiếng, chỉ vào hồ cách đó không xa, bốn phía đầy ắp tiếng còi, "Tỷ tỷ, trong hồ có rất nhiều cá."

Lí Vũ Dương thuận thế nhìn về phương hướng hẳn chỉ, bên trong hồ thật sự có nhiều cá. Mà ở hồ bên kia, là có mấy đứa bé ở đâu đó đang du ngoạn.

"Quận chúa, mấy đứa bé này rất giỏi, " Hạ Vũ theo ánh mắt của chủ tử nói: "Mọi người đều am hiểu nước, xuống nước bơi mấy vòng, ai cũng bắt được hơn mấy con cá. Ta cũng phải bội phục người nào dạy họ đây."

Lí Vũ Dương nghe vậy, từ trên bãi cỏ đứng lên, vỗ vỗ cỏ trên người mình và Lý Nặc, dất tay của hẳn, chậm rãi đi tới.

Nơi này có không khí trong lành, nên người nên cảnh, mà nhìn bọn nhỏ khuôn mặt tươi cười cách đó không xa, nàng thật sự rất khó tưởng tượng bọn họ không giống nàng.

"Quận chúa, người đừng qua." Hạ Trúc không nhìn được nhắc đi nhắc lại, "Những đứa bé kia vừa nhìn thấy chúng ta liền bay đến một nơi khác, giống như...chúng ta là một dạng ôn dịch."

Lí Vũ Dương khẽ mỉm cười, nàng đại khái biết nguyên nhân, nhưng không cách nào nói rõ với Hạ Trúc. Những đứa bé kia đều được người khác nói không nên đến gần chúng ta.

Nàng cũng không trách bọn họ, dù sao cũng không phải đồng loại, nàng và Lý Nặc là người Hoàng thất, cùng họ có Huyết Hải Thâm Cừu, những thứ này khó có thể gỡ bỏ.

"Bọn họ chạy đến bên kia, chúng ta liền đến bên kia tìm bọn họ không phải tốt sao?" Nàng nhẹ giọng bày tỏ, cầm đầu cầm cổ đi tới. Chỉ là cách bọn họ một đoạn thì dừng lại, duỗi lưng một cái, "Thời tiết hôm nay thật là thoải mái, chúng ta có thể câu cá ở nơi này, hôm nào chúng ta rảnh rồi sẽ tới nhiều lần, xem ai có thể câu nhiều cá?"

"Đệ sẽ thắng." Lý Nặc mở miệng trước.

Lí Vũ Dương cười một tiếng, vỗ vỗ đầu đệ đệ, "Nặc thật có chí khí." Khóe mắt nhìn bọn họ đến gần, tất cả đều tò mò nhìn động tác của họ. "Nặc không phải muốn chơi Chỉ Diên sao?" Nàng lấy Chỉ Diên trên tay Hạ Vũ, giao cho đệ đệ, "Đi đi."

"Ừ." Lý Nặc gật đầu một cái, đối với những đứa bé kia ngoác ngoác tay, lộ ra nụ cười âm áp như ánh mặt trời, muốn bọn chúng cùng nhau chơi đùa, sau đó chạy theo con gió, đưa Chỉ Diên trong tay lên.(hình như con điều tên Chỉ Diên các nàng ạ @@)

Vốn là đứng từ xa nhìn bọn họ, nhìn thấy Chỉ Diên trên tay hẳn càng lúc càng cao, nên tự giác đến gần hơn.

"cao hơn một chút!" Lí Vũ Dương vỗ tay khích lệ, "Nặc, để dây dài một chút nữa, cho bay cao hơn đi!"

Chỉ Diên bay càng cao, những đứa bé kia càng đến gần, người cuối cùng cũng không nhìn được đi theo Vũ Dương, cùng nhau reo hò.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người muốn Chỉ Diên lên cao hơn nữa nên nói càng nhiều, đang cố gắng cổ vũ, dây Chỉ Diên không nê mặt mà bị đứt.

Cùng lúc đó, Dương thất vọng thở dài.

"Chỉ Diên. . . . ." Lý Nặc nhìn Chỉ Diên càng bay càng cao, ngược ngừng quay đầu nhìn về phía tỷ tỷ, "Đệ thả quá cao, cho nên đứt dây rồi."

"Không sao." Lí Vũ Dương dịu dàng cười một tiếng, con người quét qua vẻ mặt thất vọng của bọn nhỏ, dịu dàng nói: "Cổ nhân từng nói qua gặp người đứt dây, vui lên vậy. Đứt dây chính là đem điều không vui bỏ đi, như vậy không phải rất tốt sao? Cho nên đừng lộ ra vẻ đáng tiếc, chúng ta làm tiếp cái mới là được rồi? Hạ Trúc, Hạ Vũ."

"Vâng"

"Đi lấy chút giấy bông vải , thuận tiện đi tìm ít tre , chúng ta cùng làm Chi Diên ." Nàng phát tay chào hỏi những đứa bé kia, "các em đến đây đi, đứng nhìn người khác chơi chả vui gì cả? Mọi người cùng chơi mới phải. Chi là, các người muốn chơi phải tự mình làm đó, thiên hạ này không có com trừa miễn phí. Một chuyện quan trọng nhất là tự mình làm . . . . ."

Mấy đứa bé vốn đã chuyển bước, nhưng thấy nàng vron tay, giống như nghiêm chỉ vào bọn họ, tất cả bước chân không tự chủ được liền dừng lại, mặt đề phòng.

"Ta biết rõ các người giống đứa bé, nhưng thực tế, tuổi có lẽ còn hơn cả ta" nàng dí dỏm nháy mắt với bọn họ, "Cho nên làm Chi Diên là làm bằng bản lĩnh của mình, ta không cho phép bất công xảy ra, tất cả mọi người chỉ có thể tự mình, dựa vào bản lĩnh của mình để hoàn thành, các người hiểu ý của ta không?"

Bọn nhỏ liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng bật cười. Bọn họ hiểu ngụ ý của Vũ Dương, chính là muốn bọn họ không sử dụng pháp thuật.

"Quận chúa, người nói gì?" Hạ Vũ không hiểu, hỏi.

"Người không hiểu thì thôi, những đứa bé này hiểu là được." Nàng nhìn bốn phía nói, "Nơi này không có dụng cụ, chúng ta đi về nhà làm."

Nàng vui vẻ chào hỏi đám trẻ, tiến vào dinh thự của Liễu Nham Phong. Nhưng vừa nhìn thấy cửa vào, bọn nhỏ liền dừng bước lại, đứng ở cửa.

"Yên tâm đi, là ta mang bọn người tiến vào, không có vấn đề." Lí Vũ Dương nói một câu đơn giản, an ủi lòng của bọn nhỏ, không lâu sau thì bọn nhỏ đi theo nàng.

Trong vườn hoa, nàng mang theo bọn nhỏ ngồi trên chiếu, Hạ Trúc cùng mọi người rất nhanh đã chuẩn bị tốt dụng cụ.

"Đáng lẽ nên nhờ Quận mã gia vẽ phượng hoàng cho ta , phượng hoàng bay thẳng lên trời trông thật đẹp, rất tuyệt vời." Lí Vũ Dương cầm bút, tùy ý ở trên giấy vừa vẽ vài đường, vừa tự mình làm bầm.

"Quận chúa không thể được, vừa rồi là người nói muốn vẽ bằng bản lĩnh của mình ." Một đứa bé lớn tuổi nhất mở miệng.

"Nha đầu này. . . . ." Lí Vũ Dương ngẩng đầu lên, nói với cô bé có đôi mắt to tròn, nàng biết tên bé gọi là Vân Y, "Lấy lời của ta để chặn miệng ta?"

"Ta không có, chỉ là các người không phải hay nói câu nói kia sao. . . . . Quân tử nhất ngôn, Tứ Mã Nan Truy?"

"Hay cho câu nói quân tử nhất ngôn, Tứ Mã Nan Truy. Nói thật hay." Nàng không bị chọc giận còn phát ra tiếng cười.

Mới bước vào phủ đệ liền nghe thấy tiếng cười từ hậu hoa viên, Liễu Nham Phong không tự chủ được bước đến gần thanh âm.

"Là Quận chúa dẫn theo một đám đứa bé đi vào." Thôi Ngang sau lưng nói nhỏ.

Liễu Nham Phong nghe vậy, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

"Cốc chủ!" Mắt của Vân Y nhìn đến hấn, lập tức cả kinh đứng lên.

Những đứa bé khác cũng đi theo , cúi đầu, xếp một hàng.

Lý Nặc thấy cảm thấy thật vui, cũng đi theo luôn, cúi đầu đi theo phía sau.

Nhìn thấy một màn này, Lí Vũ Dương cười đau cả bụng. Nàng nhìn về phía Liễu Nham Phong , gắt giọng: "Chúng ta đang rất vui vẻ, nhưng chàng vừa tới tất cả đều không còn thật là mất vui."

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hấn khẽ mỉm cười, không nói được lời nào xoay người rời đi.

Lí Vũ Dương không đi theo hấn , chỉ là phát tay muốn đám nhỏ tiếp tục, "Chàng đi, càng dễ dàng hơn."

"Ta lần đầu tiên nhìn thấy Cốc chủ cười ." Vân Y ngạc nhiên nói, "Quận chúa, cha ta, mẹ ta nói người rất được, không ngờ người thật lợi hại như vậy."

Cha mẹ nàng nói "Được" ? Vậy không hẳn là than thở mà là châm chọc thôi.

Vân Y coi như may mắn, cha mẹ đều khỏe mạnh, nhưng một số người ở nơi này mười năm trước mất đi người thân, Huyết Hải Thâm Cừu, muốn bỏ qua cho chúng ta? Thân phận của nàng và Nặc, cũng không dễ dàng được mọi người chấp nhận.

Mặc dù phụ vương năm đó không tham gia, nhưng hấn mang binh tới là sự thật, đúng như Như Ý nói, ai cũng không thể đảm bảo nếu có biến cố xảy ra, phụ vương có thể từ bi như trước không.

Đứa bé bướng bỉnh hồn nhiên, tâm có thể chấp nhận người đối xử tốt với nó, nhưng thế giới quá phức tạp, cho dù thật lòng đối xử tốt với nó, cũng không chắc nó sẽ tiếp nhận.

Nhìn Lý Nặc chơi đùa vui vẻ với đám trẻ kia, Lí Vũ Dương lắc đầu một cái, muốn mình không nên suy nghĩ nhiều. Dù sao hiện tại bọn nhỏ có thể chơi

đùa vui vẻ cùng nhau là điều tốt, nếu muốn báo thù, cũng nên kết thúc ở đời này, không nên ảnh hưởng đến đời sau.

Nàng dùng ánh mắt báo cho Hạ Trúc cùng Hạ Vũ, muốn họ coi chừng đứa bé, rồi lặng lẽ đứng dậy rời đi.

Trên thảo nguyên rộng lớn, một tiếng hí vang của ngựa đã phá vỡ sự yên tĩnh, con ngựa như tên bay xông ra ngoài.

Lí Vũ Dương ngồi trên lưng ngựa, thanh âm của Nham Phong giống như cơn gió, gào thét ở bên tai.

Tiểu tông nhi giống như biết nàng một lòng muốn giục ngựa chạy nhanh, chạy trốn vừa nhanh lại an toàn, làm nàng cơ hồ thấy mình như đang bay.

Đột nhiên, bên phải nàng vang lên tiếng vỗ ngựa dồn dập, nàng phân tâm quay người nhìn. Nhìn người tới, khóe miệng nàng không khỏi giương lên, quay bôm ngựa.

Thấy tiểu tông nhi hí dài một tiếng, chợt ngừng lại.

"Nàng. . . ." Liễu Nham Phong cười một con tuấn mã cao lớn, chậm rãi dừng ở bên cạnh nàng, gương mặt bất đắc dĩ, "Ngựa tốt thật."

"Đa tạ." Nàng dí dõm trừng mắt nhìn hắn.

Hắn thâm tình nhìn nàng, trong lòng kinh hãi. Hắn đương nhiên biết nàng biết cười ngựa, chỉ là không ngờ tới nàng cười ngựa lại siêu như vậy, nói không chừng khả năng còn trên hắn. Nhưng nội tâm trầm trồ khen nàng, cũng không khống chế được nổi lo lắng.

"Chỉ là quá nguy hiểm." Hắn trách nhẹ.

Gương mặt Vũ Dương hồng hồng, khó nén niềm hưng phấn, "Yên tâm đi, thiếp biết tiểu tông nhi hiểu thiếp."

"Biết người hiểu nàng là tiểu tông?" hắn ý vị sâu xa nhìn nàng, vươn tay về phía nàng, "Tới đây, ta chở nàng đi."

Nhìn hắn đưa tay, một cổ ngọt ngào xông thẳng đến tim nàng. Nàng không có cự tuyệt, trực tiếp bị ôm đến trước ngực hắn.

"Tiểu tông nhi thật biết nghe lời." Cho dù trên lưng ngựa không có người, nó vẫn đi theo bọn họ, nàng thờ dãi nhìn nó.

"Vậy nàng cũng nghe lời ở thời điểm này thôi." Hắn cung chiêu nhìn nàng một cái, yêu thương của hắn biểu hiện hết ở trên mặt.

Ban đầu hắn tại thành phố mua ngựa, con ngựa này như có linh tính, ai cũng không có biện pháp đến gần nó, chứ đừng nói khống chế, chỉ cần nghe thấy lời nói của Liễu Nham Phong, và Lí Vũ Dương, nó liền khấn trương như thuận nghe theo.

"Đối với chàng nó cũng nghe lời như vậy?" Nàng tựa lưng vào hắn, nhìn con ngựa ngoan ngoãn đi theo mình, nói "Nó thật thông minh".

Hắn vươn tay, dịu dàng thay nàng lau mồ hôi trên trán, hai người cứ như vậy dựa vào người nhau.

"Những đứa bé kia thích nàng." Một lát sau, hắn nhẹ giọng mở miệng, phá vỡ trầm mặc.

"Bọn trẻ cần phải như vậy." Nàng hả hê nói.

Hắn nhướn mày.

"Bởi vì thiếp cũng thích bọn trẻ, bọn trẻ báo đáp lại như vậy mới công bằng, không phải sao?"

Nghe được câu trả lời của nàng, khóe miệng hắn nâng lên.

"Hôm nay. . . . chàng lên đại đường có xảy ra chuyện gì không?" Vốn không muốn hỏi, nhưng cuối cùng nàng cũng mở miệng, hiểu rằng trốn tránh vấn đề không phải là cách giải quyết.

Mặc dù trường lão chữa bệnh cho nàng, nhưng không có nghĩa người khác cũng tha thứ cho nàng, nàng và Nham Phong đều hiểu rõ điều này.

Về mặt hắn biến hóa tế nhị, nhưng nàng vẫn để ý được.

Nàng ngẩng đầu lên, trông mắt đen lóe ánh sáng, "Không thuận lợi đúng không?"

"Ta sẽ giải quyết." Hắn nói một câu nhẹ nhàng.

"Dĩ nhiên." Nàng không chất vấn lời của hắn, "Dù sao trên đời này rất nhiều việc, vốn dĩ không phải vài ba lời có thể giải thích, có chút thù hận, không phải nói gạt bỏ là có thể gạt bỏ." Nàng biết, còn dịu dàng nói, "Nham Phong, thiếp muốn trở về căn vương phủ một chuyến."

Đầu tiên hắn sững sốt, nhưng ngay sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt.

"Chớ lắc đầu, thiếp đã suy nghĩ kỹ mới đưa ra quyết định. Nàng vỗ lồng ngực hắn trấn an, nói tiếp, "Chàng cũng biết Đại Vương phi là biểu muội của

thiếp, đương kim thái tử phi là biểu tỳ của thiếp."

Hắn nhướn mày, gương mặt tuấn tú trầm xuống, "Cho dù như thế, vậy cũng không liên quan đến nàng, ta không muốn nàng mạo hiểm, nhúng tay vào chuyện của tộc nhân ta."

Con người của nàng sáng lên, vươn tay vuốt cằm của hắn, "Thiếp và chàng mặc dù chưa thành thân, nhưng đã là vợ chồng, chuyện của chàng cũng là chuyện của thiếp."

Hắn nhếch lông mày, không nói gì, thân thể cương cứng, vẻ mặt uy nghiêm mà không giận, ánh mắt rõ ràng là muốn nàng bỏ đi ý định này.

"Yên tâm đi." Nàng giọng điệu êm ái nói, "Mẫu phi hôm đó động vào được thiếp, là bởi vì thiếp đang để tâm đến Nặc, dù sao cá tính Nhược Nhất không tốt, nàng ta có thể sẽ đa thương hắn, cho nên thiếp mới dễ dàng tha thứ, nếu không, với khả năng của thiếp làm sao có thể bị đánh một trận mà không phản kháng lại chứ? Lần này trở về, thiếp sẽ không để cho nàng ta có cơ hội đụng đến thiếp nữa."

"Ta không đồng ý! Chuyện này không cần nhắc lại." Hắn nghiêm nghị quyết định.

"Được rồi." Nàng không cố gắng thuyết phục hắn nữa, lần đầu tiên trả lời theo ý của hắn, "Chàng nói không đề cập tới, thiếp sẽ không hề nói nữa."

Hắn hoài nghi nhìn nàng, so với thái độ khó thỏa hiệp của nàng trước đây làm hắn nghi ngờ, "Lí Vũ Dương, nàng đừng âm thịnh dương suy đối với ta."

Cặp mắt nàng tỏa sáng lấp lánh, nghiêng mặt, mắt không chớp ngắm nhìn hắn, mặc dù không có cười, nhưng trong ánh mắt có đầy ý cười.

Hắn đau đầu, không nhìn được đưa tay sờ má nàng, "Nghe thấy không?"

"Nghe được." Nàng nhu mì cười một tiếng, hài hước nói: "Không có tướng công gật đầu, thiếp làm sao dám làm gì?"

Nhìn vẻ mặt dí dỏm của nàng, hắn động tâm, cúi đầu hôn nàng.

"Chỉ là. . . . . nếu có một ngày đầu óc của chàng không bình thường, có ý gật đầu muốn thiếp trở về phủ, đến lúc đó đừng nói thiếp tự ý muốn làm nha." (chị ý thật gian manh *cười gian*)

Nghe được câu nói bổ sung của nàng, Liễu Nham Phong chỉ có thể bất đắc dĩ trợn mắt nhìn nàng, "Ta tuyệt đối sẽ không đồng ý."

"Chàng nói lời này quá sớm." Nàng nháy mắt với hắn, "Cẩn thận bị lời nói của mình làm cứng họng, đến lúc đó thiếp không thể đồng tình cùng chàng."

Nàng cười một tiếng, hôn gương mặt hắn, hôn dỗi dụ dỗ, tạm thời đem chuyện trở về phủ ném ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Hôm nay trong Mộng Hồi Cốc, một buổi sáng tinh mơ tự nhiên lộ ra chút không khí bất thường.

"Thiên tài vi lượng", có một nam nhân cao gầy, một môi đi từ bên ngoài vào. (không biết edit câu đầu thế nào, mọi người thông cảm nha)

Lí Vũ Dương nhanh chóng cùng bọn trẻ hỏi thăm tên người này, hắn tên là Vũ Minh, là một trong số cao thủ có đạo hạnh của Hồ Tộc, hắn theo lời của Cốc Chủ đi thăm dò tình hình bên ngoài, mỗi lần trở lại cũng sẽ có chuyện quan trọng bẩm báo. Cho nên hôm nay trong cốc có mặt của Đại lão, một buổi sáng tinh mơ nàng liền đi tới đại đường.

Đại đường nghe nói là Thánh Địa của Hồ Tộc, nàng không được bước vào, nàng chỉ là trái lo phải nghĩ, cho là mình sớm muộn gì cũng gả cho Nham Phong, vậy nơi này chính là nhà của nàng, không có đạo lý nào nàng ở trong nhà lại có cấm địa không được vào.

Cuối cùng nàng quyết định, buông lỏng bản thân, người vừa đến, nàng dáo dác nhìn ở nơi cửa chính.

Vũ Minh đứng ở trên đại đường, hắn chấp tay hướng đến Liễu Nham Phong đang ngồi đối diện ở trong nội đường, cung kính mở miệng, "Các vụ án mất tích gần kinh thành có chút kỳ lạ, triều đình tương đối coi trọng với tin này, nhưng theo kết quả thuộc hạ dò xét được, chuyện này không đơn thuần như vậy."

Liễu Nham Phong nhàn nhạt hỏi: "Không đơn thuần là sao?"

"Liên tiếp các vụ án mất tích đều có chung một điểm, chính là gần các địa phương mất tích có da lông, hương dã nên tin đồn nổi lên khắp nơi. Một số nơi nói là do hầu tinh làm, nơi khác nói rằng do. . . . . hồ yêu."

Như Ý mở miệng nói: "Chẳng lẽ năm đó có tộc nhân may mắn sống sót, đang ẩn cư ở kinh thành sao?"

"Điểm này cũng không phải không có khả năng." Vũ Minh đồng ý gật đầu, "Bên ngoài có thể nói lòng người hoang mang, mấy ngày trước, trong kinh thành còn không thấy một cháu gái của tướng quân, việc quý tộc mất tích quan hệ trọng đại, cho nên triều đình bắt buộc phái người đi điều tra, thậm chí không tiếc kinh phí. Nghe nói, còn nhân cơ hội này Trầm Yêu Trừ Ma, cho nên không ngại phóng hỏa đốt rừng, buộc quý quai trong rừng chạy ra, một lưới bắt hết."

Phóng hỏa đốt rừng? Liễu Nham Phong nghe được câu này, ánh mắt trầm xuống. "Triều đình phái người nào đi tra án?"

"Cùng Trắc." Vũ Minh trả lời rõ ràng.

Nghe đến cái tên này, Liễu Nham Phong vẻ mặt thoáng chốc lạnh lùng. Cái tên này giống như dùng dao đâm ở trong tim hắn, năm đó chính Cùng Trắc dẫn đầu, phái người giết mẹ hắn và tộc nhân của hắn.

Có lẽ thời điểm khiến Cùng Trắc hối hận là năm đó không có nhờ cò tận gốc.

Vụ mất tích lần này liên quan đến nhiều đại nhân sống ở gần kinh thành, Kinh Thành là địa phương phồn hoa giàu có nhất, nhưng đối với Liễu Nham Phong mà nói, đây là chỗ ở không có tình người.

Năm đó, cha hắn trước khi rời đi có nói nhất định sẽ trở lại tìm mẹ con hắn, nào biết cha một đi không trở lại, hắn và mẹ đợi đến mỏi mắt nhưng cuối cùng lại là đội quân của Cùng Trắc xuất hiện.

Từ lúc đó trở đi, cha đẻ và hắn như hai người xa lạ, mà đối với một người phụ tình, hắn không còn tình cảm, cũng không muốn nhắc lại.

"Ta tự mình vào kinh một chuyến." Hắn trầm mặc nói.

Đối với quyết định của cóc chủ, trưởng lão cũng không phản bác, chỉ là khó nén kinh ngạc. "Cóc chủ, chuyện này có thể bàn bạc kỹ hơn, công lực của Cùng Trắc không nhỏ, chỉ sợ ngài sẽ bị thương."

"Hắn có thể làm tổn thương ta đến mức nào?" Liễu Nham Phong không đem hắn ta đặt ở trong mắt, "Cho dù gặp nhau ở kinh thành, hắn chỉ là quốc sư, nhưng ta là cần vương phủ, chính xác là Quận mã gia, nói về lễ hân còn phải kính ta ba phần. Huống chi, mặc dù mẹ ta là công chúa Tộc hồ, nhưng ta không có nửa phần pháp lực, không khác người phàm là mấy, nếu ta xuất hiện ở kinh thành, hắn cũng không thấy kỳ lạ. Cho nên, chuyện này ta sẽ tự mình xử lý, không có ai thích hợp hơn ta!"

Trưởng lão lặp lại lời nói của cóc chủ, không thể không thừa nhận cóc chủ là người thích hợp nhất để vào kinh thành, cuối cùng, ông khẽ thở dài, không thuyết phục cóc chủ nữa.

"Cóc chủ, thuộc hạ còn có một chuyện cần bẩm báo." Vũ Minh tiếp tục nói. "Năm đó người diệt Hồ tộc của chúng ta là người đạo sỹ đó, hình như đang ở biên cương. Hơn nữa hình như còn làm bạn với một mệnh quan triều đình."

Mọi người nghe thấy mấy câu nói này trên đại đường, lập tức bàn luận xôn xao, ánh mắt của Nham Phong cũng thoáng qua một tia lạnh lẽo.

"Đối với người này, Cóc chủ tính toán xử trí như thế nào?" Vũ Minh hỏi thẳng.

Hắn nhẹ nhàng hạ lệnh, "Trưởng lão, chuyện này giao cho người toàn quyền xử lý, phái người bắt hân, đem hân về mộng hồi cóc, chờ ta xử lý mấy vụ mất tích rồi sẽ trở lại giải quyết."

"Vâng" trưởng lão gật đầu, mặt ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm đang kích động, đã nhiều năm như vậy, bọn họ rốt cuộc tìm được cơ hội phản kích.

Lúc này, khoe mắt của Nham Phong nhìn thấy bóng dáng nhàn nhạt của Vũ Dương?

Đại đường là Thánh Địa Hồ Tộc, nếu nàng bị phát hiện sẽ gây sóng to gió lớn, nhưng nàng đã là thê tử tương lai của hân . . . . . Hân hạ trùng mắt trấn tĩnh, tự nhiên ngồi ở đường thượng, lạnh nhạt cất giọng, "Nương tử, chớ lên lút ở bên ngoài, vào đi."

Hắn biết mình đang đi một nước cờ hiểm, nhưng hân phải đánh cuộc, hân không muốn lựa chọn trốn tránh, cũng hy vọng có thể khiến tộc nhân chấp nhận thê tử người phạm này.

Đại đường vì một câu nói của Liễu Nham Phong trong nháy mắt yên lặng như tờ giấy, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía ngoài cửa.

Lí Vũ Dương lúng túng cười một tiếng, đành đi ra.

"Lớn mật!" Một trưởng lão khác ngồi gần Như Ý cất tiếng đầu tiên, nổi giận nói: "Nơi này đâu phải là địa phương người có thể đến!"

Lí Vũ Dương nháy mắt vô tội, ngây thơ, "Không thể tới là vì lý do gì không thể tới? tướng công ta ở đây, chẳng lẽ ta tới đây tìm hân cũng không được?"

"Nơi này là Thánh Địa Hồ Tộc !" Như Ý cả giận nói. Thật là một cô gái người phạm ngu dốt !

"Ta biết rõ, nhưng ta là thê tử xuất giá của Cốc chủ, cũng coi là người một nhà với các người, cho nên mặc dù các người không yêu thích ta, cũng phải tiếp nhận ta trở thành một phần tử của các người?"

Câu nói ngây thơ của nàng khiến cho Như Ý sững sờ. "Đầu óc người không bình thường sao?"

"Như Ý cô nương, người nói câu này làm tổn thương lòng tự trọng của ta, ta đương nhiên bình thường rồi, không bình thường thì sao sống chết đều muốn gả cho Cốc chủ của các người."

Liễu Nham Phong chống cằm, nhìn hai gò má nàng nhợt nhạt, một dũng khí mười phần bộ dáng, một ánh mắt quật cường, hẳn không mở miệng giúp. Hẳn tin tưởng chính nàng có thể xử lý chuyện này.

"Người ——" Như Ý tức giận đi đến trước mặt nàng, muốn đuổi nàng đi ra ngoài.

"Đừng đẩy ta, ta sẽ ngã nhào."

Lí Vũ Dương vội vàng bắt tay Như Ý, nhưng đôi phương lại liên tục muốn hất ra.

Nhưng nàng không định buông tay, nàng đứng thẳng người, nghiêm nghị nói "Người nghĩ gì mà nói ta với đám người đó không thể hợp lại thành một, bởi vì ta yêu nam nhân đang ngồi ở đây, mặc dù ta không cùng loại với các người, nhưng ta cũng không quan tâm, ta sẽ thương người hẳn để ý, đồng thời, nếu các người thương hẳn, cũng nên tiếp nhận người mà hẳn yêu thương."

Như Ý kinh ngạc nhìn về mặt thần nhiên của Lí Vũ Dương, bởi vì nàng ta to gan dám nói những lời này.

"Người không sợ bị người khác ghét à?" Như Ý đột nhiên rút tay mình về, to tiếng: "Ai biết người có giữ tâm tư này không, hiện tại cha người lại là Cẩn Vương Gia."

"Không sai, phụ vương ta là Cẩn Vương Gia, nhưng các người cũng đừng quên, năm đó ông mặc dù phụng mệnh vây quét Hồ Tộc, nhưng cuối cùng cũng giờ cao đánh khề."

Lời của Vũ Dương làm người khác không cách nào phản bác.

"Chuyện này chúng ta đã đề cập rồi." Như Ý không vui cãi lại, "Đó là bởi vì Cẩn Vương Gia rất sợ chết!"

"Người hiểu về phụ thân ta bao nhiêu?" Lí Vũ Dương rốt cuộc không khách khí trừng mắt với Như Ý. "Tại sao người nói ầu ơ ở đây? Nếu như người nhất định muốn đắc tội với ta, nhưng ít nhất phải lấy ra chứng cứ, để cho ta tâm phục khẩu phục."

"Cái này.... là người cường từ đoạt lý!"

Lí Vũ Dương yên lặng, hơi nghiêng đầu, nhạy cảm phát hiện ánh mắt mọi người đều tràn đầy ý căm ghét. Nếu nàng có ý muốn cùng Liễu Nham Phong đi suốt cuộc đời này, thì ở đằng trước bất luận là rậm rạp chông gai hoặc đầm rồng hang hổ, nàng cũng muốn xông vào nó.

Ngẩng đầu nhìn Liễu Nham Phong, thấy hắn gật nhẹ đầu đối với mình, tin tưởng mặc kệ có chuyện gì hắn cũng che chở cho nàng. Cảm giác thoải mái này khiến nàng mỉm cười, nhất thời cảm thấy dũng khí tăng lên gấp bội.

Nàng hát cầm lên, nhìn bốn phía nói: "Vậy ta cũng có thể nói các người muốn gán tội cho người khác, sợ gì tìm không vấn đề để nói? Căn bản không làm rõ ràng đã đưa ra kết luận! Chuyện năm đó không có quan hệ với ta? Giết người thân các người không phải là phụ vương ta, càng không phải là ta, muốn báo thù cũng phải làm rõ đối tượng."

"Quận chúa, cho dù có Cốc chủ, người nói chuyện cũng phải nghĩ lại." Trưởng lão thần nhiên nói. "Lời lẽ của người, chẳng lẽ không sợ chọc giận chúng ta sao?"

"Trưởng lão, Vũ Dương chỉ nói thẳng, ta tin tưởng tướng công nhà ta, mà hẳn tin tưởng mọi người là người hiểu rõ lý lẽ. Nếu các người nhất định muốn hạ độc đối với ta, thì đành phải nói là ta và tướng công không cùng nhận thức, không thể làm gì khác hơn là phải chấp nhận."

Lời nói của nàng, khiến trưởng lão phải bật cười.

Như Ý mặc dù không có biện pháp thích nàng, nhưng lời nói của nàng không phải là không có căn cứ, hướng chỉ, mình không hề sợ thái độ thần nhiên của nàng, thái độ này khiến mình bội phục từ đáy lòng, nàng đành đi theo, không phản bác lại được.

Thấy không có người tiếp lời, ánh mắt Lí Vũ Dương nhìn bốn phía, phát hiện mỗi người đều có vị trí ngồi, còn nàng phải đứng.

"Nơi này ta ngồi được không?" Nàng tìm được một chỗ trống, hỏi Vũ Minh đang ngồi bên cạnh.

Vũ Minh nhìn nàng và sững sờ. Mặc dù hắn vừa mới trở về cốc nhưng đối với sự tích của quận chúa Vũ Dương, đã som nghe thấy, hơn nữa tin đồn còn có nhiều phiên bản bất đồng.

Hắn nhìn về phía Cốc chủ, thấy Cốc chủ gật nhẹ đầu xuống.

"Phu nhân, xin mời." Hấn lập tức mở miệng.

Một tiếng "Phu nhân" này làm cho Lí Vũ Dương tươi cười rạng rỡ, nàng liền không khách khí ngồi xuống "Vừa rồi các người nói chuyện gì vậy?"

Thái độ hào phóng của nàng giống như đã từ lâu nàng là một phần tử của bọn họ, bốn phía lại lâm vào cảnh trầm mặc, đột nhiên mọi người không biết chung sống cùng quận chúa như thế nào.

"Nương tử vừa ở bên ngoài, chẳng lẽ không nghe thấy sao?" Liễu Nham Phong cố nén nụ cười trên mặt.

Lí Vũ Dương ngẩng đầu nhìn ghế đá chính hấn đang ngồi, khẽ mỉm cười, hạ hai mí mắt, đoan trang hiền thực cúi đầu nói: "Thiếp nghe được toàn bộ."

"Há? Vậy cô nương có cao kiến gì không?"

"Cao kiến là không có, chỉ là nhìn một cái cũng biết chuyện này có điều cổ quái." Nàng thẳng thắn nói, "Thiếu nữ vô cớ mất tích, cùng lúc gần đó lại phát hiện có bộ lông, lông người bằng hoàng ,nghĩ đến yêu quái tác quái. . . . . Tướng công hoài nghi có lẽ là do tộc nhân may mắn sống sót gây nên, nhưng thiếp lại lo là người khác bày kế nhằm muốn dẫn xà xuất động."

Liễu Nham Phong nhíu lông mày "Ý của nàng là. . . . ."

"Muốn tra là nhất định phải tra, nhưng là thay vì chàng ra mặt, không bằng do thiếp ra mặt."

"Nàng! ?" Lời của nàng làm hấn bất ngờ.

"Vâng, chàng là con rể của Cẩn vương gia, nhưng thiếp là hòn ngọc quý trên tay ông, dù sao thiếp muốn thay chàng điều tra việc Huyết Hải Thâm Cừu năm đó, vuốt mặt phải nể mũi , có phụ vương thiếp ở đây, quốc sư dù có ba đầu sáu tay cũng không dám động đến thiếp." Nàng cười ngọt ngào với hấn , cố ý đề nghị trước mặt mọi người , tin tưởng hấn không phản đối nữa.

Sắc mặt hấn trầm xuống, "Đừng quên, Cẩn Vương Gia bây giờ không có ở trong phủ, mà nàng cũng chưa từng đến kinh thành lần nào."

Lời nói là không có lỗi, nhưng nếu muốn nàng trợ mắt nhìn hấn một mình lên đường, thậm chí tự mình dính thân vào nguy hiểm, nàng làm không được.

"Tướng công. . . . . thiếp tự có phương pháp của mình." Hai tròng mắt sáng của nàng nhìn khuôn mặt cương trực của hấn, một thân áo trắng , xem ra hấn có một loại mị lực siêu phàm ."Chúng ta là vợ chồng, có khó khăn phải cùng nhau trải qua,thiếp không thể đứng ngoài được. Chàng coi trọng ai thì thiếp cũng vậy, nếu như cuộc đời này chàng không cách nào bỏ qua thù hận thì đó cũng chính là thù hận của thiếp. Thân phận của thiếp sẽ là trợ lực cho chàng, nhưng phải xem chàng đứng ở góc độ nào để đánh giá."

Nàng không làm ra vẻ ta đây hơn người, nhưng nàng thật lòng đem mọi người thành người một nhà, vì vậy có lời gì liền nói thẳng, không cùng loài thì sao? Chỉ cần một lòng lương thiện, thì có thể lấy tâm hợp lại với nhau.

Lời nói của nàng vang vọng trên đại đường, làm bốn phương rơi vào yên tĩnh.

Nhìn nàng bộ dáng tinh táo, Liễu Nham Phong mặc dù tức giận vì nàng tự tiện quyết định dính thân vào nguy hiểm, hấn hơi thu lại tròng mắt, nhưng trong mắt lại thoáng qua một tia nhu tình.

Lời nói chân thật của Lí Vũ Dương đã đá động đến tất cả mọi người, vẻ đẹp của nàng là trời sanh, nhưng đoán biện pháp phân tích tiến lui thì không phải ai cũng có thể làm được giống như nàng.

"Tướng công " mắt nàng sáng ngời,hướng về hấn nói "Nếu chàng gạt đầu, thiếp có thể lập tức xuất cốc."

"Chuyện này. . . . . để sau nói tiếp."

Đáy mắt Vũ Dương thoáng qua tia không hài lòng. Nàng sớm biết tướng công sẽ không cho nàng dính vào nguy hiểm, nhưng vì có mọi người ở đây, nàng là một thể tử tốt, nên tự nhiên không nói gì. Nhưng điều này không có nghĩa là nàng sẽ buông tha.

Nàng có thể cảm nhận được mọi người ở đây đã thay đổi ánh mắt với nàng, chỉ cần nàng tiếp tục thật tâm, lấy tâm đối đãi, sớm muộn gì bọn họ sẽ tiếp nhận nàng.

Nhưng vấn đề đầu tiên là —— nàng phải nghĩ cách giải quyết tướng công trước.

Vũ Dương đi chân không đến Hoa Gian, trong miệng còn ngâm nga khúc hát, vóc dáng nhỏ nhắn của nàng, từ xa nhìn lại, còn tưởng rằng là tiểu nha đầu.

Liễu Nham Phong đứng cách đó không xa nhìn bóng dáng của nàng.

Nàng quay đầu, nhờ vào ánh trăng nên thấy được hấn, lập tức đi đến phía hấn, khi hấn không để ý thì ôm lấy hấn, còn dùng sức hôn gò má của hấn mấy cái.

Hấn bị động tác bất thành linh của nàng làm cho sững sốt, cuối cùng cười khẽ một tiếng. Tay của hấn nắm lấy tay của nàng, "Tay của nàng lạnh như vậy, như thế nào lại không vào trong nhà nghỉ ngơi."

"Thiếp đang đợi chàng." Nàng vui lòng ở trong ngực hắn.

Ôm giai nhân vào trong ngực, ngực Nham Phong khẽ động, cảm khẽ tựa vào đỉnh đầu của nàng.

"Nơi này thật là đẹp." Nàng tựa sát vào hắn, ôn nhu mở miệng.

Ánh trăng làm say lòng người, trong không khí nổi lên mùi thơm của Thanh Phong, làm người ta quên mất phiền não, hiện tại yên tĩnh như thế này giống như chỉ có hai người bọn họ, sống như thế này thì còn cần gì nữa.

"Nàng có thể vĩnh viễn đợi ở chỗ này."

"Có thật thế không?" Nàng cúi đầu, không động não cũng biết vấn đề nằm giữa hai người.

"Có thể." Tay của hắn nắm chặt nàng, "Bảo nàng bước vào Thánh Địa Hồ Tộc, nàng sợ sao?"

"Sợ chết." Nàng khẽ vuốt ve lồng ngực của hắn, nửa đùa nửa thật nói, "Thiếp chỉ sợ ngay cả chân cũng đứng không vững!"

Nghe nàng nói quá sự thật, hắn không khỏi lắc đầu bật cười. Nàng đúng thật là sẽ sợ sao.

"Chỉ là chàng yên tâm." nàng kiên quyết nói, "Chỉ vì chàng, đầm rồng hang hổ thiếp đều nhảy vào."

Nàng nâng cao giọng điệu, hắn nhẹ nhàng véo cái mũi của nàng. Điều hắn lo nhất, chính là vấn đề nàng làm việc nghĩa không chùn bước.

Tay của nàng quán lên cổ của hắn, "Chàng đem chuyện của thiếp cho trưởng lão sao?"

Ngày mai trời vừa sáng, hắn muốn vào kinh ngay, hơn nữa đây là quyết định của hắn, mặc kệ nàng nói gì, đều không thể thay đổi ý định của hắn.

"Lúc ta không ở trong cốc, trưởng lão sẽ thay ta chăm sóc nàng."

"Ừ." Nàng cúi đầu, bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn nghi ngờ liếc nàng một cái. "Nàng không muốn nói gì sao?" Điều này không giống nàng chút nào.

"Có gì để nói chứ?" Nàng tựa như oán hận nhìn hắn, "những lời nói của thiếp, chàng sẽ nghe sao?"

Nhìn thấy ánh mắt cố chấp của nàng, hắn không khỏi thở dài ở trong lòng "Vũ Dương, ta là vì sức khỏe của nàng."

"Thiếp hiểu, tất cả là vì thiếp nhưng thiếp phải tán thành mới được chứ?" Nàng thực tế bày tỏ, "Nếu vì tốt cho thiếp thì một chút ý tốt sao thiếp lại không cảm thấy, thật đúng là không có mấy tác dụng."

Tất cả đều là nguy biện, Liễu Nham Phong không muốn nghe nữa nên đi xuống, nhưng rõ ràng là nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

"Nham Phong." Nàng chợt nghĩ đến một vấn đề, ngữ điệu liền chuyển thành nghiêm túc, "Trên tay thiếp có Phong thư hòa ly của phụ vương." (thư thỏa thuận ly dị từ 2 bên).

Nghe được lời này, hắn sững sờ.

"Thật ra trước cái đêm phụ vương đem Linh đi đi có tới tìm thiếp, ông lo lắng mẫu thân về phủ sẽ gây khó khăn cho thiếp và Nặc, cho nên ông đưa thư này cho thiếp để phòng ngừa, mục đích là để trói buộc mẫu thân, nếu như hiện tại thiếp dùng thư này, mẫu thân có lẽ sẽ có thể trợ giúp chúng ta."

Điều này ở ngoài dự đoán và suy nghĩ của Nham Phong, Cẩn Vương Gia Lí Nhạc thật sự muốn hòa hợp cùng Đại Vương Phi rõ ràng là muốn đối địch với Cùng Trắc.

Hắn cười, biết nàng thành tâm muốn giúp hắn, nhưng có tâm ý này của nàng là đủ rồi, "Chuyện không dễ dàng như nàng tưởng, ta không cho là Đại Vương phi sẽ lựa chọn đứng chung tuyến với chúng ta đâu."

Dù sao có Đại Vương phi cho nên mới có cục diện ngày hôm nay, tất cả bởi vì có thanh thế to lớn như mặt trời của biểu ca bà ta, cho nên nếu thật sự muốn bà lựa chọn, bà sẽ chọn bạc tình đối với nàng, với thứ vương phi Lí Nhạc, còn có thể lực to lớn của biểu ca Cùng Trắc không biết là to lớn như thế nào.

"Thiếp biết nhưng thiếp muốn giúp chàng." Nàng nói nghiêm túc.

"Ta hiểu, nhưng nàng vẫn là nữ nhân."

"Vậy thì như thế nào? sợ thiếp sẽ kéo chân chàng sao, thêm gánh nặng cho chàng sao? Thiếp sẽ không, từ nhỏ thiếp đã cùng phụ vương đi tập cưỡi ngựa bắn cung, không nhu nhược như chàng tưởng đâu. Huống chi thiếp cũng không yên lòng khi chàng chỉ mang theo Vũ Minh và Thôi Mảo xuất cốc."

"Hai người bọn họ đều là cao thủ."

"Thiếp biết." Nàng vừa tức giận vừa lo lắng giẫm chân một cái, "Nhưng thiếp cũng không kém bọn họ!"

Hắn đỏ khốc đỏ cười nhìn động tác tức giận của nàng.

"Đừng cười!" Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, "Mặc dù thiếp thích chàng cười nhưng không cho cười vào lúc này, giống như là đang giễu cợt thiếp, thật khiến cho thiếp không thoải mái."

"Ta không phải giễu cợt nàng, "hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, "Chỉ là cảm động nàng một lòng vì ta."

"Chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ thành thân, hơn nữa nữ nhân cũng không phải là nam nhân, nam nhân có thể tam thê tứ thiếp. Nhưng chàng là tương lai duy nhất của thiếp, thiếp không vì chàng thì vì ai."

Hắn động tâm."Ta thề với trời đất, cả đời này chỉ lấy một mình Vũ Dương."

Nghe lời thề của hắn, mặt của nàng bởi vì vui sướng xấu hổ mà ửng đỏ, "Lúc này chàng cũng biết nói lời dễ nghe!"

Nhìn mặt nàng hồng hồng thẹn thùng, hắn không nhịn được cúi đầu hôn nàng, chỉ là còn chưa chạm vào môi của nàng, tay của nàng liền ngăn ở trước ngực hắn.

"Muốn thiếp tin tưởng lời thề của chàng thì được thôi, chỉ là chàng phải đồng ý với thiếp một chuyện."

Hắn nhướng mày, đợi nàng mở miệng.

"Thiếp có thể không cùng chàng vào kinh, chỉ là chàng phải cho thiếp cùng Như Ý đi Miêu Cung, đi giúp chàng bắt người hại mẹ chàng năm đó."

Chuyện này càng không thể! Liễu Nham Phong lắc đầu, đưa tay vỗ vỗ má nàng, muốn nàng chết tâm tư này.

Nàng hơi giận, nũng nịu kéo tay áo hắn, "Cái này không được, cái khác cũng không được. . . . . Lấy không được ở đâu mà nhiều như vậy? Mặc kệ, hai con đường cho chàng chọn một cái!"

Hắn lắc đầu.

Nàng đưa tay đem mặt của hắn hướng đưa về trước mặt của mình, bốn mắt nhìn nhau, nàng lộ ra vẻ mặt van xin. "Cầu xin chàng. . . . . Van cầu chàng."

Nhìn trông mắt của nàng tỏa sáng, hắn không thể không để ý tới nàng, mặc dù có ép nàng ở trong cốc, nhưng hắn biết rõ nàng không có nhu nhược như bề ngoài, nàng có một trái tim cô chấp, biết tính tình của nàng, nếu không đồng ý, nàng nhất định sẽ tìm cơ hội, len lén xuất cốc, đến lúc đó, nàng một thân một mình ở bên ngoài, ngộ nhỡ gặp nguy hiểm, sẽ làm tình huống trở nên khó giải quyết.

"Nếu cho nàng đi theo, nàng sẽ nghe theo mọi việc sao?"

Vừa nghe đến những lời này, cặp mắt nàng lập tức sáng như sao. "Thiếp tuyệt đối nghe theo tướng công phân phó." Nàng đoan trang nói. "Chàng rõ ràng nhất, thiếp là người không muốn cho chàng khổ sở nhất trên khắp thiên hạ này"

Tốt nhất như thế! Hắn bất đắc dĩ cười khổ, vươn tay ôm nàng, yêu thương hôn nàng.

Nàng nhu thuận ngẩng đầu lên, đáp lại nụ hôn của hắn.

Nữ nhân luôn là người khiến hắn khổ sở nhất, chung quy đều làm việc khiến hắn nhức đầu.

Haizzz!nàng thật lợi hại, hình như mỗi lần hắn đều là người thua hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Kinh Thành ở dưới chân thiên tử quả nhiên náo nhiệt khác thường, Lí Vũ Dương vừa vào kinh liền trực tiếp mang theo Liễu Nham Phong vào ở trong dinh thự của Cẩn Vương Gia, có thể thuận lợi như thế này, tất cả đều do công sức của nàng, trên tay nàng nắm bức thư của Đại Vương phi—— lại còn do chính tay Cẩn Vương Gia viết.

Trước khi vào kinh đi cùng với Nham Phong , nàng trở về vương phủ một chuyến, không nỡ mặt đem lá thư đặt trước mặt Đại vương phi, khiến cho bà ta liếc mắt một cái, mặt bà ta trở nên xanh mét, nàng liền lấy được lệnh bài của vương phủ, mang theo Hạ Vũ và Nham Phong quang minh chính đại đi vào trong dinh thự của kinh thành.

Về phía Hạ Trúc, Lí Vũ Dương để cho nàng ở lại Mộng Hồi Cốc chăm sóc Lý Nặc.

Có hào quang và sự bảo vệ của hoàng thất, không chỉ khiến cho người khác không cách nào làm phiền họ, mà còn giúp Thôi Ngang và Vũ Minh hỏi thăm sự tình cũng cực kỳ thuận buồm xuôi gió.

"Nghe nói mấy cô nương mắt tích, đều biến mất nơi đêm tối không có ánh trăng." Bây giờ, Thôi Ngang đang ở trên đại sảnh, hướng về Nham Phong báo cáo tin tức đã thăm dò được.

"Không có ánh trăng?" Lí Vũ Dương ăn Mai Hoa Cao trên bàn , thì thảo nói : "Đó không phải là đầu ngày nào của tháng?"

Liễu Nham Phong lắc lắc cây quạt trong tay, uống một hớp trà, không nói lời nào.

"Tướng công, chàng nghe chưa?"

Mặt hắn không có biểu cảm gì, liếc nàng một cái.

Nàng chớp chớp đôi mắt, nói tiếp: "Dĩ nhiên, nếu là hiện tượng thiên văn không tốt, tháng có mây đen giống như không có ánh trăng, đúng không, tướng công?"

Hắn nhướn mày, lấy sự hiểu biết của mình với nàng, biết nàng khẳng định còn có phía sau phải nói.

"Nếu chàng muốn âm thầm điều tra cũng được, chỉ là nhớ phải dẫn theo thiếp." Nàng giống như lơ đãng nói câu này, chỉ có ít người mới hiểu được sự kiên trì trong lời nói của nàng.

Quả nhiên. Trong mắt Nham Phong thoáng qua vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Đừng nhìn thiếp như vậy, " nàng mang dáng vẻ sợ sệt nói "thiếp sẽ sợ . Chỉ là. . . . . Thiếp vẫn muốn đi theo chàng."

Vũ Minh và Thôi Nhang nhin không được, cười ra tiếng.

"Vũ Dương!" Hắn nhỏ giọng gọi tên của nàng, hi vọng nàng có thể ngoan một chút. Nữ nhân này thật là được voi đòi tiên, thanh âm của nàng không làm khó dễ hắn, chung quy lại đang cho hắn vấn đề khó khăn.

"Đi theo chàng tương đối an toàn không phải sao?" Nàng tự nhiên làm nũng , "Cô nương mắt tích. . . . . thiếp nhìn chung thấy đáng đáp của các nàng không tệ, nếu như lần này bọn cướp muốn bắt thiếp thì thiếp phải làm sao? Chàng thật sự muốn nương tử của chàng bị bắt đi sao."

"Đây là Cản vương phủ, người nào to gan dám vào đây để bắt quận chúa cao cao tại thượng hả?" Hắn nhàn nhạt nhắc nhở, mắt liếc một cái, muốn nàng đừng nói.

"Tướng công, chẳng lẽ chàng quên không lâu trước đây không thấy cháu gái của một vị tướng quân sao?" Nàng nháy mắt, làm như không thấy ánh mắt của hắn nói, "Cho nên, cho dù thiếp là con gái của vương gia, cũng không thể bảo đảm bọn trộm không động đến thiếp? chàng thật sự yên tâm để thiếp lại một mình?"

Hắn nhăn mày. Đây là quỷ biện kiểu gì vậy?

"Hãy để cho thiếp theo chàng đi, tướng công." Không để ý có người khác, nàng mềm mại dựa vào hắn, "Có chàng ở đây, thiếp mới có thể yên tâm."

Trên mặt Liễu Nham Phong vẫn không có biểu cảm gì.

"Tướng công à. . . . ." Lí Vũ Dương chưa từ bỏ ý định.

Nhìn thuộc hạ của mình cố nhịn cười, hắn lườm nàng một cái, "Ăn hết rồi liền đi vào phòng đi."

"Vũ Dương lập tức đi vào, chỉ là ý của chàng, đồng ý cho thiếp đi theo rồi sao?"

Hạ Vũ vốn nghĩ đến mặt mũi của Quận mã gia, nhưng cuối cùng nàng không nhịn được, cười ra tiếng."Phốc!"

Sắc mặt của Liễu Nham Phong càng trở nên khó nhìn, giọng nói cũng càng nghiêm túc, "Trở về phòng!"

"Dạ, tướng công." Lí Vũ Dương lập tức ngoan ngoãn đứng dậy, lôi kéo Hạ Vũ đang cười không ngừng , trộm làm cái mặt quỷ sau đó xoay người trở về phòng.

Mặc dù vẻ mặt hắn nguội lạnh, nhưng nàng đã nhìn thấy đáy mắt hắn có một tia bất đắc dĩ, mỗi lần chỉ cần hắn xuất hiện cái vẻ mặt này , liền cho thấy

hắn mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn là thỏa hiệp. Mặc dù hắn không nói rõ, nhưng là nàng đã có thể xác định hắn nếu muốn làm gì cũng sẽ mang theo nàng.

Tướng công của nàng, nói một cách thẳng thừng chỉ là bề ngoài tinh táo tự kiềm chế cảm xúc, nội tâm lại như nam tử hán dịu dàng thâm tình.

Mặc dù là ngày 15, nhưng bầu trời một mảnh đen ngòm, đừng nói trăng sáng, ngôi sao bắc đẩu cũng không trông thấy. Đêm khuya như vậy, quả thật chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Khi đêm khuya yên tĩnh thì quanh nó dễ lộ ra một tia cổ quái, Liễu Nham Phong nghe được có tiếng bước chân ngoài cửa sổ, lập tức chậm rãi ngồi dậy.

Lí Vũ Dương cũng tỉnh lại theo, dụi mắt hỏi: "Tướng công, sao vậy ——"

"Hur!" Ngón trỏ của hắn ép nhẹ lên môi của nàng, "Đợi!" Sau đó cầm thanh bảo kiếm bên cạnh, quay mình xuống giường.

Nàng muốn cùng đứng dậy, nhưng lại nghĩ đến nếu mình hành động thiếu suy nghĩ có thể sẽ khiến cho hắn phân tâm, vì vậy không thể làm gì khác là nghe lời hắn ở lại chỗ này, tay lấy ra thanh chủy thủ che ở trước ngực, cẩn thận nhìn bốn phía.

"Cốc chủ!"

Liễu Nham Phong khẽ nâng tay lên đối với Thôi Ngang đang chạy tới, ý bảo đối phương không nên cử động.

Hắn cẩn thận yên lặng nghe ngóng, thính giác của hắn luôn luôn nhạy cảm, có thể nghe thấy tiếng người tới, thanh âm ở bên phía tây.

Nhưng ngay lúc này, một bóng đen khác thoáng qua bên người hắn, đi về phía đông, làm tâm hắn cả kinh. Tốc độ bay của hắn ta cực nhanh và im hơi lặng tiếng, nên hắn không có phát hiện, mà hướng của hắn ta đi—— đúng là phòng của hắn và Vũ Dương.

Điều hồ ly son? !

Tay cầm kiếm của hắn căng thẳng, hắn lập tức xoay người đuổi theo.

Một cái chớp mắt, phía chân trời có một đạo tia chớp, ngay sau đó truyền đến tiếng hét thê thảm của Vũ Dương, thanh âm của nàng giống như đau đớn, khiêng lòng của hắn thắt chặt lại.

Hắn hòa tốc xông về phòng, nhưng trong phòng đã sớm không có bóng dáng của nàng, trên hơi ẩm của cái gối xuất hiện vết máu đỏ tươi.

"Cốc chủ!" Thôi Ngang đi theo nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt tái xanh.

Sau đó Vũ Minh chạy tới, trông hắn có vẻ tinh táo, ánh mắt của hắn quét nhanh bốn phía, "Nơi này có lá thư."

Liễu Nham Phong mặt lạnh nhận lấy.

Thôi Ngang quan tâm nhìn về mặt đang kim chế sự tức giận của chủ nhân: "Cốc chủ, phía trên viết cái gì?"

Thanh âm hắn lạnh lẽo nói: "Ngày mai buổi trưa, ngoại ô Phở Đà Tự."

"Thần lập tức trở về mộng hồn cốc báo cho trưởng lão." Vũ Minh nói rõ rồi xoay người rời đi.

Liễu Nham Phong im lặng, trong lòng dâng lên một nỗi khổ riêng, nhìn vết máu trên giường, hắn đột nhiên dùng sức đánh vào giường. Chờ xem, hắn sẽ cứu về nàng!

Ở ngoại ô Phở Đà Tự, hương khói lượn lờ, xung quanh cổ kính, sáng sủa sạch sẽ, chưa đến buổi trưa, một mình Liễu Nham Phong bước vào cửa miếu thanh tịnh.

"Thí chủ." một hòa thượng của Phở Đà Tự đi về phía hắn, chấp tay trước ngực hướng hắn gật đầu một cái.

Liễu Nham Phong căn cứ vào phép lịch sự, cũng chấp tay trước ngực cúi đầu về phía Tiểu Hòa Thượng.

Đi vào bên trong, nhìn tượng phật trang nghiêm ở trong đại điện, hắn không khỏi trầm mặc. Nói đến Thần Phật, thật sự cách hắn rất xa xôi, bởi vì từ khi hắn ra đời liền sống ở hai thế giới, hình như có nhà, nhưng cũng không có lòng trung thành, làm yêu quái không dễ, làm người càng khó hơn.

Cho đến khi gặp Lí Vũ Dương, tim của hắn mới trấn định lại, hiểu rằng người hoặc yêu cũng không quan trọng.

Bên ngoài bầu trời đen ngịt, xem ra lúc nào cũng có khả năng đổ trận mưa lớn, nghĩ đến nàng không biết nàng đang ở chỗ nào, lòng hắn như bị đao đâm.

"Trời mưa!"

Một tiếng thét kinh hãi của khách hàng làm hắn lấy lại tâm trí, quả nhiên trời bắt đầu mưa rồi. Hắn hạ mi mắt, khuôn mặt bình tĩnh không nhìn thấy suy nghĩ trong lòng hắn đang sôi trào.

Mọi người vốn đang ở trong miếu dâng hương , sợ đường núi sau cơn mưa sẽ đầy bùn lầy, không dễ đi, nên thấp hết hương xong cũng vội vàng rời đi.

Một thân một mình Liễu Nham Phong đứng ở cửa miếu, nhìn ngọn núi xa xa một mảnh mây mù lượn quanh.

"Thí chủ." Một Tiểu Hòa Thượng đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, chắp tay trước ngực cung kính mở miệng, "Phượng trọng cho mời."

Trông rất hần hoi thu lại, mặc dù trong lòng dấy lên nỗi nghi ngờ, nhưng vẫn đi theo Tiểu Hòa Thượng tới phía sau của Tự Miếu.

Phòng của phượng trọng đơn giản thanh lịch, có hương thơm của trà xanh , một bên giá sách còn đầy những kinh văn buộc chỉ.

"Thí chủ." Phượng trọng ngồi ở phía sau bàn nhìn thấy hắn, mặt mặt mũi hiền lành cười nói: "Mời ngồi."

Liễu Nham Phong lễ phép khẽ cúi người, ngồi xuống theo lời của ông.

"Từ khi thí chủ vừa vào cửa, lão nạp liền chú ý đến một thân khí thể vương giả khiến người khác phải e ngại."

"Phượng trọng khách khí." Thái độ của hắn không nóng không lạnh, một lòng chỉ nghĩ đến Vũ Dương, người từ bị trước mắt không giống người chuyên bắt dân nữ.

"Lão nạp nhìn thí chủ mặc dù khuôn mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại nổi sóng cuộn cuộn, cho nên đường đột mời thí chủ vào thiền phòng, xin thí chủ đừng trách móc." Phượng trọng thông thả ung dung thay hắn rót một ly trà xanh, bộ dáng thần nhiên, không trốn tránh ánh mắt của hắn.

Lời nói của phượng trọng làm Liễu Nham Phong có chút ngoài ý muốn, nhiều năm qua, hắn đã sớm học được việc đem cảm xúc dấu dưới chiếc mặt nạ, nhưng một lão nhân vốn không quen biết lại có thể nhìn ra tâm trạng rối loạn của hắn? !

"Phượng trọng nói quá lời." Hắn giống như không chút để ý trả lời, "Lòng của ta nếu có phiền não, nói không chừng cũng chỉ vì thành linh có cơn mưa xối xả làm lòng người sinh chán ghét."

"Lão nạp ngu dốt, không biết thí chủ vì mưa to nên phiền lòng." Phượng trọng hơi cười nói. "Chỉ là, mưa to chắc chắn sẽ có thời điểm dừng , đến lúc đó tâm có thể tĩnh sao?"

Liễu Nham Phong nhìn phượng trọng một cái, không phản bác được.

"Con người lúc còn sống, thường nghi ngờ những phiền não xa xăm, có một số việc mặc dù bất đắc dĩ nhưng lại không thể không đối mặt, thí chủ mặc dù trẻ tuổi, nhưng hình như đã trải qua tang thương từ lâu , hơn nữa trong thâm cung nội viện , cái rét cắt da cắt thịt , ân ân oán oán, thị thị phi phi, làm sao dừng lại được một hai chuyện."

Trong mắt Nham Phong thoáng qua một tia hoài nghi, "Người là ai?"

Giống như không nghe câu hỏi của hắn, phượng trọng thần nhiên tiếp tục nói: "Bao nhiêu người thêm thường chiếc ghế Hoàng đế , thí chủ thật sự có thể làm ngơ?"

"Người rốt cuộc là ai?" Lão nhân này quả thật biết thân phận của hắn! Hắn có chút tức khí rồi.

"Lão nạp chỉ là một lão nhân bình thường."

Liễu Nham Phong chăm chú nhìn lão hòa thượng trước mắt , ánh mắt lạnh lẽo, "Thê tử của ta đâu?"

"Thí chủ còn chưa trả lời vấn đề của lão nạp —— bao nhiêu người thêm thường chiếc ghế Hoàng đế , thí chủ thật sự không muốn."

"Hoàng đế cùng ta không liên hệ , ta chỉ muốn thê tử của ta." Thanh âm hắn lạnh lùng, tính nhẫn nại đã đến cực điểm.

"Xem ra đối với thí chủ mà nói, ghế Đế Vương còn không bằng một giai nhân."

"Đó là chuyện của ta!" Liễu Nham Phong không muốn đa thương người, nhưng tức giận của hắn đã bộc phát, tay cũng đã cầm lấy thanh bảo kiếm bên hông.

Phượng trọng vô ưu vô lo, ánh mắt từ ái nhìn hắn một cái, hướng vào nội đường bên trong nói: "Thí chủ, người đã nghe được đáp án, còn không mau hiện thân?"

Liễu Nham Phong tâm chấn động. Bên trong có người? ! Hắn luôn luôn có thể được tiếng hơi thở, nhưng không ngờ người nọ lại im hơi lặng tiếng, để cho hắn không thể cảm giác được, giống như bóng đen hôm qua bắt Vũ Dương đem đi.

Người bên trong chậm rãi đi ra ngoài , hắn vốn tức giận nhưng sau khi nhìn bóng dáng quen thuộc của đối phương, cơn tức nhất thời hóa thành hư không. Thân thể hắn chấn động, kinh ngạc không cách nào nói nên lời.

"Đứa nhỏ, " người nọ khẽ nâng lên khóe miệng với hắn, mặt hài lòng, "Người đã trưởng thành rồi."

Hắn không dám tin vào hai mắt của mình, ". . . . . Cậu?"

Liễu Nhược Vân nghe thấy tiếng "Cậu" , lập tức vui vẻ cười to, không nhận được đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, tương đối vui mừng. Muội muội năm đó lấy tính mạng bảo vệ đứa bé, đứa nhỏ rốt cuộc trưởng thành rồi, nếu nàng ở dưới đất có biết, cũng nên vui mừng.

Nhìn người trước mắt , Liễu Nham Phong không biết nói gì, trong lòng ngũ vị tạp trần, chỉ vì thiếu niên yếu ớt này, mọi người dĩ nhiên cho rằng hồ chủ dữ nhiều lành ít, Liễu Nhược Vân!

Năm đó bị triều đình đuổi giết, cậu vô ý bị rơi xuống cách đá, mười năm nay hoàn toàn không có tin tức , tộc nhân sớm đã tính toán đến trường hợp xấu nhất, không ngờ, hiện tại cậu lại sống sờ sờ trước mắt hắn? !

"Cậu thật sự không chết?" về mặt Liễu Nham Phong kích động, khó nén vui vẻ.

"Nhìn thấy cậu ở trước mắt. . . . . Cậu còn sống được thật tốt."

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

"Vị này là phương trượng Thích An, mười năm trước nhờ có phương trượng ra tay cứu giúp, cậu mới có ngày hôm nay." Liễu Nhược Vân lễ độ khom người chấp tay hướng đến phương trượng nói: "Lúc ấy thân thể của cậu bị trọng thương, mặc dù không đến nỗi mất mạng, nhưng lại mất hết pháp lực , không khác người thường là mấy, là phương trượng dẫn cậu trở về Phổ Đà Tự dưỡng thương, như đã tái sinh lại cậu." Sau này hắn đều ở Giang Nam.

"Cám ơn phương trượng." Liễu Nham Phong nghe vậy, vội vàng hướng phương trượng hành đại lễ.

"Thí chủ đứng dậy ." Phương trượng đưa tay ngăn lại hắn, "Trời cao có đức hiếu sinh, lão nạp không cần báo đáp, muốn tạ ơn thì hãy tạ ơn trời. Chỉ tiếc, những năm gần đây lão nạp vẫn không có cách nào khiến Liễu thí chủ xóa bỏ ân oán, đây chính là tạo hóa của thí chủ."

"Có thù, muốn quên đi nhưng bất đắc dĩ không thể quên được." Liễu Nhược Vân tiêu sái cười cười, "Thân là một hồ chủ, ta không cách nào chỉ cầu cho mình được thanh tịnh, không thể ích kỷ mặc cho kẻ ác tự tại, cướp lấy đất ở của tộc nhân."

"Thí chủ hãy hiểu, thiện ác đến cuối cùng cũng có báo ứng."

"Liễu mẫu hiểu, Liễu mẫu cũng đang đợi ngày đó đến ?" Liễu Nhược Vân không có phản bác lời nói của phương trượng."Làm phiền phiền phương trượng nửa ngày rồi,bây giờ tại hạ xin mang theo cháu trai rồi đi."

Liễu Nhược Vân mang theo Liễu Nham phong cáo biệt Phổ Đà Tự, Phật Môn dù sao cũng là nơi linh thiêng, bọn họ không nên nói chuyện sát sinh ở đây.

Nhìn thấy cháu trai tâm trạng nặng nề, bụng đầy nghi ngờ, hắn ngồi trong xe ngựa, muốn phu xe nhanh thúc ngựa chạy nhanh về phủ.

"Lần này cậu vào kinh vì vụ án mất tích khiến lòng người bàng hoàng ." Cậu của hắn nói, "Vạn nhất không ngờ tới là lại gặp được cháu ở chỗ này, bên ngoài mừng rỡ nhưng việc cháu cùng Cẩn vương phủ làm bạn lại là việc ngoài ý muốn? ! mười năm trôi đi, bây giờ tâm của cháu lại hướng về phía Hoàng thất rồi."

Liễu Nham Phong kiên quyết lắc đầu, "cháu vào ở cấn vương phủ hoàn toàn bởi vì Vũ Dương, nàng là nghĩa nữ của cấn vương phủ , không có quan hệ với ân oán của chúng ta.Quen biết với nàng là duyên phận trời đã định trước, cháu mang theo nàng vào kinh chỉ vì điều tra vụ án mất tích, vào ở cấn vương phủ cũng là tùy cơ ứng biến."

Nghe được lời nói này, hắn không khỏi vỗ cằm suy nghĩ.

"Cậu, nương tử của cháu đâu." Liễu Nham Phong không nén được tức giận.

Liễu Nhược Vân tươi cười liếc hắn một cái, "Yên tâm đi, nương tử của cháu đang yên ổn ở trong phủ của cậu, chỉ là nha đầu này. . . . ." Hắn lắc đầu một cái, vén tay áo lên nói, "Cháu xem, ngày hôm qua cậu bắt nàng thì nàng xẹt một nhát đao vào tay cậu! Cậu đặc biệt lưu lại vết thương này cho cháu xem, xem ra nương tử của cháu rất hung hãn."

Khóe miệng Liễu Nham Phong khẽ nhếch. Không hồ là Vũ Dương."Nghe cậu nói, các vụ án mất tích không liên quan đến cậu."

Hắn lắc đầu, "Công lực của cậu mới khôi phục không lâu,lấy thời gian bọn họ mất tích thì cậu không có khả năng làm được. Huống hồ oan có đầu, nợ có chủ, những cô nương kia không liên quan đến ân oán của chúng ta, các nàng có tội gì mà cậu lại đổ lên đầu các nàng?"

"Nghe được tin này, cháu vốn phỏng đoán là do hồ ly năm đó thoát được làm nên, cho nên mới vào kinh điều tra cho rõ, nhưng lại gặp được cậu ở nơi đây. . . . . Cháu chỉ sợ là do có người cố ý giáng họa, muốn đem tất cả người của chúng ta vào kinh bắt gọn một cục, giống như giáng họa lên người mẫu thân của cháu năm đó."

Khắp thiên hạ chỉ có một người, sẽ phải tổn công tổn sức làm chuyện này."Người cậu ám chỉ là . . . . . Cùng Trắc?"

"Tám chín phần. Cùng Trắc chỉ lo củng cố thế lực ở trong cung, hôm nay sẽ có hành động lớn như thế, chỉ đại biểu cho một chuyện " Mất của Liễu

Nhược Vân sáng như đuốc nhìn hấn, "Hấn ta nghỉ ngơi cháu không chết."

Ánh mắt Liễu Nham Phong lạnh lẽo.

"Những năm gần đây, cháu mai danh ẩn tích không khiến người khác nghỉ ngơi, gần đây cháu có làm gì, khiến cho người khác phát hiện ra tung tích."

Trong đầu của hấn là bóng dáng của Cẩn vương phi —— bà ta gặp qua hấn, nếu đem người quá giống thái tử nói cho Cùng Trắc, hấn cũng không cảm thấy lạ.

"Cùng Trắc cho là năm đó cháu đã chết, cho nên mười năm nay mới không đuổi giết, nhưng nếu hấn biết cháu còn sống, cậu chỉ sợ sẽ có thay đổi."

Sắc mặt Nham Phong trầm xuống "Cháu không có hứng thú đối với ngôi vị hoàng đế."

"Cháu không có hứng thú nhưng dã tâm của hấn không nghĩ như vậy." Liễu Nhược Vân lạnh nhạt nhắc nhở, "Hấn một lòng muốn lấy được thiên hạ."

Nhắc tới thiên hạ, Liễu Nham Phong trầm mặc. Vị trí này là do vô số máu chảy xây nên, chính là hại mẫu thân của hấn.

"Nham Phong. . . . nếu cháu có cơ hội thì đi gặp hấn."

"Hấn?"

"Lý Hạo." Liễu Nhược Vân nói ta hai chữ

Nghe thấy cái tên ánh mắt của Nham Phong hơi thu lại. Lý Hạo là đương kim thái tử. Hấn không nhận được kích động trong lòng hỏi: "chẳng lẽ cậu không hận hấn sao?"

Thái tử năm đó hồi cung, bảo là muốn nói với phụ hoàng không cần ngôi vị, muốn dẫn mẹ con hấn sống ở rừng núi hoang vu, nhưng cuối cùng lại là đám quân binh đến, khiến máu Hồ Tộc chảy thành sông!

Hấn tuổi nhỏ không hiểu chuyện, đã từng coi cha là nhất, vì sao không vì hấn mà nói ra sự thật? Nếu cha không có làm, những bi kịch hôm nay sẽ không xảy ra. . . . .

Mà mẫu thân chết đã nhiều năm, cha cũng chưa cố gắng tìm kiếm đứa bé lưu lại ở bên ngoài, tiếp tục ở trong cung hưởng thụ vinh hoa phú quý, khi hấn là chủ nhân của Đông cung —— nếu hấn nói hận Cùng Trắc, thật ra thì hấn càng hận cha hấn hơn, mẫu thân nếu có linh, cũng sẽ đau lòng khi yêu ông ta.

"Hận?" Nhớ tới muội muội dịu dàng đoan trang của mình, Liễu Nhược Vân thở dài thật sâu "Cậu cũng đã từng hận, nhưng là ba năm trước đây, nhưng vào cung gặp hấn một lần. . . . ." Hấn dừng một chút, "hận cũng đã phai nhạt."

Phai nhạt? Vì sao? Liễu Nham Phong không hiểu nhìn về phía cậu.

Đáy mắt cậu có chút khích lệ "Cháu nếu muốn biết đáp án, liền tự mình đi một chuyến mà hỏi."

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Xe ngựa dừng lại trước biệt viện ở ngoài thành, Liễu Nham Phong trấn định tinh thần, lập tức xuống xe, sải bước đi vào thăm dò trước cửa lớn đang mở rộng.

Vừa vào nhà hấn liền nhìn thấy thân hình đang chu miệng, mặt Vũ Dương đang tức giận, lòng của hấn đang treo cao nhưng nhìn thấy nàng mà hạ xuống.

"Vũ Dương!" Hấn khẽ gọi một tiếng.

"Nham Phong? !" Nhìn thấy hấn, Lí Vũ Dương lập tức vọt vào trong ngực của hấn, ôm chặt cổ của hấn, "Thiếp biết chàng sẽ đến cứu thiếp."

Hấn ôm nàng, nhẹ giọng an ủi, "Không cần phải sợ."

"Thiếp không sợ, chỉ là bọn hấn bắt phụ nữ và trẻ con. . . . ." Nhìn thấy Liễu Nhược Vân đi phía sau hấn, ngón tay của nàng lập tức hướng vào đôi phượng, "Hấn chính là thủ lĩnh của bọn chúng! Chàng đừng nhìn đáng đáp thanh tú của hấn, nhưng kỳ thật tâm hấn không có chút lương thiện nào, nhanh đi báo quan!"

"Đó là cậu của ta."

"Thiếp quản hấn ——" nàng sững sốt, "Cái gì? !"

"Cậu ta." Hấn mỉm cười, lặp lại lần nữa.

"cậu của chàng?" Nàng suy tư một chút, "Đó không phải là. . . . ."

"Chính là hồ chủ." Hấn tiếp lời.

Hồ chủ? ! Nàng nháy mắt to, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc. Bề ngoài Liễu Nhượng Vân rõ ràng tương đương tuổi của bọn họ, giống như cùng lứa với bọn họ? Chỉ là, hình như không có gì giết mình, “người” ở trong Mộng Hồi Cốc, người nào cũng đều có mấy ngàn năm tu hành, mà mấy trăm năm tu hành, nhìn thấy cũng giống một đứa bé.

"Cậu." Nàng không khách khí nhìn về phía Liễu Nhượng Vân, "Cậu bắt cháu làm cái gì?"

"Ai dạy các ngươi đề phòng nghiêm ngặt, cậu không vào được cửa lớn, không có cơ hội gặp riêng Nham Phong, không thể làm gì khác là ra hạ sách này." Liễu Nhượng Vân vẻ mặt tự nhiên ngồi xuống, nhấp một hớp trà do người làm đưa lên.

"Điều này nói không thông, cậu không thể thông báo một tiếng à?" Nàng không tình nguyện bị Nham Phong lôi kéo ngồi xuống, "Làm như vậy dọa chết người! Hơn nữa cháu còn. . . . ." Nghĩ đến việc mình đã thương hồ chủ, nàng lo lắng liếc Liễu Nham Phong một cái.

Hấn nhíu mày với nàng

"Thiếp lấy đao làm cậu bị thương.” Nàng nhỏ giọng thẳng thắn nhận tội.

"Không sao." Hấn xoa nhẹ mặt nàng, muốn nàng không cần bận tâm.

"Nham Phong!" Liễu Nhượng Vân sững sốt một chút, dáng vẻ kinh ngạc, "Nương tử của cháu đã thương cậu, ngươi lại chỉ nói hai chữ —— không sao? !"

"Nếu không cậu còn muốn như thế nào đây?" Tương công không trách cứ, Vũ Dương giống như lấy được kim bài miễn tử, nói chuyện lập tức lớn tiếng, "Ai dạy cậu muốn tấn công bất ngờ? Vũ Dương mới cho cậu một đao nho nhỏ, coi như cậu có vận khí tốt."

Nghe được lời của nàng..., Liễu Nhượng Vân ngửa đầu cười to. "Nham Phong, nương tử của cháu thật thú vị. Như Vũ Dương nói, vậy cậu phải bồi tội với các cháu mới phải."

Những năm gần đây, mặc dù hấn mất hết công lực, nhưng lại cất giấu một dãy nhà ở Giang Nam, dựa vào trực giác nhạy bén bẩm sinh mua một đỉnh núi người khác không để vào mắt. Sau khi khai thác, mọi người mới biết ngọn núi vốn tầm thường lại giấu bảo vật Kim Ngạch phong phú. (giống như vàng các nàng ạ)

Vì sợ lộ thân phận ta ngoài, hấn làm việc cực kỳ khiêm tốn, không quên dựa vào quan lại địa phương và triều đình, cùng nhau mua bán trang sức bằng vàng. Gần một năm qua, còn có cơ hội vào triều đình thiết kế trang sức bằng vàng cho hoàng hậu, quý phi.

Với mấy năm ngắn ngủi, hấn đã thống trị một phương, bởi vì mất hết pháp lực, cho nên chỉ có thể yên lặng chờ cơ hội, chờ cơ hội báo thù.

"Hương Vũ Dương bồi tội thì đơn giản. Đầu bếp trong phủ cậu sẽ chế tạo Mai Hoa Cao?" Phong nói.

"Mai Hoa Cao?" Liễu Nhượng Vân không hiểu nhìn hấn.

"Nương tử của ta đặc biệt yêu hương vị của Mai Hoa Cao." Hấn mỉm cười, "Nếu muốn bồi tội, cậu liền tặng một bàn Mai Hoa Cao."

Tiếp đó, Liễu Nhượng Vân giới thiệu mấy người cho Liễu Nham Phong, những người này là do mấy năm nay hấn điều tra cẩn thận mới tìm được tộc nhân may mắn còn sống sót, bọn họ cũng trung thành đi theo bên cạnh hấn.

"Những năm nay chúng ta đều hoạt động ở phương Bắc " có lẽ do tâm nhẹ nhàng rồi, lời nói của Nham Phong cũng nhiều hơn, "Trưởng lão tìm được một nơi sơn cốc có khoảng trời riêng, làm đoàn người nghỉ ngơi lấy lại sức. Nếu biết cậu còn sống, trưởng lão nhất định sẽ rất vui vẻ."

"Cậu cũng vậy không thể chờ đợi thêm mà muốn gặp trưởng lão rồi, đợi vụ án mất tích điều tra rõ ràng, cậu sẽ đi gặp trưởng lão."

Liễu Nham Phong gật đầu một cái, đưa tay lau nhẹ đi vụn bánh nơi khóe miệng của Vũ Dương, bởi vì nàng thỏa mãn về tinh thần mà nâng lên khóe miệng.

"Về phần vào cung dò hỏi thái tử, cháu tự suy nghĩ một lần." Liễu Nhượng Vân nói.

Lí Vũ Dương hiểu rất rõ phụ quân của mình, biết hấn bị ảnh hưởng bởi lời nói của cậu, trong lòng mâu thuẫn không dứt. Mặc dù hấn giống như bình thường, nhưng khi hồ chủ nhắc tới thái tử thì tay của hấn không chú ý cử động.

Nàng trầm mặc ăn Mai Hoa Cao, mặc dù trong lòng có mười phần tò mò, nhưng biết rằng chú chút chuyện không nên lăm mồm vào thời điểm nào đó.

"Thái tử mắc bệnh hiểm nghèo, có lẽ y thuật của cháu sẽ giúp được."

"Thiên hạ nhiều danh y, hẳn là thái tử cao quý, muốn địa phu như thế nào mà không có? Nếu thái tử bệnh thời kỳ cuối, ngự y trong cung cũng bó tay hết cách, vậy cháu làm thế nào chữa khỏi cho ông ta."

"Cậu biết rõ cháu hận hẳn." Liễu Nhược Vân nhàn nhạt mở miệng, "Dù sao tất cả đều do hẳn, Hồ Tộc mới tổn thất nhiều mạng như vậy. Nhưng nói một cách thân thiện, hẳn chỉ là một con cò, sống với thân phận vương gia, thân bất do kỷ, giống như người mù bắt đi đến đâu thì đến đấy, hẳn cũng là người đáng thương."

"Người đáng thương?" Ánh mắt Liễu Nham Phong lạnh lẽo, xoay mình đứng lên, "Cháu khó sở chờ hẳn ở đây, lại mất đi mẫu thân?" Dứt lời, hẳn xoay người, khó nén tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Lí Vũ Dương thả đôi đũa trong tay ra, đi theo hẳn, "Cậu, vũ Dương cũng cáo lui."

"Vũ Dương." Liễu Nhược Vân kêu nàng đang muốn đi theo hẳn lại.

"Vâng" nàng lập tức theo lời dừng bước lại.

Ánh mắt từ ái nhìn đôi mắt trong sáng của nàng, mặc dù nàng là thành viên của hoàng thất, nhưng ân oán năm đó không liên quan đến nàng, nếu gắng sức kéo nàng vào, cho nàng tội danh, thật sự không thể nói được chỉ cần nàng thật lòng bên cạnh Nham Phong, hẳn sẽ tiếp nhận nàng.

"Nham Phong. . . . . Liền giao cho cháu thuyết phục."

Con mắt của nàng vòng một cái, rất rõ ràng cách nhìn của chàng đối với hoàng thất, không chút nghĩ ngợi liền từ chối nhã nhặn, không muốn ôm chuyện cho phí sức lại còn không có kết quả tốt đẹp. "Cậu, vũ Dương không có khả năng thuyết phục tướng công."

Liễu Nhược Vân khước miệng giương lên, "Nếu cháu không thể, thiên hạ này không tìm được người khác rồi." Hẳn thở dài, dứt khoát nói thẳng, "cháu có biết đương kim thái tử là ai không?"

"Tam hoàng huynh của phụ vương cháu, họ Lý, tên có một chữ Hạo ."

"Không sai, nhưng cháu có biết hẳn chính là cha đẻ của Nham Phong."

Giờ phút này, Lí Vũ Dương cảm thấy may mắn mình vừa mới cho Mai Hoa cao vào miệng, nếu không hiện tạ nàng nhất định ghen tị chỗ."

"cha đẻ? !" Đương kim thái tử. . . . . Không thể nào? !"Vậy hẳn và phụ vương là. ...."

"Hẳn là cháu ruột của Lí Nhạc ."

Tay của nàng chống lên cái bàn, phát hiện chân của mình đang run, cần phải ngồi xuống, nếu không sẽ bị dọa đến phải ngồi liệt trên mặt đất, bị bêu xấu trước mọi người.

"Sự thật này cháu bị khiếp sợ là đương nhiên, Nham Phong mặc dù không muốn nhắc đến quan hệ với hoàng đế, cố tình chôn giấu trong lòng, hẳn càng muốn thoát ly, cuối cùng cháu vẫn biết. Đây là cái cọc gây ra ân oán ,hiện tại cậu muốn nói cho cháu biết."

"Năm đó Lý Hạo vì tìm kiếm danh y thay Thái hậu chữa trị mà gặp được Nhược Tuyết, chính là mẹ của hẳn, hai người hiểu nhau rồi mến nhau, không để ý đến ánh mắt mọi người mà đến bên nhau. Mà Lý Hạo lựa chọn buông tha ngôi vị hoàng đế vì Nhược Tuyết , hai người ở nhân gian trải qua mấy năm sống vui vẻ."

"Sau đó thì sao?"

"Lý Hạo là thái tử, hẳn có trách nhiệm của hẳn, một ngày, hẳn phụng mệnh hồi cung, vốn dĩ cho rằng đi một lát sẽ quay về, từ đó có thể mang theo Nham Phong và Nhược Tuyết trở thành một đôi vợ chồng bình thường, nhưng cuối cùng. . . . . hẳn không trở lại."

Lí Vũ Dương nhíu mày. "Cho nên thái tử thật sự là người phụ tâm?"

Liễu Nhược Vân yên lặng một lúc, khó mở miệng, "năm đó Nhược Tuyết đem Nham Phong giao cho cậu, không để ý mọi chuyện nên tiến vào, mới biết Lý Hạo bị giam lỏng, nhưng cũng vì vậy mới để cho thân phận hồ yêu của mình bị phát hiện, dẫn đến đủ loại nghiệp chướng..."

"Cho nên, nếu trách ai đó? Có lẽ nên trách chính là do lòng người hiểm ác, tạo hóa trêu ngươi. Thật ra thì. . . . . mười năm trước Thái tử bị điên rồi , những năm gần đây hẳn vẫn bị giam lỏng trong cung, người không giống người, quý không giống quý. . . . . Không phải hẳn không cần Nham Phong, mà là hẳn quên mất căn bản mình còn có đứa bé. Cho nên cậu mới nói với Nham Phong, cậu không hận Lý Hạo mà thương hại hẳn."

"Những ngày tháng năm này Nham Phong hoàn toàn không biết, nhưng người đó dù sao cũng là cha hẳn, muốn hận người sinh ra hẳn, cậu tin tưởng trong lòng chàng cũng không dễ chịu, hiện tại hẳn nguyện ý đi một lần, có thể sẽ thoải mái, hiểu được dụng tâm của cậu."

Nghe lời nói của Liễu Nhược Vân, trong lòng Li Vũ Dương dâng lên một cái cảm thụ, sắc mặt đột nhiên tái đi, cảm thấy choáng váng cả đầu, cả người có chút không thoải mái.

"Vũ Dương?" Liễu Nhược Vân phát hiện sắc mặt nàng đột nhiên trắng xanh, lo lắng nhìn nàng.

"Cậu, cháu không sao." Nàng cố đè xuống lo lắng trong lòng. Mỗi khi nàng có cảm giác kỳ lạ này thì cho thấy sắp có chuyện xảy ra.

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh đêm đó tuyết rơi bay đầy trời, cha mẹ nàng một đi không trở lại, Linh Di muốn cuộc đời nàng không đề cập tới chuyện của cha mẹ. Mà ngay đêm đó, trưởng lão Hồ Tộc và phụ vương nàng tất cả đều đang tìm kiếm Liễu Nham Phong —— con của đương kim thái tử, cháu ruột của phụ vương nàng. . . . .

Trong này có liên hệ?

Lòng nàng chấn động, vội vàng phủ định ý niệm trong đầu. Làm sao có thể có liên quan? Nhất định là nàng suy nghĩ lung tung. Cha nàng từ bi, mẫu thân dịu dàng, làm sao liên quan đến huyết hận. . . . .

"Cậu yên tâm, cháu biết phải làm như thế nào." Nàng đứng lên, đè nén thân thể không thoải mái xoay người cáo lui.

Vừa ra bên ngoài, nàng liền nhìn thấy Nham Phong đứng nơi cửa chính đại nội, nhìn bóng lưng của hắn, lòng của nàng rút chặt.

Nàng biết hắn có một quá khứ bi thương, lại không ngờ tới là do bất đắc dĩ, có lẽ trải qua chuyện như thế đã tạo ra cá tính trầm mặc lạnh lùng của hắn, nàng đau lòng vì hắn chịu khổ, cũng muốn trợ giúp hắn.

Nàng đi về phía hắn, ôm chặt hắn từ phía sau, đầu dựa vào lưng của hắn.

Tay của hắn vỗ nhẹ nàng, hai người yên lặng không có mở miệng.

"Chúng ta trở về căn vương phủ thôi." Không bao lâu nàng nhẹ giọng nói ra.

Liễu Nham Phong gật đầu, không có hướng cậu cáo biệt, liền mang theo nàng lên xe ngựa đã chuẩn bị rời đi.

"Cậu mới vừa nói cho thiếp biết, thì ra là chàng là con ruột của đương kim thái tử." Xe ngựa chạy được một đoạn đường, nàng rốt cuộc chủ động mở miệng.

Yên lặng một lúc lâu, Liễu Nham Phong khẽ thở dài, "ta cũng không có ý lừa gạt nàng ai là cha đẻ của ta, không nói bởi vì ta cảm thấy không đáng nhắc tới."

"Thiếp hiểu." Nhìn hắn hướng nàng giải thích, ánh mắt nàng dịu dàng ngăn lại hắn, trên mặt mang mỉm cười tha thứ, "Cha mẹ của chàng là ai không quan trọng, dù sao thiếp biết có luacs chàng cũng không biết họ tên cha mẹ chàng là gì. Cái thiếp quan tâm, thủy chung chỉ có một người là chàng."

Lời nói của nàng an ủi trái tim hắn, hắn hít một hơi thật sâu, ngừng lại trái tim đang chạy loạn.

Nhìn đầy mắt hắn lóe lên tia sỗ khở, trong lòng nàng cũng có một hồi khở sở, chỉ có thể ôm chặt lấy hắn. Oán một người là sự đau khổ, mà lại là cha ruột của mình, hắn làm sao thật tâm vui vẻ.

Nàng nhẹ giọng mở miệng, "Mặc kệ cái góc nhìn từ trong kinh thành, vĩnh viễn nơi đèn dầu sáng là hoàng cung."

Nghe được lời của nàng..., Liễu Nham Phong cúi đầu liếc nàng một cái, "Nàng muốn nói gì?"

Ánh mắt của nàng khóa chặt vào người hắn, "Chàng cho rằng thiếp muốn nói cái gì."

"Nàng tính toán muốn ta tiến cung?"

"Vào cung hay không, do chàng hoàn toàn quyết định." Nàng khẽ vuốt ve mặt của hắn nói, "thiếp từ nhỏ không cha mẹ, mặc dù may mắn có phụ vương và Linh di thương yêu, nhưng khó tránh khỏi có chút nuối tiếc. Lời nói của cậu không phải không có lý, người nọ dù sao cũng là người sinh ra chàng, cho nên chàng vì sao không cho mình cơ hội đi xem một chút? Dù liếc một cái cũng tốt."

Liễu Nham phong trầm mặc.

"Nham Phong," nàng ôn nhu nói tiếp: "Tâm có thể làm thiên đường, cũng có thể làm địa ngục, cái gọi là tâm cũng có thể thành Phật, tâm tà là thành ma, yêu ghét đều do tâm mà sinh ra. Nghĩ như thế nào, làm như nào, liền xem tâm tướng công nhận mà chọn ra."

Tay của hắn đặt trên tay nàng, chuyên chú nhìn nàng, "Ta chỉ biết một sự thật —— hắn hại chết mẹ ta."

"Có một số việc không thể chỉ nhìn vào một biểu tượng đơn giản. Nếu chàng thật sự là người vô tâm, hôm nay nghĩ đến cha mẹ cũng sẽ không đau lòng, nếu trong tâm không đau, hôm nay thiếp cũng không nói chuyện vào cung với chàng. Cũng vì chàng khó chịu, thiếp mới hy vọng chàng đi làm những gì, không muốn chàng khó chịu nữa."

Cho dù phiền lòng, nhưng nghe đến lời nói của nàng..., hắn vẫn không nhịn được nhếch lên khóe miệng.

"Nham Phong, " nàng nhẹ nhàng kêu tên của hắn, biết hắn luôn thích ngữ điệu nhẹ nhàng gọi hắn, "Chàng mất đi mẹ, cũng không giống cậu mất đi muội muội? Nhưng cậu cũng chịu mở miệng xin tha thứ vì thái tử, nên phải có ân tình, nếu muốn lấy được đáp án, chàng chỉ cần vào cung một chuyến là được. Nhưng nếu muốn hận. . . . . chàng cũng phải có một lý do chứ? Chớ quay đầu lại mới phát hiện ra mình hận mười năm cũng chỉ là hiểu lầm, đây chẳng phải là oan chết người?"

Hắn hít sâu một cái, ôm lấy nàng, cúi đầu hôn nhẹ trán nàng.

Trong chớp nhoáng này, nàng nhìn thấy sự thoải mái trên mặt hắn, nàng khẽ mỉm cười, biết trong lòng hắn đã quyết định.

Hắn sẽ đi vào cung, mà không biết đằng trước có cái gì đang chờ nàng sẽ đi cùng với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Trong viện của nội cung, trăng sáng vàng vạc, ngôi sao lóe sáng.

Đúng như Lí Vũ Dương nói, thân phận của nàng là trở lực, nhưng cũng có thể là trợ lực, nếu không có nàng, Liễu Nham Phong muốn vào cung một chuyến chỉ có thể xông vào lúc đêm khuya, ngộ nhờ bị phát hiện, việc này quan hệ trọng đại. Bây giờ bọn họ cầm lệnh bài của Cẩn vương phủ, có thể quang minh chính đại ngồi ở trong xe ngựa, dưới sự dẫn dắt của thị vệ thuận lợi đi vào Đông cung.

Liễu Nham Phong hoàn toàn trăm mặc, tâm tư mâu thuẫn, đã nhiều năm, từ tình cảnh ngày hôm đó hắn không nghĩ tới việc cùng phụ thân gặp mặt.

Hình như nhìn ra trong lòng hắn có cảm xúc khó lý giải, Lí Vũ Dương đem bàn tay nhỏ bé để vào trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng cười dịu dàng với hắn.

Xe ngựa dừng ở trước cung điện Đông cung, bọn họ xuống xe, leo lên bậc thang, đi vào trong cung điện.

Tàn đèn ở bên trong, Liễu Nham Phong thấy rất nhiều rèm cửa bay bay theo gió, Đông cung to như vậy lại không bày biện nhiều đồ, ngọn đèn dầu chấp chòn, chột sáng chột tắt, không khí mang theo một chút âm trầm kinh khủng.

Hắn đang trong tình trạng mất hồn, thì một nam tử gầy gò xương đi đến trước mặt hắn, vẻ mặt thật thà, sau khi nhìn thấy người vào thì thay đổi.

"Đi ra ngoài!" Hắn hướng bọn họ rống to, "Nương tử của ta đang ngủ, các người sẽ âm ỉ đến nàng, toàn bộ đi ra ngoài!"

"Thái Tử Gia, " vẫn lẳng lặng đứng ở một bên, mấy năm nay chăm sóc cuộc sống của Lý Hạo là thái giám Ngô Đạo : "là quận chúa Vũ Dương của Cẩn vương phủ và Quận mã gia cầu kiến!"

"Cẩn vương phủ. . . ." Lý Hạo lẩm bẩm, mấy chữ này hắn vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. "Cẩn vương phủ?"

"Đúng vậy, Cẩn vương phủ, " Ngô Đạo ý bảo bọn họ tiến lên, "Là hoàng đệ của Thái Tử Gia ! Hôm nay người tới là con rể của Vương Gia, là Quận mã gia nhưng cũng là đại phu có y thuật giỏi."

"Đại phu?" Lý Hạo có chút mê mang, ngồi ở trên ghế hỏi: "Đại phu. . . . . Tại sao muốn đại phu?"

Suy nghĩ trong đầu như chớp lóe sáng, hắn giống như trở lại mười năm trước, một màn trên đại điện —— nương tử bị trói chặt bị kéo lên điện, cả người là máu, một hơi thoi thóp. . . . .

"Xin cứu nương tử của ta. Đại phu, người có thể cứu nương tử sao?" Lý Hạo đột nhiên quỳ đến trước mặt Liễu Nham Phong, bắt lấy áo của hắn, "Cứu nàng! Cầu xin người cứu nàng! Nàng chảy rất nhiều máu. . . . ."

Cảnh tượng này như sét đánh trúng đầu hắn, mặt hắn tái nhợt, đầu óc trống rỗng, nhìn cha quỳ trên mặt đất hướng mình dập đầu, không biết làm sao.

Trong trí nhớ cha hắn đã từng phóng khoáng sáng láng, thần thái phấn khởi, tại sao lại biến thành bộ dáng này? Thời gian dài bị nhốt, đem đem sinh lực

của hần mang đi tất cả.

"Thái Tử Gia, ngài đứng lên đi ." Ngô Đạo luống cuống tay chân đỡ chủ tử lên , "Thái Tử Gia đừng nóng vội, Quận mã gia nhất định sẽ cứu."

Lý Hạo mặt mày tiều tụy bị thái giám đỡ ngồi trên ghế, hai mắt đăm đăm, tinh thần hoảng hốt.

Ngô Đạo phất người lập tức đốt lại ánh nến sắp bị gió thổi tắt, ánh sáng chiếu sáng bên trong căn phòng mờ mờ, cũng mang đi một tia âm lãnh.

Ở dưới ánh đèn, mọi người nhìn dáng người mảnh dẻ của Lý Hạo, Liễu Nham Phong khó nén rung động trái tim .

Vũ Dương đứng bên cạnh hần, mặc dù cũng bị giật mình, nhưng nàng chưa từng quên mục đích của chuyến đi này, nàng tiến lên khẽ kéo vạt áo của hần.

Tinh thần của hần lập tức trở về, bước lên phía trước, ngồi vào cái ghế bên cạnh Lý Hạo.

Ngô Đạo ngạc nhiên, nhìn Nham phong gần như này, dáng dấp người này thật tuấn tú, rất có phong thái của thái tử lúc trẻ tuổi.

Ánh mắt của hần nhìn về phía Liễu Nham Vân đã dẫn bọn họ đến đây, biết người này là ai, cúi đầu tỏ lễ.

Năm đó hần đi theo thái tử đến Linh sơn, cầu xin thần y TRịnh Tây Từ xuống núi chẩn bệnh cho Thái hậu , cho nên mới ở nơi nào đó gặp được Nhượng Tuyết, một giai nhân như nước uyển chuyển thanh tao, cũng làm trái tim của thái tử rung động.

Từ đầu tới cuối, hần đều đứng một bên, nhìn mỗi lương duyên đến rồi đi, nhưng phát triển cuối cùng lại nhìn thấy hần đau khổ ở trong cung.

Ước chừng ba năm trước , Liễu Nham Vân đã từng xông vào Đông cung lúc đêm khuya, vẫn đợi cả đêm ở trong này. Đêm hôm đó, hần đã cùng đại thái giám nói chuyện rất nhiều, biết được sự cố năm đó, thử dài phong vận khó lường trong cung này —— hôm nay giàu có, ngày mai cả nhà bị tịch thu tài sản thành kẻ phạm tội, ai cũng không đoán trước được phía trước sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu đổi lại bối cảnh, thái tử có thể tự do tự tại cùng với Nhượng Tuyết làm một đôi vợ chồng bình thường, chỉ tiếc hần là thiên tử tương lai, mặc dù hần cam tâm tình nguyện bỏ ngôi vị, nhưng vẫn có người nghĩ mọi biện pháp bắt hần.

Vì vậy, cuối cùng xảy ra một cảnh tượng đẫm máu trong đại điện.

Ngô Đạo nhìn Nhượng Tuyết cô nương bị thương nặng ở đại điện, bị một kiếm của quốc sư đánh gục ở trước mặt của thái tử, lúc chết biến thành nguyên hình của Bạch Hổ, còn bị mọi người róc xương lột thịt, chết không toàn thây.

Đáng thương hơn là một con hồ tinh đắc đạo nghìn năm, quay đầu lại thành một cái xác của yêu hồ.

Mà một màn kinh hoàng như vậy cũng làm cho thái tử bị bệnh điên, mười năm trôi qua, người sống điên cuồng như vậy giữa chốn nhân gian.

"Ngô công công, " Liễu Nhượng Vân xoay người, nhàn nhạt bỏ lại một câu, "Hần là con của Nhượng Tuyết ."

Nghe được câu này, thân hần cứng đờ. Đó không phải là con của thái tử sao ? Nhìn hần chuyên chú bắt mạch cho thái tử, trái tim hần kích động.

Năm đó thái tử biết rõ đứa bé của mình và Nhượng Tuyết sẽ không được sự đón nhận của hoàng thất cho nên lựa chọn cùng với Nhượng Tuyết mang đứa bé đi, sống tự tại ở nhân gian như đôi vợ chồng bình thường, không cần vinh hoa phú quý, chỉ là cuối cùng tạo hóa trêu ngươi. . . . .

Hành động diệt tộc hồ của quốc sư hần cũng có nghe nói, còn tưởng rằng đứa bé này bị thái sư giết chết rồi, không ngờ còn sống rất tốt, hơn nữa còn hiền ngoan mạnh mẽ. Nếu có một ngày thái tử phục hồi trí nhớ, vậy cũng may mắn có đứa con như này.

"Nham Phong, thái tử giao cho cháu cậu chờ ở bên ngoài." Liễu Nhượng Vân đi ra ngoài điện. Không khí nơi này. Làm hần sàu sảo, nhìn thấy Lý Hạo, nghĩ sẽ để cho hần mỗi tình ngọt ngào nhưng cuối cùng muội muội lại chết thảm.

"Hần. . . . ." Liễu Nham Phong đè nén kích động trong lòng, không nhịn được hỏi : "Bộ dạng này đã bao lâu?"

"Chừng mười năm." Ngô Đạo cung kính trả lời.

Hần sùng sốt, "Mười năm?"

"Dạ, sau khi Nhượng Tuyết chết, Thái Tử Gia liền thay đổi thành bộ dáng này. Thái Tử Gia thân phận cao quý, tin hần bị bệnh vì thế nên không nói ra, chỉ sợ dao động đến quốc thể của đất nước, không ai dám loạn ngôn, chỉ sợ đưa tới họa sát thân. Nhượng Tuyết cô nương nếu trên trời có linh. . . . . Thấy Thái Tử Gia tình cảm sâu đậm như vậy với nàng, cũng coi như không uống cuộc đời này."

Nghe được tên của Nhượng Tuyết , trên mặt thật thà của Lý Hạo đột nhiên xuất hiện mấy nét dịu dàng , hần đột nhiên đứng dậy đi về phía nội đường, trong miệng thì thầm lầm bầm : "Nuông tử của ta đang gọi ta rồi. Nuông tử, ta tới đây, người đừng vội. . . . . Từ từ đi, cẩn thận bị thương. . . . ."

Ngô Đạo lập tức bảo hai thái giám theo sau.

"Nếu không tức giận, Thái Tử Gia sẽ có bộ dạng này." Nói như vậy hần không nhịn được liền thở dài, "Hần cho rằng cô nương không có chết, còn có

thề thi thơ đối câu với hần, cùng nhau đánh đàn. ....”

"hăm mà Nhược Tuyết cô nương mất đi, thật ra thái tử gia mấy lần đi tự tử, nhưng đều được cứu, có một lần, Thái Tử Gia bị cụng đầu vào cột, sau khi tỉnh lại, người không hề tìm đến cái chết nữa, nhưng lại biến thành bộ dạng này, cho là Nhược Tuyết chưa chết. Có lẽ chỉ có như vậy, Thái Tử Gia mới có thể tìm được khoảng thời gian vui vẻ và hạnh phúc thôi."

Trong lòng của Nham Phong như bị đục một cái hố. Thì ra muốn nói đến chân tướng cha hần không phải là không muốn hần, mà là đã quên mất hần. Bởi vì lòng của cha sớm đã đi theo mẹ....

Vũ Dương không nói được lời nào, lặng lẽ rơi lệ.

Ngô Đạo ánh mắt phức tạp nhìn Liễu Nham Phong, thật sự không biết xưng hô thế nào với người có cùng huyết mạch với hoàng đế. Nhớ tới Cùng Trắc, hần cũng lo lắng cốt nhục của Thái tử bị phát hiện, sẽ đưa tới họa sát thân.

"Quận mã gia, " cuối cùng hần chọn một cách gọi an toàn, "Đừng hận Thái Tử Gia, người cũng chỉ là người đáng thương. Năm đó Thái Tử Gia tuân lệnh hồi cung, không phải là không muốn Nhược Tuyết, mà là người có trách nhiệm ở đây, phải hồi cung dấn dò một tiếng, nào biết người sẽ bị giam lỏng, không ra được hoàng cung. .... Hiện tại, người bị biến thành bộ dạng này, nếu muốn ra cung tìm quận mã gia. .... Chỉ sợ cũng không tìm được đường."

Nham Phong không biết nói gì, chỉ có thể lẳng lặng nhìn Lý Hạo, giống như đã từng quen biết nhưng cũng rất xa lạ.

Ngô Đạo hít thở sâu, mong đợi hỏi: "Quận mã gia, Thái Tử Gia .... còn cứu được chứ?"

Liễu Nham Phong nói không ra lời, ánh mắt nhìn cha cách đó không xa, nụ cười dịu dàng, cha giống như đang nói chuyện với nương tử ở một thế giới khác.

Trong lòng hần nóng lên, mũi cay cay, đó là một loại khổ sở, đồng thời cũng là thoải mái.

Hần đã từng hận cha hần không bảo vệ được mẹ, nhưng quay đầu lại mới phát hiện, cha chỉ là một con cò, tiền không được lùi cũng không xong, khổ sở gấp trăm lần so với hần.

Hần im lặng đứng lên, đất Vũ Dương đang rơi lệ ra khỏi hoàng cung lạnh lẽo.

Nơi này vinh hoa phú quý, nhưng thực tế lại cất giấu nhiều chua xót, đây là nơi mẫu thân ra đi, cũng là nơi cha không tìm thấy lối ra.

Gió đêm thổi tới, thổi qua nước mắt chưa khô trên mặt hần, nhìn cung đình rộng lớn, chỉ cảm thấy cô đơn, trống vắng.

Trong xe ngựa ba người không có tiếng thở mạnh, một mình đi về phía bên ngoài cung điện, bên ngoài cửa sổ chỉ có tiếng gió gào thét và tiếng vó ngựa.

Lí Vũ Dương biết hần có nỗi buồn khó nói, tay nàng cầm chặt tay cửa hần, cho hần sự an ủi không tiếng động.

Xe ngựa đang muốn lái ra cổng Võ Môn thì đột nhiên dừng lại.

Thân thể nàng lung lay, Liễu Nham Phong vội vàng vịn nàng.

"Thần Cùng Trắc cầu kiến!"

Nghe thấy âm thanh này, ba người trên xe ngựa mặt biến sắc.

Liễu Nhược Vân nét mặt hết sức khó coi, "Cậu không thể thấy hần, hần sẽ nhận ra cậu."

Lí Vũ Dương nghe vậy, con người hơi thu lại.

Liễu Nham Phong lay lại tinh thần trước, đưa tay vỗ vỗ nàng, "nàng đợi ở chỗ này." Rồi sau đó không đợi nàng phản ứng, về hần trông như về mặt không có gì xuống xe

Đối với người này, tâm lý của nàng chán ghét, tất cả nguyên nhân của sự bất hạnh đều do bản thân hần gây ra, vọng tưởng ham vinh hoa, nghĩ đến đây, nàng liền siết chặt quả đấm.

Liễu Nham Phong lẳng lặng nhìn thị vệ ngăn bước đi của mình, nam tử trung niên khí thế dũng mãnh thân mặc trường y đứng trước mặt hần, chính là CÙNG TRẮC.

Đáy mắt hần thoáng qua tia lạnh lùng, một thân đối phương tôn quý, tựa như thông báo thiên hạ sự tôn quý của mình, nhưng hần có được ngày hôm nay, là dùng vô số huyết lệ mà đổi được, trong đó còn bao gồm cha mẹ của hần.

"Vị này, phải là rể hiền của Cẩn vương gia chứ?" Cùng Trắc quan sát Liễu Nham phong, quả nhiên giống với tin tức của Cẩn vương phi, đáng đáp hết sức giống thái tử.

Có thể sao? Hẳn nghĩ thăm. Nghiệt chủng của thái tử năm đó không chết?

Ánh mắt của Nham Phong cách hẳn có một chút, trong mắt rõ ràng đầy sự lạnh lùng.

Mang theo thị vệ Kim Khôi Ngân Giáp, CỪng Trác hơi cao ngạo chào một cái, "Thần CỪng Trác, bái kiến Quận mã gia. Vì thần cả gan xin hỏi . . . . Quận mã gia đêm khuya vào cung thăm Thái tử vì chuyện gì?"

Ngồi trong xe ngựa, Lí Vũ Dương lạnh lùng mở miệng, "Quận mã gia bồi Bần Quận chủ vào cung xem thái tử một chút, cũng không được sao?"

"Thần không dám." CỪng Trác nhìn hướng xe ngựa nói: "Chỉ là thái tử bệnh nặng, không nên tiếp kiến người."

"Bần Quận chủ cảm thấy Thái Tử Gia tốt vô cùng." thanh âm của nàng không lớn, "Ta mệt mỏi, phải về phủ, xin quốc sư nhường một chút thôi."

"Gần đây yêu tà làm loạn, vì an nguy trong cung, thần phải lục soát trong xe, để tránh không nên xuất hiện người lạ trong cung."

Lí Vũ Dương giận dữ nói: "Quốc sư đang ám hiệu Bần Quận chủ sẽ làm loạn cung đình sao?"

"Thần không dám." CỪng Trác nghĩ một đằng nói một nẻo, giọng nói cao ngạo, cho thấy trong mắt không có người, "Chỉ là thần cẩn thận, sợ có người lạ lạc vào."

Một cái chớp mắt tiếp theo, Liễu Nham Phong bắt được tay hẳn đang tính kéo màn xe.

"Quận mã gia, đây là chức trách của thần, xin đừng làm khó hạ thần." Ánh mắt hẳn lạnh lẽo, đang định phản kích, nhưng động tác dừng lại vì thấy Vũ Dương xuống xe.

"Lớn mật!" Nàng giận dữ mắng mồm một tiếng, mặt kiêu ngy cho thấy không vui. "Còn không ngừng tay?"

CỪng Trác thấy giai nhân xuất hiện trước mặt, cặp mắt không khỏi nhú lại, nàng nhìn thấy cặp mắt long lanh như nước của hẳn như nói rõ, ở trên người nàng, hẳn nhìn thấy giai nhân phương nam uyển chuyển dịu dàng khiến người khác rung động, cảm giác này rất quen thuộc, giống như THỦY TÂM đã chết đi—— cuộc đời này người hẳn muốn lấy nhất nhưng lại không được.

"Người ——" hẳn không khỏi nhìn ngây dại.

Ánh mắt của hẳn làm cả người nàng không thoải mái, chân mày cau lại, "Cần rồi! Còn chưa tránh ra!"

"tránh, thần dĩ nhiên tránh. . . . ." mặc dù miệng nói như vậy, nhưng mắt hẳn vẫn nhìn chăm chăm nàng không tha.

Về mặt Nham Phong lạnh lẽo, tiến lên chặn lại tầm mắt của hẳn.

CỪng Trác cảm thấy không thích nhìn thấy hẳn.

"Nhìn chăm chăm quận chúa như vậy, có phải là thân phận của quốc sư." Thanh âm lạnh lạnh của hẳn trong đêm tối khẽ giương lên.

Mặt mũi CỪng Trác có chút không nhận được, rừ mắt thấp xuống, "Tin đồn quận chúa quốc sắc thiên hương, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền."

"Vũ DƯơng đã là thê tử của Liễu mỗ, quốc sư xin tự trọng."

"Dĩ nhiên." Ánh mắt rừ xuống của CỪng Trác khẽ lóe lên một tia âm đạo, "Đây là dĩ nhiên."

"Ta và quận chúa đã mệt mỏi, muốn về phủ nghỉ ngơi, quốc sư có thể hay không nhường lối?" Giọng nói của Nham Phong đã nhàn nhạt hỏa khí.

CỪng Trác đang muốn mở miệng, nhưng lại bị Lí Vũ Dương vượt lên trước một bước .

"Đêm đã khuya, Bần Quận chủ không muốn gây chuyện, nếu truyền vào trong tai hoàng thượng, quấy nhiễu thánh giá, đối với quốc sư vậy không có chỗ tốt, cho nên chúng ta không bằng đều thối lui một bước, như thế nào?"

CỪng Trác cười một tiếng với nàng, "Quận chúa đã mở miệng, thần như thế nào lại không cho Quận chúa mặt mũi? Được rồi, các người đi thôi."

Mặc dù trên mặt hẳn mang theo nụ cười, nhưng ánh mắt lại khiến nàng cảm thấy không thoải mái, đột nhiên nàng cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó thân thể lão đảo ngã xuống.

Liễu Nham Phong nhanh mắt nhanh tay đỡ nàng, "Vũ Dương?"

"Không có việc gì." Nàng không muốn phức tạp, nếu hẳn phát hiện sẽ không tốt, "Chúng ta đi thôi." Rõ ràng ánh mắt của hẳn khóa chặt trên người nàng, nhưng nàng không có ý định suy nghĩ nhiều.

Người này không tốt. . . . . Nhớ tới lời nói của Linh di, nàng thỉnh linh rùng mình một cái, nên tránh người này càng xa càng tốt, nhưng nàng lại dưng phải

đôi phương, kết quả là bình yên vô sự hoặc là tai họa bùng nổ, nàng cũng không biết đáp án.

Mặt Nham Phong lạnh đi đem nàng lên xe, nơi này là cấm địa hoàng cung, cho nên hắn chỉ có thể nhịn tức, không so đo ánh mắt mơ ước của CỪNG Trắc với nàng.

Ánh mắt của hắn vẫn dừng lại trên người Vũ DƯƠNG, khi nàng lên xe ngựa sự chú ý của hắn lại đặt trên sự lóe sáng dưới ánh trăng của dây bạc.

Dây bạc này. . . . . Hắn nheo lại ánh mắt dò xét cẩn thận, cho dù Nham Phong không khác khí ngăn hắn lại, nhưng hắn vẫn nhìn chằm chằm như cũ.

Đây là thánh vật của Hắc tế tự, nhưng lại ở trên người của Vũ Dương? Như vậy, điều này đại biểu một chuyện. . . . .

Khóe miệng hắn khẽ nâng lên, rõ ràng sau khi đeo thánh vật này lên, người nọ có năng lực tiên đoán cũng mất hết. Chỉ là không vấn đề gì, đến lúc đó hắn sẽ nghĩ biện pháp bỏ dây bạc này xuống.

Lúc này, hắn không khống chế được sự kích động giữa đầu cười to, đã sớm không còn quan tâm Nham Phong có phải là nghiệt chủng của mười năm trước không. Dù sao lão hoàng đế bệnh sắp chết, thái tử điên điên khùng khùng, mà Nham Phong tám phần không có thành tựu gì lớn, cho nên hắn không ngại đợi Vũ Dương quay lại rồi dọn dẹp hắn.

Quận chúa giai nhân tuyệt sắc, hắn muốn chắc rồi!

Đêm đã khuya, Li Vũ Dương không hề buồn ngủ, nàng mắt hờn ngồi ở trước gương đồng, hờn nhiên không cảm thấy thời gian bất giác trôi qua.

Liều Nham Phong đi tới phía sau nàng, tay nhẹ đặt trên vai nàng.

Nàng lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn hắn, chậm rãi lộ ra một cái mỉm cười.

"Thế nào còn chưa ngủ?"

"Chờ chàng." Nàng nói nhẹ một câu, kéo hắn ngồi xuống, "Chàng cũng mệt rồi?"

Hắn lắc đầu.

"Cậu và chàng nói cái gì?"

Hắn yên lặng một lát, mới nói: "Cậu hi vọng ta có thể ra tay, để cho phụ thân khôi phục trí nhớ."

Nàng dịu dàng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, "Có phải chàng không muốn?"

"Làm khó?" Đáp án này làm nàng có chút ngoài ý muốn.

"Phụ vương nếu sống trong thế giới của mình cảm thấy vui vẻ, ta sao phải gặng kéo người ra ngoài? Đúng như Ngô công công nói, hắn mấy lần tìm cái chết, cuối cùng vì bị điên mà tìm được một đường sống, một khi tỉnh táo, người phải tiếp nhận tất cả, tiếp nhận cái chết của mẹ ta, tiếp nhận ngôi vua mà người tránh."

Người đời lấy lập trường của mình để nhìn vào người khác, nhưng lại không nghĩ tới, chỗ họ coi trọng lại không chắc là chỗ trân bảo trong mắt người ta. Một ngôi vị thái tử có thể thay đổi cán khôn, hồ mưa gọi gió đối với phụ vương mà nói, có lẽ chỉ là gánh nặng.

"Cùng Trắc trong nhiều năm đã cảm rõ, bố cục ở nhiều nơi, hiện tại rõ đã sâu lá đã tốt, cậu cho là con đường duy nhất ngăn hắn, là để cho phụ thân khôi phục trí nhớ, đi nhận chức thái tử, lúc đó không lo không có cơ hội giết hắn."

"Suy tính của cậu không phải không có đạo lý, chỉ là thiếp cảm thấy có vấn đề. . . . . Thái tử bị điên, đáng lẽ nên phế bỏ ngôi vị, nhưng chuyện này lại giữ kín không nói ra, ngay cả phụ vương cũng không nói với thiếp. . . . . Nếu hắn thật muốn lên ngôi, tại sao một cơ hội phế thái tử tốt như vậy, hắn lại không làm?"

"Quốc có quốc pháp, nếu hắn xưng đế làm bậy, tội mưu phản sẽ rơi trên đầu hắn, hắn muốn phản phải nhân cơ hội để khởi nghĩa, không bằng hắn chờ thời cơ đến, để ngôi mất ăn bát vàng."

"Thái tử phi mười năm trước từng sinh hạ một nam tử, cũng là cháu ngoại của hắn, nếu phế thái tử, vậy tương lai ngôi vị sẽ không ở trên đầu hắn. Đường Kim Thánh Thượng tuổi già bệnh cũ tái phát, nếu mấy ngày cuối cùng, thái tử bị điên, hắn có thể thuận thế điều khiển ngôi vị mà đưa bé ngôi lên, lúc đó, mặc dù hắn không xưng đế, thiên hạ giống như bị hắn đùa cợt trong lòng bàn tay."

"Phụ vương của nàng lúc ấy nên dự đoán đến nay điểm, nếu không cũng không chọn đi biên cương, nhắm mắt làm ngơ, đáng tiếc cuối cùng vẫn bị cuốn vào trong đó, tiếp nhận an bài cưới biểu muội của hắn. Nói dễ nghe là thân càng thêm thân, thật ra cũng chỉ là một loại để cùng có thể lực."

"Khó trách phụ vương thiếp không hòa thuận với Đại vương phi, tất cả là do hắn, chỉ vì tâm địa của mình, làm cho tử thương vô số, hắn thật đáng chết. Một ngày nào đó, thiếp nhất định giúp chàng tự tay giết hắn!"

Nghe được lời nói phần nộ lúc tức giận của nàng, hắn không tự chủ khẽ nhếch khóe miệng lên.

Nhìn nụ cười hiện lên trên mặt hắn, nàng cũng nâng lên khóe môi. Nàng vươn tay ôm chặt lấy hắn, "Đừng cười, thiếp nói thật."

"Nàng?" Hắn không nhận được cười ra tiếng, "Tĩnh lại đi."

"Chớ xem thường thiếp."

"Nàng có tâm ý này, vì phu đã rung động sâu trong lòng."

"Đừng quên hôm nay thiếp ra mặt, hắn đã để chúng ta đi rồi."

Nhắc tới chuyện này, trong lòng hắn cũng nghi ngờ, nếu hắn có công lực mà trưởng lão đã nói, vậy hắn sớm biết có cậu trên xe ngựa, cho nên mới chặn đường bọn họ, nhưng cuối cùng lại vì nàng ra mặt mà buông tay? Đây là có vấn đề gì?

Nàng đắm nhẹ trên vai hắn, "Chỉ vì cha mẹ và tộc nhân của chàng, có cơ hội thiếp nhất định giết hắn, còn có bè phái của hắn năm đó, một người cũng không bỏ qua."

Hắn không đáp lời, chỉ nhìn đáng vẻ căm phẫn của nàng mà lắc đầu.

"Về phần chữa trị cho thái tử. . . ." thanh âm của nàng đột nhiên trầm xuống, "Chàng sợ thái tử nhớ tới quá khứ, nhớ tới mẹ chàng, sẽ dâng lên khổ sở trong đáy lòng. . . . Nếu thiếp là chàng, xác thực cũng sẽ có cảm giác khó cả đôi đường. Chỉ là, coi như toàn thiên hạ đều cho chàng biết làm việc lớn phải có sự hy sinh, nhưng hy sinh có đáng giá hay không, quyết định là ở chàng, chàng nói chữa là chữa, không chữa là không chữa, mặc kệ người trong thiên hạ nói gì, thiếp vĩnh viễn đều đứng về phía của chàng."

Thanh âm kiên định của nàng truyền vào trong tai hắn, nàng tựa sát hắn nói, "Nhưng kỳ thật phát triển như vậy, có lẽ là tình huống tốt nhất."

Hắn không hiểu nhướn mày với nàng.

"Cậu không có chết, điều này cho thấy chàng có thể không cần làm hồ chủ. . ." Nàng khó nén hưng phấn, thân thể mềm mại nương tựa hắn, "mà trong lòng cha của chàng, mẹ chàng cũng không còn chết, cho nên chúng ta có thể khấn đình cha rất vui vẻ. Đến lúc đó, chúng ta sẽ chờ cơ hội giết Cùng Trắc, nhìn hắn báo ứng, sau đó có thể mang cha rồi đi cung đình hiểm ác, giống như vợ chồng bình thường, nhân nhả thanh bình, trước hoa dưới trăng, cuộc đời lãng mạn này. . . . Oa! Cuộc sống đến đây, chàng còn có đòi hỏi gì?"

Nhìn bề ngoài sôi động của nàng đã ảnh hưởng sâu sắc đến hắn, mặc dù trong lòng vẫn có vấn đề chưa loại bỏ được, tâm tình còn loạn, nhưng cậu chưa chết, phụ thân cũng không phải là người phụ tâm, hai chuyện này quả thật trấn an hắn không ít, cũng buông xuống một phần gánh nặng.

"Chỉ là. . . . Nếu như chàng lưu lại, có thể được làm hoàng đế, chàng thật sự không cần sao?"

Hắn thâm tình nhìn nàng, nhân nhật nói: "Cuộc đời này chỉ cần có nàng, liền đã đầy đủ."

"Quận chúa!" Hạ Vũ vội vàng chạy vào trong chuồng ngựa, "Việc lớn không tốt rồi!" (bánh bao: hóa ra hai anh chị tâm sự trong chuồng ngựa @@ mặn nồng quá ha.

Vũ Dương, Nham Phong :.....)

Lí Vũ Dương nhướn mày, vỗ vỗ cổ của con ngựa. Vào kinh được một lúc rồi, cũng không có biện pháp mang nó đi chạy mấy vòng, nhìn qua nó đang có chút phiền não, "Chuyện lớn gì mà không xong?"

"Thái tử phi phái người tới truyền Quận chúa và Quận mã gia vào cung."

Lí Vũ Dương nghe vậy sững sờ. Nàng cùng thái tử phi vốn không quen nhau, hơn nữa đối phương là muội muội của CỪNG TRẮC, nàng cũng không có hứng thú đi chào hỏi, bắt đầu dĩ người trong giang hồ, thân bất do kỷ, nàng một ngày là quận chúa, có vài người không thể không đi ứng phó.

Sẽ không phải là đêm hôm qua, chuyện nàng cầm lệnh bài của phụ vương mang Quận mã gia vào cung xem bệnh cho thái tử truyền ra ngoài chứ?

Bất quá CỪNG TRẮC không truy cứu, thái tử phi có cần thiết truyền bọn họ sao?

Hạ Vũ trừng mắt nhìn, "Hiện tại Quận mã gia không có ở trong phủ phải làm thế nào? Người trong cung vẫn ở bên ngoài chờ người đấy." (bánh bao: hóa ra không phải anh chị tâm sự ở chuồng ngựa à =)) hiểu nhầm hiểu nhầm, ngại quá!!

Nham Phong, Vũ Dương : *ánh mắt coi thường*

Bánh bao:.....)

"Chờ Quận mã gia trở lại, kêu hắn vào cung là được. Ta về phòng thay quần áo trước" về mặt Lí Vũ Dương ngược lại bình tĩnh. Nàng đi ngay, ngồi đoán, có gì tốt, sao phải e ngại?

DƯỚI sự hướng dẫn của thị vệ trong cung phái tới, chờ Quận chúa trong xe ngựa chạy qua cửa cung, đi tới chỗ của thái tử phi.

Thái tử phi ngồi ở đường thượng , yếu đuối cung nữ đang chậm rãi đi Vũ Dương tiến đến, không khỏi ngậm ngùi. Mất to mà trong suốt , miệng anh đào đỏ thắm,phối hợp cùng trang phục điểm lệ, cô gái nhỏ nhắn đáng người uyển chuyển, có vẻ cực kỳ mềm mại đáng yêu.

Trong vương phủ có giai nhân tuyệt sắc như vậy, khó trách thứ vương phi ghét người xuất thân không cao quý này , và cả nghĩa nữ thu nuôi, đều tức trong lòng.

"Đứng lên đi." Thái tử phi nói dịu dàng với Vũ Dương đang quỳ dưới đất, "Ban thường ngồi."

"Tạ nương nương." Lí Vũ Dương ngẩng đầu lên, nhìn thái tử phi một cái.

Vốn nàng không ấn tượng tốt với người một nhà của Cùng Trắc, nhưng vị thái tử phi này xem ra hình như có điểm không giống nhau, không chỉ có tướng mạo đẹp, hiền thực, phong cách như không tranh quyền thế, giống như không liên quan đến việc đời.

"Đêm qua, nghe nói người mang theo Quận mã gia vào Đông cung?"

"Vâng" nàng cung kính gật đầu.

"Quận mã gia nói thế nào?" Thái tử phi giọng của có chút mong đợi, "bệnh của Thái Tử Gia . . . . . Có thể có cách cứu?"

Lí Vũ Dương trầm mặc. Liễu Nhâm Phong có thể cứu cũng không nguyện cứu, lời như này cũng không thể nói ra.

Thái tử phi thấy nàng không nói, thờ dài một tiếng.

Nghe thấy âm thanh than nhẹ, nàng ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của thái tử phi .

"Nương nương, " cung nữ bên cạnh nàng an ủi: "hãy thoải mái, bảo trọng thân thể."

"Bổn cung hiểu." Thái tử phi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, "Có lẽ đây chính là số mạng của Thái Tử Gia . Mặc dù biết bây giờ người đang vui vẻ , nhưng lòng của Bổn cung vẫn như cũ muốn người tỉnh táo lại."

Lí Vũ Dương sợ run lên, nhìn khuôn mặt chân thành của thái tử phi, nhất thời không trả lời được.

Đến đây đi, đưa nhỏ." Thái tử phi đứng lên, vươn tay với nàng , "Người khó vào cung một chuyến, không bằng hãy theo Bổn cung đi dạo một chút."

Đồng đi xuân tới, cả nước đều là sắc xanh của mùa xuân, thành tường xa xa cách trở hai thế giới. Nơi này là vườn hoa của hoàng cung , người không ở trong này trần đầy tò mò, muốn dùng mọi cách để vào, nhưng người ở trong, lại muốn dùng mọi cách để đi ra.

Lí Vũ Dương và thái tử phi bước lên đường mòn, bước đi chậm lại ở cây cầu nhỏ,nước chậm rãi chảy vào, đầu óc của nàng vẫn nhớ tới lời nói của vương phi."Nương nương rất để ý đến thái tử có tình tảo hay không?"

Lời của nàng hỏi đường đột, nhưng thái tử phi không có tức giận, ngược lại đơn giản trả về một câu, "Thái tử là phu quân của Bổn cung ."

"Nương nương. . . . . Chẳng lẽ không oán giận?" Gả cho thái tử gần mười năm, nàng luôn một mình, thật sự có thể thản nhiên như thế, không dương dương tự đắc?

"Oán?" Thái tử phi cười cười, "Bất kỳ một nữ nhân nào đều một dạng, hi vọng lấy được phu quân chung ái, nhưng Bổn cung biết người là thái tử cao quý, tầm mắt không thể nào vĩnh viễn dừng lại trên một nữ nhân. Bổn cung là người đầu tiên, tương lai sẽ là mẫu nghi thiên hạ, có bao nhiêu người trông mong cũng trông mong không đến được vinh hoa phú quý, nên biết thỏa mãn."

Lời nói của nàng êm ái, lại mang theo một tia phiến muộn.

"Chỉ là, Bổn cung hoàn toàn không ngờ đến sau đám cưới của ta và thái tử, nhưng ánh mắt của hắn chưa bao giờ ở trên người của bổn cung. Lòng người là thật, Bổn cung không cách nào lừa mình dối người, nói không oán hận chuyện thái tử mê luyến một cô gái là vô lý , chẳng qua sự kiện phát triển cuối cùng ở năm đó, lại làm Bổn cung không thể không đồng tình với thái tử, cũng đồng tình với người đã đi về cõi tiên."

Lí Vũ Dương từ những hàng chữ của Thái tử phi, đã rõ ràng biết người con gái hiền thực này không phải là người xấu."Nương nương thật là tốt bụng ."

Thái tử phi nghe vậy chỉ cười. Tài phú cùng địa vị nàng đều có, nhưng hôm nay. . . . . cũng không quan tâm, biết được trên thế gian tất cả đều như mây trôi.

Mười năm trước, nàng bị bức gả về cung, thái tử bị giam lỏng, người chẳng thèm ngó tới nàng, vì vậy tinh thần nàng chán nản, nhưng huynh trưởng luôn luôn bảo nàng nhẫn nại, nói cuối cùng sẽ có một ngày thái tử quay đầu. Không ngờ, cuối cùng người lại vì một nữ nhân mà mắc bệnh. . . . .

Tình cảm này đã rung chuyển sâu đậm tới nàng, cũng làm cho nàng hoàn toàn tỉnh ngộ, cuộc đời này nàng nhất định không cách nào oán thái tử, bởi vì lòng của người, đã theo con hồ yêu kia đi mất rồi.

"Nương nương đừng quên, " cung nữ bên cạnh an ủi sự cô đơn của nàng "Ngài còn có một vị tiểu vương gia tuần tú."

Nói tới con của mình, thái tử phi mở miệng kín đáo, "Còn có đứa bé. . . . . Có đứa bé là hy vọng."

Nhưng vào lúc này, Lí Vũ Dương thấy Liễu Nham Phong dưới sự hướng dẫn của hai thái giám đi tới, nàng không khỏi lộ ra một nụ cười yếu ớt.

"Nương nương, Quận mã gia tới."

Thái tử phi lấy lại tinh thần, ánh mắt giống nàng cùng nhìn về một hướng, Liễu Nham Phong càng đến gần, thân thể thái tử phi cũng càng ngày càng cứng ngắc.

"Nương nương." Liễu Nham Phong đứng trước mặt nàng, cúi đầu hành lễ.

Nàng dò xét cẩn thận hắn, "Bổn cung nghe thấy Quận mã gia dường như giống thái tử, vốn cho là nói quá sự thật, hôm nay vừa thấy, mới biết lời đồn đãi không sai."

Liễu Nham Phong thu lại hai mắt, không có phản ứng quá lớn.

"Nương nương, tướng công của Vũ Dương không thích nói chuyện." Lí Vũ Dương lời kéo tay của hắn, nhẹ nhàng mà nói: "Kính xin nương nương thứ tội."

"Không sao." Ánh mắt của nàng không rời khỏi hắn một giây nào. Gương mặt này. . . . . Trí nhớ của nàng nhẹ lay động, chậm rãi nói: "Bổn cung khuyên người một câu, sớm ngày rời Kinh Thành đi, để tránh đưa tới họa sát thân cho mình."

Ánh mắt Liễu Nham Phong lạnh lẽo, nhìn về vẻ mặt bị thương của thái tử phi, suy tư vai trò thân phận của nàng trong bi kịch này.

"Bên trong hoàng cung như bình tĩnh, kì thực khắp nơi cất giấu nguy cơ." Thái tử phi dò đi tầm mắt trên người của hắn, ngược lại nhìn vào nơi xa nhất trên hoàng cung, "Nếu muốn bảo vệ mình, thì phải hiểu giấu ánh sáng."

"Giấu mười năm. . . . . Chẳng lẽ còn không đủ?" Liễu Nham Phong phản bác lạnh lùng, "Nương nương nếu thật sự từ bỏ, sao không gò bó huynh trưởng của mình?"

Đáy mắt nàng khẽ thoáng qua tia kinh ngạc, nhưng ngay sau đó che giấu. Những năm gần đây vì sinh tồn, nàng để cho mình sống như người mù, bị huynh trưởng mang tới nơi nào liền đi tới nơi đấy, không suy ngẫm lỗi của mình, lừa mình dối người cho rằng huynh trưởng làm đều vì nàng.

"Người. . . . ." ánh mắt nàng nhìn chằm chằm hắn, "Là con thân sinh của thái tử?"

Lí Vũ Dương đang muốn mở miệng phủ nhận, nhưng Liễu Nham Phong lại vượt lên trước trả lời, "Vâng"

Nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Tay của hắn nắm chặt tay nàng, không tiếng động trấn an, cho nàng yên lòng.

Thái tử phi nhìn hắn, thật lâu không nói một câu nào, cuối cùng bỗng nhiên thở dài, "Vốn tưởng rằng đã sớm lìa đời, không ngờ người. . . . đi được bao xa hãy đi bấy nhiêu, đây vốn là lời khuyên duy nhất bổn cung có thể cho người."

"Hôm qua quốc sư đã nhìn thấy ta, nương nương cho là ta còn có thể đi được sao?"

Tâm của nàng chấn động. Chẳng lẽ là ý trời?

Một thái giám phía trước bẩm báo, "Nương nương, quốc sư ở cung điện cầu kiến."

Sắc mặt của nàng biến hóa, chậm rãi xoay người, bước lên phía trước, "Các người lui ra đi." Theo bản năng, nàng muốn Liễu Nham Phong lập tức rời đi, không đối mặt với huynh trưởng, nhưng nàng vẫn chậm một bước.

Bóng dáng của Cùng Trắc cùng tiếng cười từ xa đến gần. Hắn sớm đoán được muội muội phân vân lưỡng lự, vì vậy khi tai mắt trong cung nói nàng truyền Quận mã gia và Quận chúa vào cung thì hắn cũng lập tức chạy tới.

Thái tử phi dừng bước, về mặt phức tạp nhìn huynh trưởng của mình.

Ánh mắt của hắn liếc nhìn khí thế hiên ngang của Nham Phong một cái, sau đó liền rơi trên người của Vũ Dương.

Vũ Dương bị hắn nhìn không được thoải mái, trực giác cho biết nên lui một bước, co lại sau lưng Liễu Nham Phong.

"Bổn cung đã mệt mỏi, các người đều lui đi." Thái tử phi phát phát tay, muốn Liễu Nham Phong mang theo Lí Vũ Dương lui ra, "Quốc sư, bồi Bổn cung bãi giá hồi cung."

Hắn nghe thấy tiếng cũng không phản đối, chỉ lạnh lùng lại nhìn Nham Phong một cái, liền đi theo muội muội rời đi.

Cho dù hắn thật là con trai trưởng của thái tử điên điên, nhưng dù sao cũng là do người và yêu kết hợp, không thể nào là người Hoàng thất. Huống chi,

hắn có công trừ yêu đã được ban chức vị quốc sư đương triều, chỉ cần mở miệng sẽ có được trăm người, căn bản không nên đem tạp chủng này để trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thái tử phi ngồi trên ghế đại diện trong cung, CỪNG Trác nhàn nhã uống Thiết Quan Âm thượng hạng nói: "Nương nương có biết Liễu Nham Phong là người như nào không?"

Nàng hơi thu lại trông mắt, không có trả lời.

"Hắn chính là nghiệt chủng của Thái tử và yêu hồ."

Tay nàng khẽ run, nhưng tự trấn định, hỏi: "Quốc sư định làm gì?"

"Nương nương cho là thần nên làm như thế nào?" Hắn tươi cười hỏi ngược lại.

Sắc mặt của nàng trầm xuống, giọng nói êm ái nhưng có lực, "Quốc sư có quyền có thế, vinh hoa phú quý vô tận, tội gì lại làm khó một đứa bé, đuổi tận giết tuyệt?"

"Thần không phải đuổi tận giết tuyệt, chỉ là nhỏ cỏ tận gốc."

"Nhỏ cỏ tận gốc" bốn chữ, khiến cho trái tim của nàng rung động. "Mạng người đã chết nhiều như vậy, chẳng lẽ còn không đủ sao?"

"Nương nương cũng đừng có lương tâm ở điểm này, đừng quên. . . . . Chúng ta là một phe."

Nhìn huynh trưởng, nàng chỉ cảm thấy cả người rét run, "Những cô nương bị ngươi bắt đi? Đúng như ngươi đoán, con của thái tử chưa chết, cũng bị ngươi dùng kế dẫn hẳn ra ngoài, những cô nương kia có thể thả ra chứ?"

"Mấy tiểu cô nương xinh đẹp, thần sẽ chăm sóc tốt, nương nương cũng đừng phiền lòng." Hắn cười đến tà nịnh, một bộ dáng chẳng hề để ý. Án mắt tích đúng là chỉ đạo của hắn, mục đích là dẫn ra những yêu vật còn sót lại năm đó.

"Ngươi. . . ." Nàng nắm ngực, một cổ khí tức giận mắc lại trong cổ họng.

Hắn lạnh lùng khẽ hừ, "Hắn chỉ là đứa con hoang của hoàng thất, còn cầm đồ của ta, ta không tha được hắn!"

"Vật của ngươi?" Đáy mắt nàng thoáng qua nghi ngờ.

"Nữ nhân kia, " hắn không chút để ý lại uống một ngụm trà, "Ta muốn !"

Nghe được lời hắn nói, nàng sửng sốt, "Ngươi nói là. . . . . Quận chúa Vũ DƯƠNG..."

Hắn khẽ giương lên khóe miệng. Hắn thật là có ý đó.

Nàng cực kỳ tức giận đứng lên, "Quận chúa đã hôn phối rồi !"

"Vậy thì như thế nào? Thần không ngại."

"Còn ra thể thống gì? !" Thái tử phi khó nén được tức giận, trầm giọng nói: "Đạo thể từ không phải là hành vi của quân tử." (bánh bao : nhằm rùi nàng ơi hẳn có phải quân tử đâu >)"

CỪNG Trác: không liên quan đến ngươi,xéo

BÁnh bao : *đầu bốc khói*)

"Thần luôn luôn không phải quân tử." Hắn buông lỏng bày tỏ trong lòng, "Huống chi Vũ DƯƠNG là con của Doãn Liễu Phàm"

Doãn Liễu Phàm? Cái tên này quen tai. . . . . Trong đầu nàng găng suy tư, cuối cùng lóe lên ý tưởng, "Người năm đó giúp người diệt hồ tộc."

"Không sai. Ta đã phái người đi hỏi Cẩn vương phi, Thứ phi tên là Tư Đồ Linh, chính là tỷ nữ hồi môn năm đó. Người phải biết rằng điều này là như thế nào, nếu con rể là con hoang của thái tử và yêu hồ, tỷ nữ cùng với cha ruột của Quận chúa, nàng cũng chính là kẻ thù giết cha của hần! Một khi có một người biết sự thật, duyên phận vợ chồng của bọn họ có thể kéo dài tiếp sao."

Ánh mắt của nàng trầm xuống, "Bổn cung không cho phép người nói ra."

Mặc dù chỉ chung đụng trong thời gian ngắn, nhưng nàng thấy lưu luyến thâm tình trên hai người trẻ tuổi đấy, nàng không hy vọng có người phá hư bọn họ.

Hần xem thường hừ lạnh, "Nương nương, đây là cơ hội tốt, một hòn đá ném chết hai con chim, ta có thể lấy được Vũ Dương đồng thời giết được tạp chủng đó."

"Tay người đã đầy máu lạnh, người còn muốn gì nữa?" nàng nổi giận nói.

"Làm được ngày mà con ta đăng cơ."

Nghe vậy, sắc mặt nàng trắng bệch, nàng sai lầm rồi. . . . .

Lúc thái tử điên năm đó, bởi vì sợ vinh hoa phú quý của mình thành hư không, vì vậy nàng dối trên gạt dưới, nói có thai, sau đó ôm đứa bé của huynh trưởng và chị dâu vào cung, muốn nói là nếu cuối cùng thái tử và hoàng thượng ngộ nhớ, tương lai chính là người thân của nàng leo lên kế vị, nàng cũng không đến mức thê lương.

Nhưng sau này nàng phát hiện mình sai lầm rồi, người tham lam vĩnh viễn không ngừng, vì tâm tư của bản thân mà giết hại nhiều tính mạng, thật sự làm nàng hối tiếc rất nhiều năm.

"Nếu người khư khư cố chấp, Bổn cung sẽ đem tất cả nói ra."

"Nương nương và thần bây giờ trên cũng một thuyền, nếu thần có chuyện, người cũng không cách nào không bị đếm xỉa đến, hần chỉ là cái tạp chủng thôi, nương nương tội gì vì hần mà đối địch với thần?"

"Ta. . . . . Ta lập tức đi đến phụ hoàng bẩm báo tất cả." Thái tử phi mặc dù nhu nhược, nhưng nhẫn nại đã đến cực hạn, "Ta cái gì đều không để ý tới rồi!"

Thấy nàng xoay người muốn đi, hần cầm ly trà trong tay ném tới phương hướng mà nàng đang đi.

Nghe được thanh âm cái ly sau lưng vỡ nát, nàng cả kinh thất sắc quay đầu lại, "Người lớn mật!"

"Hừ! Chuyện lớn mật hơn nữa ta cũng làm được. Lão hoàng đế kia xem ra không sống được lâu, người tốt nhất không cần làm hư chuyện lớn của ta, nếu không ta sẽ giết thái tử điên khủng trước rồi giết người."

Trong mắt nàng tràn đầy nước mắt, hời hợt tràn trề, thì cũng đã trễ.

Hần không nhúc nhích chút nào, chỉ lạnh lùng cười một tiếng. Tuy là muội muội của mình, nhưng bây giờ lựa chọn đối lập với hần, vậy hần cũng không nên lưu tình.

Hần xoay người rời đi, lớn tiếng ra lệnh: "Thái tử phi chịu gió chịu rét thân thể khó chịu, tinh thần không minh mẫn, không để bệnh tình tăng thêm, đưa thái tử phi tới Vĩnh Lạc Cung nghỉ ngơi."

Vĩnh Lạc Cung? Đó là địa phương của lãnh cung!

Cho đến giờ phút này, nàng mới giật mình thấy mình sai quá nhiều, như thế nào ban đầu nàng lại tin lời nói của huynh trưởng.

Hiện tại quyền lợi của hần càng lớn, lòng kiêu căng cũng càng mạnh, một tay cầm giữ triều chánh, thiên hạ hầu hết đã trên tay hần.

Nàng đi nhầm một bước, dẫn đến bây giờ mất hết, còn liên lụy vô số người vô tội.

Hôm nay nếu nàng bị đưa vào Vĩnh Lạc Cung, giống như bị u uất ở trong thâm cung này. ....

"Ca ca, ta sai lầm rồi!" Nàng đột nhiên hai chân gập xuống, quỳ xuống, dùng sức đập đầu, "Chớ đem ta nhốt vào Vĩnh Lạc Cung, ta sẽ không cần nữa, ta thề, người tha cho ta đi."

Thấy cái trán của nàng dùng sức đập chảy máu, mắt của hần lạnh lùng nhìn nàng, bởi vì nàng thật tâm e sợ, lúc này mới nguyện ý thu tay lại. "Hừ! Ta lần thứ nhất tha cho người, lần sau nếu không thức thời, cũng đừng trách vì huynh ta đây không khách khí!" Nói xong, đầu hần cũng không quay đầu rời đi.

Khi hần đi ra xa nàng mới ngã trên mặt đất, nhìn hần đi đến hướng cửa cung, trong mắt nàng hiện lên vẻ kiên định. Nàng không phải sợ chết, mà chỉ cần không phải vào lãnh cung, nàng sẽ có cơ hội. . . . . Lấy công chuộc tội.

"Quận chúa, đằng trước có một đám thị vệ." Hạ Vũ cầm Mai Hoa Cao từ bên ngoài đi vào, vội vàng mà nói: "Đầu tiên là quốc sư CỪNG TRẮC, nói muốn cầu kiến Quận chúa."

Lí Vũ Dương sững sốt. CỪNG TRẮC cầu kiến? Nàng và hắn không có giao tình, cũng không có hứng thú tiếp chuyện với hắn.

"Quận mã gia không có ở trong phủ, nói bốn quận chúa thân thể khó chịu, không tiếp được khách, ngày khác sẽ hướng quốc sư bồi tội." Nàng ngồi trước gương đồng, chậm rãi chải tóc đen của mình nói.

"Vâng" Hạ Vũ thả ra bánh ngọt trong tay, vội vàng muốn đuổi người đi, xoay người một cái liền thấy hắn đứng trước cửa phòng, mặt không khỏi biến sắc, "A. . . . . Đại nhân!"

Nghe được thanh âm sau lưng, Lí Vũ Dương quay người, kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn lại lớn mật xông vào Cấn vương phủ?

"Quận chúa." Trên mặt hắn không có tia khách khí, mắt không chớp nhìn nàng chằm chằm.

Lí Vũ Dương thấy có chút không vui.

"Đây là lễ ra mắt thần tặng người, kính xin Quận chúa vui vẻ nhận cho."

Chỉ thấy bên ngoài một hàng tới tứ cảm các loại trân bảo trên tay, có kim châm lớn nhỏ, vòng vàng mấy chiếc, còn có một trăm vạn bạch kim, kẹp cải áo, tơ lụa Giang Nam, trăm bộ quần áo. Những vật phẩm này dưới ánh sáng mặt trời phát ra tia sáng khiến người ta mờ mắt.

"Oa!" Mặc dù làm việc ở Cấn vương phủ, đồ trân quý gì cũng đã thấy qua, nhưng xếp thành một hàng lớn như thế này cũng khiến Hạ Vũ phải thờ dài một tiếng.

Vũ Dương nhún mày lại, ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, "Vô công bất thụ lộc, những thứ này quá mức quý trọng, bốn Quận chủ không thể nhận."

"Quận chúa nói như vậy không khỏi quá khách khí." nụ cười hiện trên khuôn mặt của hắn, đến gần nàng nói: "Đây chỉ là một ít đồ chơi, nếu Quận chúa thích, hôm nào có thể đến phủ của thần, Quận chúa muốn cái gì liền lấy cái đó."

Đáy mắt của nàng thoáng qua một tia không kiên nhẫn, hạ lệnh đuổi khách, "Đi ra ngoài! Nếu không đừng trách bốn Quận chúa không khách khí với ngươi."

"Quận chúa bớt giận." Hắn đến gần, mai ngấm nhìn nàng, "Thần chỉ là muốn biểu đạt ý ái mộ với Quận chúa."

"Cần rồi!" Nàng không khách chế được gior một tay lên, dùng sức văng mặt hắn ra xa.

Nào biết hắn không né tránh, đầu bị đánh lệch cũng không có tức giận, khoe miệng còn nâng lên nụ cười quý dị.

Tính tình kịch liệt của nữ nhân này, so với nhu tình như nước của Thủy Tâm càng khiến hắn hứng thú.

Trong lồng ngực của nàng giận sôi trào, đứng lên, tay chỉ thẳng vào cửa, "Đi ra ngoài!"

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, ngồi xuống.

"Ngươi. . . . . Đây là Cấn vương phủ, lại dễ dàng cho ngươi cần rồi hả!"

"Cấn vương phủ thì sao?" Hắn nhếch miệng, lạnh lùng cười một tiếng, "Ngay cả nội viện của hoàng cung ta cũng không thềm để ở đấy."

Lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, hắn dám nói là chuyện đương nhiên, quả thật phát rồ với hắn. Lí Vũ Dương tức giận, nghĩ thầm.

"Quận chúa cho là, vì sao thần lại có ngày hôm nay?"

Nàng trong cơn giận nhìn hắn chằm chằm "Ta không có nửa điểm hứng thú với chuyện của ngươi."

"Trước hết hãy nghe thần nói xong đã, Quận chúa sẽ có hứng thú." Hắn cười ha hả, "Thần từ nhỏ đã bái sư với một vị trưởng lão ở bộ lạc Miêu Cương, gia pháp của trưởng lão rất nghiêm, yêu cầu rất nghiêm khắc đối với thần, cũng đều vì sự cẩn thận tỉ mỉ của sư phụ, thần mới có công phu trăm yêu trừ ma tốt như bây giờ."

"Ngươi có năng lực bắt phàn nên làm việc tốt, phải diệt những ác ma tà ác, nếu ngươi không làm vậy, vậy ngươi đồng loại với súc sinh."

Nàng nhanh mồm nhanh miệng nhưng chọc giận được hắn, ngược lại khiến cho hắn cười, khiến nàng càng thêm nghi ngờ.

"Quận chúa nói không phải không có lý. Thần có một Sư đệ, gặp may cơ duyên tốt hơn thần, năm đó nếu không có trợ giúp của hắn, năm đó ta thật sự không có biện pháp tốt xử lý hàng hồ ly, thậm chí bắt sống được con hồ ly mẹ hoặc thái tử, còn bức bọn họ rơi xuống vách núi. Đối với ân tình của

sư đệ, thần một ngày không dám quên, chỉ tiếc hân nghĩ thông suốt quá muộn, mặc dù giúp ta, nhưng sau cùng hân cũng chết mất rồi, đáng tiếc cho một đời cao nhân."

Ánh mắt nàng lạnh lẽo nhìn hân, rõ ràng đầy máu tanh còn nói đắc chí trong lòng, làm người ta khinh thường.

"Quận chúa có biết người này là ai không?"

"Bỏ Quận chủ không có hứng thú!" Nàng đã không che giấu vẻ mặt không vui của mình.

"Thật đáng tiếc. . . . ." Hân cười cười, "Liễu Phàm nếu ở dưới tuổi vàng biết, không biết hay không cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối giống thần."

Liễu Phàm ? Lí Vũ Dương ngăn người một chút, ánh mắt chống lại vẻ mặt xấu xa của hân.

"Doãn Liễu Phàm. . . . . Năm đó chính là do đại lực của hân giúp thần, thần mới có thể lập đại công, có vinh hoa phú quý ngày hôm nay ."

Không thể nào. . . . . Mặc dù bên ngoài có ánh mặt trời ấm áp, nhưng mà giờ phút này Lí Vũ Dương lại cảm thấy cả người rét run.

Vũ Dương, nhớ tới một chuyện, cuộc đời này chớ nói với ai cha mình là Doãn Liễu Phàm, mẫu thân là Thủy Tâm. . . . . Trong đầu quanh quẩn lời ân cần dạy bảo của Linh di, nàng đột nhiên cảm thấy choáng váng cả đầu.

Hân chú ý tới sắc mặt trắng bệch của nàng, lập tức đưa tay vịn nàng, "Quận chúa?"

"Buông tay ra!" Nàng đẩy tay của hân, nổi giận nói: "Không cho phép đụng vào ta!"

Tay của hân dừng lại giữa không trung, sắc mặt trầm xuống. Năm đó rời khỏi Miêu Cương thì hân muốn mang Thủy Tâm đi, nàng cũng giống như một dạng Vũ Dương ngày hôm nay, khinh bỉ đối với hân, không khách khí chút nào hất tay của hân ra.

Vì vậy mấy năm sau hân đã giết Liễu Phàm, cho là như thế mới có được Thủy Tâm, lại không ngờ tới nàng tự vẫn trước mặt hân, nguyên ý chết cùng Liễu Phàm chứ không đi theo hân. Đây là nỗi đau khổ trong đời hân, cũng là si nhục khó quên nhất.

"Doãn Liễu Phàm cùng Thủy Tâm là đôi vợ chồng tốt, chính là không biết đề phòng." Nhớ tới quá khứ, khích lệ hân muốn lấy lòng của nàng hơn, "Cho tới nay, bọn họ chỉ có thể trải qua những ngày thô tục, đáng tiếc lấy được vinh hoa phú quý là cơ hội của ta, Liễu Phàm hân cũng lập đại công giết được một đoàn yêu quái, diệt tộc của người ta, nhưng cơ có mệnh hưởng phúc, đáng tiếc đáng tiếc. . . . ."

Nàng run rẩy nắm quả đấm, không muốn nghe vào tai những lời nói như này, nàng vung tay lên chỉ ra cửa, "Đi ra ngoài!"

Hạ Vũ vội vàng đưa tay, kích động nâng đỡ nàng nếu không nàng sẽ ngã mất.

Hân hơi hốt, còn tự đưa tay cầm Mai Hoa Cao trên bàn lên, đưa vào miệng cắn một cái, "vị không tệ, đáng tiếc còn kém Thủy Tâm một chút. . . . . Quận chúa, người nên nhớ tay nghề của mẫu thân chứ."

"Đi ra ngoài cho ta!" Lí Vũ Dương mắt không ché, hét lớn một tiếng.

"Thần lập tức đi ra ngoài." Trên mặt hân nở nụ cười, giao phó người làm, "Có ai không! Đem đồ vật để xuống!"

"Đem đồ vật mang đi!" Nàng tức giận nói.

"Lưu lại đi, Quận chúa, " hân dịu dàng nói, canh chừng ánh mắt không có ý tốt của nàng, "Những thứ đồ này sớm muộn gì cũng hữu dụng, đây chính là sính lễ."

Sính lễ? Lí Vũ Dương khiếp sợ trừng mắt nhìn hân, cuồng nộ không dứt.

"Cái này là nguoi lớn mặt to gan!"

Nhưng phần nộ của nàng, chỉ khiến hân mỉm cười hài lòng, mỉa mai.

"Nguoi. . . . ." Nàng tức giận tới mức nội thương, sắc mặt tái nhợt, thanh âm chuyển thành suy yếu.

"Quận chúa?" Hạ Vũ lo lắng vịn vào nàng, chủ tử như sắp ngã đến nơi.

Hân đã cười lớn đi ra xa, nhưng hân lưu lại rung động kéo dài cho nàng. Năm đó hân thật sự không dùng sức của mình mới tiêu diệt hết hồ tộc, cho nên. . . . . Thật sự là do cha nàng?

Không —— trước mắt đột nhiên có một mảnh mơ hồ, nàng hôn mê bất tỉnh trong tiếng kêu sợ hãi của Hạ Vũ.

Khi nàng tỉnh lại, đã là đêm khuya, Liễu Nham Phong nắm tay của nàng, ngồi ở bên người nàng, lông mày lá liễu trầm tư.

Nàng mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt mà nàng nhớ thương, nàng không nhận được kêu nhẹ một tiếng. "Ai!"

"Nàng đã tỉnh?" Hấn lập tức ngẩng đầu nhìn nàng.

Nàng miễn cưỡng cười một tiếng, muốn đứng dậy, "Thiếp khát nước."

Hạ Vũ ở một bên bụng tỏ yến hàm cách thủy đi vào, Liễu Nham Phong nhận lấy , tự mình bón cho nàng.

Nàng uống vài ngụm, nghỉ một lát sau mới hỏi: "Thiếp thế nào?"

"Những lời này ta nên hỏi nàng mới đúng." Thấy nàng không uống, hấn liền đem tỏ yến trong tay giao lại cho Hạ Vũ, vung tay lên khiến Hạ Vũ lui ra, sau đó nghiêm túc nhìn nàng.

Nàng nháy mắt mấy cái, che giấu tâm tình phức tạp ẩn sâu trong lòng, "Chàng là đại phu, nếu chàng cũng không biết thiếp bị sao, thì thiếp làm sao mà biết? Chẳng lẽ là kỳ đại nạn của thiếp đã đến sao?"

"Chớ nói nhảm!" Hấn không vui gõ nhẹ cái trán của nàng.

Nhìn ánh mắt hấn dịu dàng, Lí Vũ Dương thật ra rất khổ sở, nàng muốn khóc, muốn hét, nhưng cuối cùng lại để tất cả nuốt vào trong bụng.

Nàng duỗi tay về phía hấn, hấn một tay ôm lấy nàng, ôn hòa mà quen thuộc khiến nàng thờ dãi, muốn nói nhưng lại không dám nói mâu thuẫn rồi rấm trong lòng.

"Nếu thật là kỳ đại nạn . . . ." Nàng nói nhỏ nhẹ, "Có thể chết trong lòng chàng cũng coi như mãn nguyện rồi."

"Nàng . . . ." Sắc mặt hấn nghiêm trọng .

"Đừng nóng giận." Nàng hôn gương mặt của hấn, "Chỉ là thuận miệng nói một chút thôi."

Tay ôm nàng không tự chủ được căng thẳng, ánh mắt nhìn trần bảo đầy phòng, hấn trầm giọng hỏi: "Đây là của CỪNG TRÁC đưa tới?"

Miệng của nàng nhếch lên, "Ừ."

"Có ý tứ gì?"

Dừng một chút, nàng không có ý định giấu giếm, "Hấn nói là sinh lễ."

"Khinh người quá đáng!" Liễu Nham Phong chợt cảm thấy trong lòng ngực chays lên một ngọn lửa, oán hận đối với hấn không đơn giản là hấn giết người thân người yêu, mà bởi vì bây giờ hấn có ý niệm động đến người nàng.

Nàng vội vàng kéo lại khuôn mặt lạnh lẽo của hấn, đứng dậy muốn an ủi hấn, “chớ tức giận, chuyện này thiếp sẽ xử lý."

Hấn cúi đầu nhìn bộ dáng mảnh mai của nàng, "Nàng không muốn ta ra mặt, là lo lắng hấn làm việc bất lợi với ta?"

Trong lòng nàng chấn động. Nàng chỉ lo lắng cho hấn, nhưng cũng lo lắng hấn biết được chân tướng, quá khứ ân oán sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ.

"Cho dù hấn có quyền thế lớn hơn trời, cũng không thể cướp đoạt vợ người khác !"

Nhìn mặt hấn tức giận rõ ràng, nàng đưa tay vuốt ve gò má của hấn, an ủi hấn, "Cầu xin chàng . . . . . Đừng tức giận , chúng ta phải người đem đồ vật trả về là được, chàng không cần phải tự mình đi một chuyến."

Phát hiện ánh mắt của nàng lóe lên, đáy mắt hấn buồn bã, nàng có chuyện lừa gạt hấn?

Cuối cùng, hấn gật đầu, "Được rồi, liền phái người đưa trở về."

"Vậy chàng thật sự không đi tìm hấn?" Ánh mắt nàng nhìn hấn thật lâu.

Hấn im lặng không nói.

Nàng thờ dãi nói: "Chàng hiểu thiếp như thiếp hiểu chàng, chàng sẽ đi chuyến này."

Hấn nâng cằm của nàng lên , nhìn thẳng vào hai mắt của nàng, không muốn giữa hai người có sự giấu diếm, "Có một số việc, nói rõ ràng trước mặt sẽ tốt hơn."

Nói rõ ràng. . . . . đến lúc đó chỉ sợ tất cả sẽ biến mất. ....

Lí Vũ Dương rũ mắt xuống, tránh tầm mắt của hấn.

Cùng Trắc đã dám xông thẳng vào căn vương phủ, đại biểu hấn đã không e ngại, quyền thế của hấn như mặt trời ban ngày, hôm nay đã không để vương phủ ở trong mắt, mà thân phận con rể của hấn, chỉ sợ không gánh nổi bão tố.

Vừa nói lên nỗi lòng, vạn điều khó mở cửa ra. . . . . Nàng thật sự có thể trốn tránh, mang lời nói dối giấu suốt đời sao?

"Trương công. . . . ." Nàng than nhẹ, tựa đầu vào trong ngực hấn, tựa sát hấn, "Tùy chàng vậy. Chàng nghĩ phải làm gì thì đi làm, nhưng phải cẩn thận."

Từ một tiếng thờ dài của nàng, hấn cảm nhận được bất đắc dĩ và khổ sở nàng không nói ra miệng được —— Cùng Trắc đáng chết ! Nhất định là sự đường đột của hấn làm nàng kinh sợ.

"Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?" Hấn hỏi.

Đối mặt với sự quan tâm của hấn , nàng lắc đầu cười một tiếng với hấn , "Không có việc gì, chỉ là có chút lo lắng cho tương lai."

"Lo lắng tương lai? Điểm này không giống với Quận chúa không sợ trời không sợ đất."

Nàng cười, nhưng trong mắt lại có chút nước, "Vũ Dương không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mất đi chàng "

"nàng sẽ không mất đi ta!"

"Thật?"

Hấn khẳng định gật đầu.

Nàng kích động ôm chặt hấn, hôn lên môi của hấn, nụ hôn của hấn khiến thân thể nàng không tự chủ được khẽ run, nàng không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ mong quý trọng thời gian tốt đẹp bây giờ, thời điểm hạnh phúc còn quanh nàng.

Có lẽ hấn còn có thể thuộc về nàng, cũng có lẽ, chuyện cả đời nàng lo lắng cũng sẽ không đến.

Ánh mắt lạnh lạnh của Nham Phong quan sát khí phái trong trạch viện này, sơn trên cánh cửa có lóe sáng ánh đồng, cửa chính có tượng đá sư tử cao hơn nửa người, mái hiên cao vút, nhìn qua phú quý uy nghiêm, này thật ra thì đừng nói Căn vương phủ, ngay cả hoàng cung chưa hấn so được với nơi này.

Hấn bị gia đình mời vào đại sảnh, trong phòng cũng để đồ trân quý hiếm thấy, có hoa Mẫu Đơn Hoa, mùi hương phát ra xông vào mũi. Lư hương đầu hạc làm bằng đồng, thì mang theo toàn mùi thuốc lá.

Xem ra hấn ý vào quyền thế, mấy năm nay không chỉ hài lòng với quan trường, mà còn vợ vết đến mồ hôi nước mắt của nhân dân.

Đại sảnh có ít nhất mười tên võ sĩ nhìn nhất cử nhất động của hấn, nhìn đao kiếm trên người bọn họ, thì ra là hấn với người nhà cũng đề phòng nghiêm ngặt.

"Nhìn không ra ngọn gió nào thổi Quận mã gia tới?" Hấn đi từ trong ra, nhìn về bên ngoài cười nhưng trong không cười của hấn.

Liều Nham Phong vung tay lên, người hầu lập tức mang đủ số "sính lễ" mà hấn đưa tới lần trước để xuống.

"Những thứ đồ này. . . . ." Phản ứng của hấn chỉ là nhàn nhạt nhìn một cái, "Thế nào lại cảm về đây ? Đây chính là thứ thần muốn tặng cho Quận chúa ."

Về mặt như không có gì của Nham Phong nhìn hấn, lạnh nhạt nói thẳng: "Ta với Quận chúa vô công bắt thụ lộc." (bánh bao: ý câu này là không có công nên không muốn hưởng lộc)

"Người và Quận chúa?" về mặt hấn hiện lên một tia cười nhạt, "Quận mã gia hiểu lầm , đây chính là thần tặng cho Quận chúa , không có nửa điểm quan hệ với Quận mã gia ."

Nghe ra giọng nói khiêu khích của hấn, lửa giận trong lòng của Nham Phong bùng cháy, "Vũ Dương là vợ của ta."

"Thê tử?" Hấn tùy tiện ngồi trên đại đường, cao ngạo nhìn hấn, "Quận mã gia còn tưởng Quận chúa là thê tử?"

Nham Phong nhìn bộ dạng đắc chí của hấn, chợt nhớ tới bộ mặt không vui của nàng. . . . . Thật sự có chuyện hấn không biết.

"Xem ra. . . . . Quận chúa còn chưa có nói cho Quận mã gia ?" Hấn che cảm chê cười.

Con mắt của Nham Phong bắn ra một tia quỷ dị. Nếu hấn có can đảm động tới nàng, hấn sẽ không để ý đến những thị vệ này, tuyệt đối sẽ bắt chấp tất cả mà giết hấn .

Nhìn ánh mắt của Nham PHong, hấn không khỏi giật mình. Đây là địa bàn của hấn, quanh mình hấn đều là cao thủ thị vệ đeo kiếm, Nham Phong nên rõ ràng muốn giết hấn bây giờ dễ như trở bàn tay, chỉ cần một câu nói, là có thể lấy đi tính mạng của hấn, thế nhưng hấn lại không sợ đứng trước mặt mình, mặt sáng như đuốc, không có vẻ mềm yếu chút nào, khí hể ngược lại làm cho người ta kinh hãi, hấn có thể mạnh hơn nhiều so với phụ thân kia.

Hắn hơi thu lại tâm trí, vốn là cho rằng Nham Phong không có thành tựu quá lớn, nhưng mà bây giờ xem ra, người này giữ lại không được.

Nham Phong đạt được mục đích liền không hứng thú với nơi này, người làm cho người khác sinh ra cảm giác chán ghét, lời nói khách sáo hắn cũng miễn, gọn gàng dứt khoát quay đầu rời đi.

"Quận mã gia có biết trước khi Quận chúa được vương phủ thu nhận, cha ruột của nàng tên là gì?" Hắn chợt lên tiếng.

Bước chân của Nham Phong không chần chừ, đi thẳng tới hướng cửa chính.

"Quận mã gia thật là lãnh đạm." Hắn vẫn không thay đổi tiếp tục nói: "Nếu cần vương phi —— Cần vương gia không thèm ngó ngang tới muối mè đáng thương của ta, điều này là thật, có người đưa tới một quận chúa trước, nàng họ Doãn! Cùng lúc đấy, nàng cùng một dạng với Quận chúa năm đó đốt cháy một hang hồ ly. Quận mã gia nói xem . . . . trong lúc đấy có liên quan gì?"

LÒNG của Nham Phong đột nhiên trùng xuống.

Hắn chú ý tới bước chân chần chừ của Nham Phong, khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt, khó nén giễu cợt nói: "Hôm qua ta cùng với Quận chúa trò chuyện với nhau thật là vui, ta còn tưởng rằng Quận chúa sẽ nói với Quận mã gia điều thú vị này, thế nào, Quận chúa phản đối không nói với Quận mã gia sao?"

Nhớ tới dung nhan tái nhợt của nàng hôm qua, hắn bỗng chốc xoay người, con mắt nhìn thẳng vào hắn, "Người nói cái gì với nàng?"

"Ha ha! Chỉ là ôn chuyện thôi. Quận chúa nhưng con gái của bạn cũ của ta, năm đó nếu không phải là nhờ có cha nàng, ta sẽ không có biện pháp lập công lớn. Không ngờ nhiều năm sau gặp lại, Quận chúa lại động lòng người như thế, giống một dạng với mẹ nàng. . . . Không, nên nói là chỉ có hơn chứ không kém. Nàng nếu đi theo ta, có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, ta tin rằng dù ta chết đi bạn cũ cũng sẽ vui mừng." hắn kiêu ngạo nói.

"Người nói loạn!"

"Hiện tại đúng lúc Cần vương phi làm khách trong phủ của ta, Quận mã gia muốn tự mình đi hỏi sao?"

Vũ Dương không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mất đi chàng —— trong đầu nhớ lại lời nói đêm qua của nàng, đôi tay của Nham Phong không tự chủ được nắm chặt lại.

Hắn nhìn sự kích động của Nham Phong hiện lên trên mặt, chú ý tới sự mất tự chủ của Nham Phong khi nhắc đến Vũ Dương, vì vậy hắn hết sức vui vẻ.

"Ta nói với Quận chúa những điều kia, chỉ là nàng nên biết, về phần người. . . . Ta thấy người giống nhau như đúc với người cha của người, đối mặt với tình yêu nữ nhân, vẫn như cũ không có sức. Chẳng bằng trở mặt buông tay để nàng đi."

TUẦN NHAN của Nham Phong đông lạnh, không thể nhịn được nữa, lấy tốc độ sét đánh không kịp đứng trước mặt của hắn.

Hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó cảm thấy trên cổ truyền đến cảm xúc lạnh lẽo, thân thể hắn cứng đờ, sắc mặt tái xanh.

Thị vệ xung quanh thấy vậy lập tức vây quanh, nhưng không có một ai dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ không tốt một cái, đầu của quốc sư liền bị cắt đi.

Đáy mắt của Nham Phong là một mảnh băng hàn, chủy thủ trong tay đang trên cổ của Cùng Trác, "Ta muốn giết chết người dễ như trò bàn tay."

"Nếu giết chết ta rồi." Một cổ lạnh lẽo từ tay vọt lên, hắn miễn cưỡng từ cổ họng nặn ra âm thanh cứng rắn, "Người cũng chết không toàn thây."

Về mặt không có gì của Nham Phong nhìn chằm chằm hắn, "Người cho rằng ta sẽ sợ sao?"

"Người sẽ không sợ sao, ta là quốc sư người là Quận mã, nếu người thật sự giết chết ta, không chỉ người có chuyện, Quận chúa cũng bị đếm xỉa đến. Người muốn để xương tủy mềm mại của người vào địa lao cùng người, thậm chí bồi thường một cái mạng sao? mạng của Quận chúa. . . . Người thật sự không quan tâm?"

Trên khuôn mặt tràn đầy băng của Nham Phong dần nghiêm nghị trở lại, hắn chậm rãi buông tay ra.

Cùng Trác lập tức bước một bước dài. Hắn đương nhiên có thể để cho người lập tức đem Quận mã bắt lại, nhưng như vậy động tĩnh quá lớn, Liễn Nham Phong nhất định phải chết, nhưng phải chết để người khác không trách được trên đầu hắn.

"Đừng có lần sau nữa!" Trời mới biết Liễn Nham Phong mất bao nhiêu lần đo mới nhận được lửa giận đang bùng bùng mà buông hắn ra, "Đừng nữa đến gần Vũ Dương nữa, nếu không ta sẽ lấy mạng của người!"

Khuôn mặt của Cùng Trác cứng lên, khuất nhục không lên tiếng. Con người dù sao cũng có nhược điểm, cho dù hắn kiên cường như thế nào đi nữa cũng không ngoại lệ, hắn chờ xem kịch vui là được.

Lời nói của hắn vang vọng bên tai, làm khuôn mặt của Nham Phong nặng nề. Vốn cho rằng cuộc đời này gặp gỡ nàng là tình duyên, nhưng mà giờ phút này. . . . Hắn không biết gặp gỡ nàng là duyên hay là oán? Bởi vì chân tướng đến chậm mà toàn thân hắn lạnh lẽo, yêu và hận cùng lúc dây dưa trong lòng, nhưng không có đáp án.

Một ngã sẽ dưới bầu trời đêm, thành một hình ảnh u tối, âm thanh gõ mõ truyền từ xa tới, làm cho bốn phía càng thêm yên tĩnh.

Từ lúc sáng sớm Nham Phong đi ra khỏi cửa chính để gặp Cùng Trắc, Vũ Dương vẫn lẳng lặng ngồi trong phòng, không nhúc nhích.

Hắn còn chưa trở lại. . . . . Nàng đợi từ sáng đến tối, trong lòng hy vọng từng chút một. Nhưng có lẽ. . . . . Hắn sẽ không trở lại nữa. . . . .

Nàng dựa vào cột giường, thần thờ nhìn cửa phòng đóng chặt, hiểu rằng hắn không trở về nữa thì mình cũng không có cách nào trách hắn. Nếu hôm nay đổi chỗ cho nhau mà suy nghĩ, nàng cũng không biết nên dùng bộ mặt nào để đối diện với kẻ thù giết mẹ của mình.

Mẫu thân hắn và Huyết Hải Thâm Cừu của tộc nhân, nàng nên lấy cái gì để trả? Mạng của nàng sao? Chỉ là mạng của nàng chẳng là cái gì, đổi trở về quá khứ, cũng giám không được thù hận. . . . .

Nghĩ đến khuôn mặt âm trầm bi ối của Cùng Trắc, trong lòng nàng hốt hoảng thấp thòm, cũng sợ Cùng Trắc sẽ làm hắn bị thương. .

Liều Nham Phong nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy chính là khuôn mặt tái nhợt, Vũ Dương dựa vào cột giường mà ngẩn người, cổ họng hắn như bị trát xi măng, đầy mắt thâm trầm thoáng qua tia đau lòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nghe được tiếng vang, Lí Vũ Dương ngẩn người ra, thấy hắn đứng ở cửa, vốn khuôn mặt tái nhợt lại càng không có huyết sắc.

Hai người yên lặng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, không khí trầm mặc ở trong phòng này bày ra một cổ ưu thương khó giải quyết. .

"Chàng. . . . ." Hồi lâu, nàng lấy dũng khí, ôn nhu đánh vỡ yên lặng, "đã trở lại?"

Ánh mắt hắn âm trầm khóa chặt trên người nàng, không nói không động, chỉ là nhìn nàng.

Nàng mở cặp mắt nhìn hắn, nhìn vào chỗ sâu con ngươi khó dò của hắn, lại nhìn không thấu ý tưởng trong lòng hắn, lo sợ lo lắng, "Chàng nói chuyện với hắn rồi hả?"

"Ừ." Câu trả lời của hắn ngắn gọn.

Nghe được ngữ điệu của hắn không phải phùng, lòng của nàng trầm xuống, ánh mắt buồn bã, "Vậy bây giờ nên biết thế. . . . ."

"Ta đem tất cả đồ về cho hắn rồi." Hắn bỗng nhiên ngắt lời của nàng, đi đến trước mặt nàng.

Nhìn hắn nhích lại gần mình, nàng theo bản năng thân thể lui xuống. Nàng đã không còn mặt mũi nào đối diện với hắn rồi.

Nhìn nàng lùi bước, lòng hắn đau xót, đưa tay kéo nàng vào trong lồng ngực của mình, đôi môi nóng rực hôn lên đôi môi mềm mại của nàng, hơi thở hai người giao nhau.

Cử chỉ ấm áp của hắn khiến lòng của nàng chấn động.

"Chàng. . . . ." Thái độ của hắn khiến nàng hồ đồ, hắn đã biết chân tướng, nhưng nhu tình như vậy làm nàng bất ngờ.

"Hừ! Không sao." Hắn dụ thì thâm ở vành tay nàng.

"Không sao. . . . ." Nàng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt long lanh hiện lên vẻ bất đắc dĩ, cũng có chút nghi ngờ.

Nhìn ánh mắt khiếp sợ của nàng làm tâm hắn căng thẳng, vội vàng ôm chặt nàng, giống như sợ mất đi.

"Đúng, không sao, nương tử." Hắn nói nhẹ nhàng tai nàng "Vũ Dương. . . . . Mặc kệ người khác nói những gì, nàng chính là Lí Vũ Dương, là nương tử của ta."

Cho dù khắp thiên hạ cười hắn ăn hiếp người, hắn cũng không phản bác, chỉ cần nàng không nói ra, hắn có thể vì nàng ngu muội đối gạt cả đời.

Ngực nàng nói lên, mặc dù chỉ là mấy chữ đơn giản, nhưng sau lưng lại có ý nghĩa sâu xa. Chỉ cần nàng không nói, quá khứ của nàng có thể là bí mật vĩnh viễn.

Rốt cuộc, nước mắt đè nén thật lâu không nhìn được nữa tràn ra, nàng ôm cổ của hắn, kích động thì thầm, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ."

Hắn giơ tay khẽ vuốt gò má của nàng, lau đi nước mắt, "Đừng nói xin lỗi, không liên quan đến nàng."

Cảm động cùng bức bách trong lòng hắn chuyển biến liên hồi, đem mặt của nàng vùi vào trong lồng ngực của hắn, không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Chân tướng trong quá khứ liền bị hai người đối gạt đề ở trong lòng, chỉ là dù có trốn tránh thế nào, cái gì nên đến thì nó sẽ đến.

Một buổi chiều nắng rực rỡ, hồ trưởng lão nghe được tin tức của hồ chủ, mang theo đoàn người vào kinh cầu kiến, nhưng lại lỡ mất, bọn họ nhân nói Nhượng Vân sáng sớm đã đi đến Cẩn vương phủ.

Nghe thấy đáp án như thế, sắc mặt trưởng lão khê biến, không thể làm gì khác hơn là dẫn đoàn người đi vào Cẩn vương phủ. Một khi thông báo, ông lập tức được mời cung kính vào phủ.

"Lão gia gia!" Lí Vũ Dương vừa nhìn thấy lão nhân hiền lành đi vào cửa, khóe miệng không khỏi khê nhếch lên.

Trưởng lão có chút cố kỵ nhìn nàng một cái, theo bản năng né tránh ánh mắt thân thiện của nàng, nhìn thẳng về hướng ghế ngồi của Nhượng Vân.

"Hồ chủ!" Nhiều năm không thấy, nhìn hồ chủ an toàn, trưởng lão không nhịn được trái tim kích động, thanh âm có chút nghẹn ngào, "Thật là ngài. . . . . Lão phu không phải là đang nằm mộng chứ?"

"Trưởng lão, "đấy mắt Liễu Nhượng Vân cũng lóe sáng, đưa tay đỡ trưởng lão dậy, "Những năm gần đây vất vả ngại rồi."

"Không khổ cực, không khổ cực." Trưởng lão cầm tay hắn không buông, "Những năm gần đây là hồ chủ chịu khổ mới đúng."

"Nói chịu khổ cũng quá nặng lời, nhưng mà đúng là mất hết pháp lực thành người bình thường thôi." Hắn phát phát tay, giọng điệu hơi hợt.

"mất hết pháp lực ? !" Trưởng lão nhíu mày.

"Yên tâm đi, đây chỉ là tạm thời, hiện tại mặc dù chưa hồi phục mười phần công lực, nhưng ít ra đã có bảy tám phần, tin tưởng một thời gian sau công lực sẽ phục hồi như cũ. Huống chi bây giờ còn có thần y ở đây, ta không tốt cũng khó!" Liễu Nhượng Vân nửa an ủi nửa trêu ghẹo nói.

Ánh mắt trưởng lão nhìn về phía Nham Phong và Vũ Dương, gật đầu hành lễ, "Cốc chủ!"

Liễu Nham Phong gật nhẹ đầu với hắn.

"Trưởng lão làm sao lại đột nhiên vào kinh?" Liễu Nhượng Vân định thần nhìn hắn, "Ngươi nên hiểu, nơi này địa bàn của Cùng Trắc, là đất nguy hiểm của hồ tộc."

"Lão thần hiểu, chỉ là. . . ." Hắn thờ dài, có chút khó xử nhìn Nham Phong đang trầm mặc.

Nham Phong nhảy cảm phát hiện ông đang nhìn về phía mình, trong mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, hắn nhàn nhạt mở miệng, "Trưởng lão vào kinh, chẳng lẽ có liên quan tới ta?"

"Thay vì nói có liên quan đến cốc chủ, không bằng nói là có liên quan đến Quận chúa."

"Ta?" Lí Vũ Dương nghi hoặc trừng mắt nhìn.

"Như Ý. . . . . đã bắt về nhà vị đạo nhân diệt hồ tộc năm đấy."

Nghe được câu này, sắc mặt nàng chuyển biến, lập tức khẩn trương nhìn về phía Liễu Nham Phong, chuyện này nàng cơ hồ đã quên.

"Người nào?" Giọng của hắn mang theo một tia kích động không dễ dàng phát hiện ra, "Ồ Mộng hồi cốc sao?"

Trưởng lão không trả lời, ý vị sâu xa nhìn Vũ Dương một cái.

Cái ánh mắt này, khiến ngực nàng căng thẳng, khó hô hấp.

Hắn thấy thế, nhẹ nhàng nắm tay của nàng, nhưng mặt nàng đã trắng bệch, chỉ thấy hắn lắc đầu mấy cái với nàng.

Không thể nói sao? Nàng không tự chủ được nắm chặt tay của hắn, tìm lực chống đỡ.

Hai mắt của trưởng lão hơi thu lại, thanh âm trầm nhẹ có lực sát thương vô cùng lớn, "Bởi vì việc này có quan hệ trọng đại, cho nên thần dẫn người tới đây, bây giờ đang ở bên ngoài, trên xe ngựa."

"Dẫn người tới!" Liễu Nhượng Vân dẫn đầu quyết định.

"Không!" Hân không nhịn được thốt lên, "Dẫn người về Mộng hồi cốc, chuyện này chờ giết được Cùng Trác rồi nói tiếp."

Ánh mắt của Nhược Vân nhìn về phía hân, đối với kích động của hân cảm thấy kỳ lạ, hân ít khi nhìn thấy cháu luống cuống như thế.

"Lão thân cũng cho là dẫn người tới cũng không ổn." Trương lão phụ họa nói.

"Lý do là gì?" Liễu Nhược Vân giận tái mặt.

"Bởi vì nơi này là Cẩn vương phủ." Ánh mắt của trưởng lão rơi vào trên người Nham Phong, không khỏi thấy thất vọng. Thái độ của cốc chủ rõ ràng. . .
. ."Cốc chủ, chẳng lẽ ngài đã biết hết rồi hả ?"

Liễu Nham Phong mặt lạnh, không đáp lời.

"Hò chủ, người đó là. . . . ." Trưởng lão dừng lại, định nói thẳng với Nhược Vân: "Thứ phi của Cẩn Vương Gia , Tư Đồ Linh. Nàng đang trong e ngựa ở bên ngoài, lúc trước bệnh nặng đã được cốc chủ cứu qua, nhưng hiện tại xem ra, nên là cách cái chết không xa rồi. Cả người nàng hỗn loạn trên cả con đường, thời gian hôn mê còn dài hơn thời gian tỉnh táo , sợ là không sống được bao lâu, nhưng miệng nàng rất cứng rắn, mặc dù hỏi thế nào, nàng cũng không nói."

Nhìn thấy trưởng lão nói chuyện lạnh lùng, tâm của nàng như bị néo một cái, nhìn sâu sắc Liễu Nham Phong một cái, cũng không lưu luyến nữa, rút tay của mình về, ngay lập tức xông ra ngoài.

Nhưng nhìn nàng đến gần xe ngựa, liền bị Như Ý cản lại.

Nàng căn bản là không thích Vũ Dương, hiện tại rõ ràng là chán ghét , "Không có lệnh của Cốc chủ , bất luận kẻ nào cũng không được đến gần!"

Lí Vũ Dương đẩy nàng ta ra, nóng nảy leo lên xe ngựa, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt , Tư Đồ Linh nằm ở trong xe ngựa.

"Linh đi?" Nàng khẽ gọi.

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, nàng cất lực mở hai mắt. "Vũ Dương? !" Thấy Lí Vũ Dương thương yêu , nàng nâng lên khóe miệng, vươn tay về phía nàng.

Lí Vũ Dương bắt được bàn tay lạnh ngắt của nàng, đỡ nàng ngồi dậy.

Bộ dáng yếu đuối của Linh đi khiến nàng lã chã chực khóc, quá khứ bất chợt tràn về.

"Linh đi. . . . ." Trong thanh âm của nàng khó nén đau thương, "Tại sao có thể như vậy?"

"Đừng khóc. . . . ." Tư Đồ Linh thì thầm, "Đừng khóc. . . . ."

Ôm Linh đi, Lí Vũ Dương hiểu rõ có một vài chuyện không muốn hỏi, nhưng lại không thể không hỏi. "Linh đi, người có thể hay không nói cho Vũ Dương biết có chuyện gì xảy ra? Cha ta. . . . . Thật sự đã giết mẹ của Nham Phong sao?"

Bị Như Ý bắt tới đi dọc theo con đường này, Tư Đồ Linh mặc dù bệnh không nhẹ, nhưng không hề nề, nàng cùng Vương Gia vốn tưởng rằng có thể đem nàng giao cho Nham Phong, đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi, không muốn hân là con của Thái tử và hồ yêu, chính là cô gia năm đó xuống tay lưu tình!

Mặc dù như thế, nàng vẫn không nói gì. Coi như bọn họ giết nàng, nàng cũng không quan tâm, nàng sẽ tuân theo phân phó của tiểu thư—— cả đời đều không thừa nhận thân thể chân chính của Vũ Dương!

"Năm đó cô gia tin lầm lời nói của Cùng Trác, quả thật. . . . . Giết không ít người." Tư Đồ Linh dựa lưng vào Lí Vũ Dương, nói nhỏ, "Cô gia rất hối hận, cũng tận lực nghĩ cách đền bù, đáng tiếc cuối cùng vẫn là bồi thường bằng mạng của mình và tiểu thư. Chỉ là tất cả đề không liên quan đến ngươi, bởi vì ngươi là Lí Vũ Dương, Vương Gia đã thu ngươi làm nghĩa nữ, khắp thiên hạ đều biết ngươi họ Lý."

Linh đi mẩn yêu trong lòng nàng, giống như một dạng với Nham Phong, đã vì nàng, không tiếc nói láo với tộc nhân.

Nước mắt của nàng rơi xuống.

"Lau nước mắt đi, đừng khóc, hãy nói với người ta là Linh đi nhật được cô nhi. Nhớ lời nói của Linh đi —— ngươi là Lí Vũ Dương, mặc kệ bất luận kẻ nào hỏi ngươi, cũng đừng thừa nhận cha ngươi là Doãn Liễu Phàm , mẫu thân là Thủy Tâm, có hiểu hay không?"

Đôi tay của nàng lạnh như băng, sắc mặt trắng bệch. Một đoạn tình cảm vốn dĩ là đơn thuần, lấy tâm để tỏ lộ tình cảm, nếu lừa gạt nhau, còn có thể giống chân tình tha thiết sao?

"Nếu có tội, để cho ta gánh." Tư Đồ Linh đột nhiên kích động, cầm thật chặt tay của nàng, giọng điệu dồn dập, "Phụ vương của ngươi. . . . . Yêu cầu bọn hân đừng làm khó dễ phụ vương của ngươi còn có Nặc. . . . . Tất cả đều không liên quan đến các ngươi. . . . ." Bỗng chốc, tay nàng buông lỏng, thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Nàng phát hiện người trong ngực không còn phản ứng, kinh hãi kêu một tiếng.

Ngay lúc đó, Liễu Nham Phong lập tức vén một thanh rèm lên.

Nàng đột nhiên quay đầu, bốn mắt giao nhau, trong lòng trào lên vạn cảm xúc, nhưng nàng lắc đầu muốn mình tỉnh táo lại, một tay bắt hắn nói: "Linh di ngất đi, chàng mau đến xem cho nàng."

Liễu Nham Phong không hỏi nhiều, lập tức đưa tay bế Linh di vào Cấn vương phủ, cho dù cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng và xem thường của mọi người xung quanh, hắn vẫn không thay đổi.

Coi như đến giờ khắc này, thái độ của hắn đã tỏ rõ lựa chọn Vũ Dương, điều này khiến cho những người ở đây có tâm tư riêng.

Đêm dần khuya, dưới ánh nến nàng nhìn mặt mũi tái nhợt của Linh di, rất rõ ràng chuyện đã đến nước này, nàng đã không còn sức lực ngăn cản tai nạn đến.

Sau khi Nham Phong châm kim tâm trí của Linh di dần dần trở về, vừa tỉnh lại, liền run rẩy nói: "Người không nên vào kinh, CỪNG TRÁC vẫn muốn lấy tiểu thư. . . . . Người này, người phải cách xa hắn ra!"

"Đã không kịp rồi." Nàng cẩn thận thay Linh di kéo chăn, nói nhẹ nhàng.

Linh di mở to mắt.

Giống như đang nói chuyện không liên quan đến mình, mặt của nàng bình tĩnh, "Hắn đưa sính lễ tới, chẳng qua ta đã cự tuyệt. Buồn cười nhất chính là, người khởi xướng, đây máu tanh lại đến nói trước mặt ta, hắn nói huyết cừu mười năm trước, cha ta ham vinh hoa phú quý mới thay hắn bán mạng, cuối cùng mình cũng không có phúc hưởng thụ."

"Hắn nói vậy!" Tư Đồ Linh bắt đầu kích động, "Hắn nói vậy. . . . ."

"Ta biết rõ." Lí Vũ Dương sợ nàng ngất đi, vội vàng trấn an nàng: "Linh di, người tỉnh táo chút."

"Phụ vương của người bị hắn bắt!" Tư Đồ Linh không cách nào tỉnh táo, "Gọi hắn. . . . . Hắn có thể giúp người, kể từ đó, CỪNG TRÁC và những người khác đều không dám làm gì với người, phụ vương của người có thể bảo vệ người!"

"Đừng nóng vội, Linh di." Đến nước này, ai có thể chăm sóc cho ai?" Yên tâm, ta sẽ cầu xin Nham Phong thả phụ vương. Về phần CỪNG TRÁC. . . . . Hắn hiện tại muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, cả triều đình hắn đều chơi trên tay, hắn lại dám không để ý đến phụ vương ta, cảm sính lễ xông thẳng vào Cấn vương phủ, nếu thật sự muốn lấy được ta, ta thấy phụ vương ra ngăn cản cũng không làm gì được."

Tư Đồ Linh thở mạnh, hình như lại muốn hôn mê bất tỉnh.

Lí Vũ Dương ôm cổ nàng. Tình thế mạnh hơn người, đến cái mấu chốt này, nàng đã xem thấu vài chuyện.

"Linh di, người ngủ một chút đi." Nàng nhỏ giọng an ủi Tư Đồ Linh, "Ta đi tìm Nham Phong, sau đó liền mang phụ vương tới thăm người."

Trái tim Đồ Linh lo lắng như cũ, nhưng bởi vì thân thể suy yếu, chỉ có thể nằm ở trên giường, lâm vào giấc ngủ không yên ổn.

"Vũ Dương!"

Nàng mới đứng dậy, xoay người một cái liền giật mình vì thấy Nhược Vân đứng sau mình, "Cậu?"

"Yên tâm đi." Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của nàng, ánh mắt Liễu Nhược Vân nhu nhý, "Cậu sẽ không làm thương tổn cháu."

Nàng cẩn thận nhìn hắn, chỉ thấy hắn chậm rãi đi tới phòng khách, rồi ngồi xuống.

Giao phó cho Hạ Vũ chăm sóc cho Linh di xong, sau đó nàng đi theo hướng của hắn vừa đi.

"Năm đó nếu chỉ bằng thế lực của CỪNG TRÁC, thì không có khả năng tiêu diệt Hồ Tộc. Vũ Dương. . . . ." Mặt hắn thản nhiên nhìn nàng đến gần, có một số việc mặc dù hắn không muốn làm, nhưng lại không thể hồi rõ. "Ban đầu CỪNG TRÁC có Đoàn Liễu Phàm hỗ trợ mới có thể chặt cây đốt rừng, phá hủy nơi cư trú của Hồ tộc. . . . Cháu biết chuyện này sao?"

"Cháu biết rõ." Nàng không trốn tránh, thẳng thắn nói. "Ngày hôm trước CỪNG TRÁC không để ý lễ phép, kiên trì đưa sính lễ tới, nói là tất cả là của Vũ Dương."

"Vậy cháu cho rằng cậu nên xử lý hắn như thế nào mới phải?"

Lí Vũ Dương biết cậu đang làm khó mình, thân là hồ chủ nên hắn không có cách nào làm việc tư, hắn không muốn làm tổn thương Nham Phong, mặc dù vậy hắn lại có lòng riêng.

"Cháu mặc dù không phải con ruột của Cấn vương phủ, nhưng đã ở Hoàng thất nhiều năm, cũng biết CỪNG TRÁC kết đảng cầm quyền, rối loạn triều

chính, đã không ai trị được hắn. Mấy ngày nay, cậu đã thấy mấy tên lạ hoắc đi lại ở mấy dinh thự phụ cận, xem ra thân phận của cậu đã bị lộ ra ngoài rồi, lần tính toán này Cùng Trác không chỉ muốn tiêu diệt Nham Phong, mà còn muốn nhổ cỏ tận gốc, tiêu diệt Hồ tộc!"

Lí Vũ Dương nghe vậy kinh hãi, điểm này khiến nàng chưa kịp lo nghĩ.

"Hoàng thượng phát bệnh cũ, thái tử bị điên, mà Cẩn Vương Gia sớm đã bỏ quyền lực đi nhiều năm . . . . . Hắn có thể bảo vệ được nhà mình nhưng vẫn không bảo vệ được Nham Phong." Giọng điệu của cậu nghiêm trọng. "Nếu đã tới mức này, Nham Phong kiên trì như cũ, không chịu trị bệnh cho Thái tử, chỉ lo canh giữ bên cạnh cháu, như vậy coi như hắn là bên ngoại của cậu, cậu cũng không có cách nào lựa chọn đứng bên hắn, đối lập với tộc hồ. Nếu thật sự có một ngày này, chẳng những Vương gia không bảo vệ được hắn, tộc hồ đuổi hắn, hắn cũng sẽ làm kẻ thù với tất cả mọi người, cuối cùng chỉ có thể cắt đứt đường sống của mình."

Trái tim nàng lạnh lẽo không dứt, việc rõ ràng đã đến nước này, bất luận nàng cố gắng thế nào hơn nữa cũng không làm tộc hồ tiếp nhận nàng.

Nếu như hắn lựa chọn nàng, đồng nghĩa với việc hắn và tộc hồ là nước với lửa; mà nếu như Cùng Trác nhổ cỏ tận gốc, việc mà phụ vương của nàng làm cũng chỉ có hạn. . . .

Thực tế tàn khốc ép buộc nàng lựa chọn, xé rách tình cảm trong lòng của nàng.

"Cậu, cháu mình bạch rồi, cháu chỉ cầu cậu một chuyện. . . . ."

Liễu Nhượng Vân ôn hòa nhìn nàng, đợi nàng mở miệng.

"Thả phụ vương cháu ra, sau đó cháu sẽ rời đi." Cuối cùng, nàng chỉ có thể lựa chọn con đường này. "Rời xa mãi mãi, cuộc đời này cháu không gặp lại chàng nữa!"

Liễu Nhượng Vân không chần chờ gật đầu đồng ý, đây chính là cái kết quả mà hắn muốn. Nhìn khôn mặt tuyệt mỹ đau thương của nàng, lời hứa của nàng khiến hắn yên tâm, nhưng cũng không nên được tiếng thờ dài.

Đêm đã khuya, nhưng tối nay không có mấy người có thể yên giấc.

Lí Vũ Dương chậm rãi đi về phía tiền đường vẫn còn ánh sáng của đèn dầu, đoạn đường này không dài, nhưng lại giống như đi mãi không hết.

Nàng phải diễn kịch trước mặt mọi người, không lựa được mọi người cũng không sao, chỉ cần lựa được Liễu Nham Phong là đủ.

Nàng từng là Quận chúa có tất cả, nhưng hạnh phúc và tiếng cười trong quá khứ nháy mắt đã biến mất, khi nàng phát hiện ra thì giữ lại cũng không kịp rồi.

Duyên phận cùng với hắn đi đến hiện tại, giống như là một giấc mộng, mắt thấy sẽ phải tỉnh, nàng sẽ phải trở lại với hiện thực không có hắn. Quen biết với hắn giống như chuyện hôm qua, nhưng hôm nay. . . . . lại phải kết thúc.

"Vũ Dương, tới đây!" Trong thính đường, Liễu Nham Phong đưa tay về phía nàng, giờ phút này có lẽ tinh táo khác thường, "Nàng cũng mệt mỏi hơn nửa ngày, ngồi xuống đi."

Một bên có bình trà thượng hạng Thiết Quan Âm, còn có Mai Hoa Cao mà nàng thích nhất, đột nhiên, nàng lại nghĩ tới đêm hôm đó, ngày mà tuyết bay toán loạn.

Khi nàng còn nhỏ tuổi, ngồi một mình, ôm trong ngực tâm tình hưng phấn chờ phụ thân trở lại. . . . . Cha mẹ nói sẽ trở lại tìm nàng, nhưng nàng đợi mãi cũng không thấy bọn họ. . . .

Nàng cầm Mai Hoa Cao lên cắn một miếng, khẩu vị ngọt làm nàng đau buồn, nước mắt cũng không nhận được rơi xuống.

"Không có chuyện gì." Thấy nàng ưu thương rung rung nước mắt, Liễu Nham Phong nói nhỏ trấn an nàng.

Chỉ đơn giản mấy chữ, lại làm lòng của nàng đau xót. Nàng cũng thật sự hy vọng có thể không có việc gì, thế nhưng cuối cùng chỉ là lừa mình dối người.

Hít một hơi thật sâu, nàng bình tĩnh tâm tình, dí dõm đem Mai Hoa Cao đưa đến bên miệng hắn, "Chàng cũng ăn."

Nàng nhìn hắn khẽ cắn một miếng. Hắn là người mà nàng yêu nhất trong cuộc đời này, đã có một quãng thời gian vui vẻ, nàng nên thỏa mãn.

"Vũ Dương," Liễu Nhượng Vân bỗng dừng mở miệng, ngừng điệu vừng vàng, phá vỡ thân mật ngăn ngại của bọn họ, "Cậu cũng không quanh co lòng vòng với cháu nữa, cậu cũng chỉ hỏi cháu một câu—— cha mẹ ruột của cháu là ai?"

"Cậu, muộn rồi, mọi người cũng mệt mỏi một ngày rồi, có chuyện gì hôm nào nói lại." Về mặt của hắn chưa thay đổi, nhàn nhã rót ly trà, đưa cho nàng.

"Nham Phong, thoát được nhất thời, không trốn thoát được một đời." Liễu Nhượng Vân nhẹ nhàng nói, "Cậu không muốn hoài nghi cháu, nhưng chuyện này cháu đã sớm biết sự tình rồi sao."

Hai mắt của hắn hơi thu lại, mang bộ mặt sa sầm, im lặng không nói.

Nhìn bộ dạng của hắn, trong lòng của nàng không khỏi đau đớn.

"Cậu, " hai mắt của nàng lóe sáng, bình tĩnh nhìn về phía Liễu Nhược Vân, "Tất cả đều không liên quan đến Nham Phong."

Hắn nhàn nhạt mở miệng, "Vũ Dương, nàng không cần giải vây hộ ta."

"Thiếp không có." Nàng lắc đầu, kiên quyết nói, "Thiếp chỉ nói sự thật. Từ đầu đến cuối, thiếp vốn không có cái gì nói với chàng." Lời nói của nàng..., là nói cho tộc hồ nghe.

Bất cứ vẻ mặt nào của nàng đều khiến tâm của hắn đau, hơi thở dồn dập.

"Người là bố con với Liễu Phàm?" Trương lão lên tiếng hỏi.

Nàng giùng giởng, lúc này nàng đột nhiên chần chờ. Nàng chỉ muốn phủ nhận, nếu được có thể không đếm xỉa đến. . . . .

Hắn đột nhiên đứng lên, đi tới bên cạnh nàng, đưa tay nhẹ khoác lên trên vai của nàng, lắc đầu với nàng.

Hắn yêu nàng, chỉ cần nàng phủ nhận, hắn lẽ lấy tính mạng bảo vệ nàng, để tộc hồ của hắn tiếp nhận nàng mặc dù vẫn còn nghi ngờ trong lòng. Nhưng . . . . . nàng thật sự vì hắn, đi trên con đường đối lập với tộc hồ sao?

Cha nàng là kẻ thù của hắn, bọn họ không thể thay đổi sự thật này; mà thế lực của Cùng Trác lớn mạnh, lúc nào cũng có thể lấy tính mạng của hắn —— nên làm như thế nào, đáp án đã rõ ràng rành.

"Cần Vương Gia đã thu dưỡng ta, đổi họ Lý cho ta. . . . ." Nàng rút cuộc cũng mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh, không đau khổ không vui, "Ta xác thực là họ Doãn. Tên ta là Doãn Vũ Dương, cha là Doãn Liễu Phàm, mẫu thân là Thủy Tâm. Người người nói diệt hồ tộc năm đó ——" ánh mắt kiên định, nghiêm túc trả lời, "Chính là cha ta."

Tay của hắn đang khoác lên vai của nàng từ từ bỏ xuống, hắn kinh ngạc nhìn nàng, không nói không động.

Lời nói của nàng..., khiến bên trong một mảnh yên tĩnh.

"Lần này thật sự là sự thật trắng trợn." Như Ý nói đầu tiên, "Thì ra người mới chính là kẻ thù lớn nhất của chúng ta!"

Nàng nhàn nhạt phản bác."Giết người chính là cha ta, không phải là ta."

"Thế nào?" Như Ý không khách khí kéo tay của nàng, "NGhĩ rằng muốn phủ nhận mối thù Huyết hải thâm cừu năm đó ư?"

Như Ý kéo đau nàng, nhưng nàng không thốt lên tiếng nào, "Ta không phải phủ nhận, chỉ là kể lại sự thật."

"Sự thật chính là cha người năm đó trợ lực đã thương công chúa, khiến Cùng Trác bắt được công chúa đưa đến đại điện, hại công chúa chết dưới đao của hắn, khiến thái tử bị điên, Cốc chủ không có chỗ nương tựa, tộc hồ bị thất lạc người. . . . . Mà xem ra người sống rất tốt, trong Cần vương phủ ăn ngon mặc đẹp, làm Quận chúa cao cao tại thượng ? !"

Như Ý không lưu tình bác bỏ lời của nàng, khiến Lí Vũ Dương đau đến không muốn sống, không phản bác được.

Mặt mũi thê lương buồn bã của nàng hướng đến Nham Phong, áy náy không dám nói với hắn, mặc dù nàng nói thẳng đáp án cho mọi người, nhưng cũng mang đến đau khổ cho hắn.

Hắn đã sớm biết sự thật lại ngầm cho phép nàng không nói ra, mục đích là làm ra bộ dạng lừa mình dối người, bất chấp tất cả bảo vệ nàng, mà bây giờ —— nàng lại lựa chọn đẩy hắn ra xa, hắn không có cách nào tiếp cận nàng thêm bước nào nữa!

Nàng nặn ra khuôn mặt cười gượng gạo, bắt mắt nhìn hắn, "Kinh ngạc ? Ta lừa người bao lâu. Nhưng đã đến bước này rồi, ta cũng không còn cách nào lừa người nữa."

"Vũ Dương. . . . ." Thân thể hắn chấn động, cảm thấy nỗi đau trước nay chưa từng có.

"Chớ nói." Nàng lắc đầu với hắn, "Hiện tại. . . . . ta muốn đòi nhân tình với Cốc chủ."

Cốc chủ? ! Hắn hít một hơi, cặp mắt híp lại, kinh ngạc nhìn nàng.

"Ta đã từng cứu người một mạng, nếu không có ta, mười năm trước người đã chết trong trận gió tuyết kia."

Chân mày hắn chau lại, không ý của nàng.

"Cho nên, thả phụ vương ta ra, cái này là người thiếu nợ ta. Còn nữa, người phải ra tay cứu Linh di, giữ được lời hứa của người —— ít nhất phải để cho nàng có hơi thở, thỏa mãn được mong muốn của ta."

Nàng càng nói càng run rẩy, hẳn nghe được một lời nói nhưng có hai âm thanh, kích động muốn kéo nàng lại, lại bị nàng phát hiện, né tránh đụng chạm của hắn.

Nàng không nhìn hắn nữa, mà là tỉnh táo nhìn Liễu Nhược Vân, "Cậu, oan có đầu, nợ có chủ, cho dù muốn báo thù, cũng phải đi tìm cha mẹ ta, một chút liên hệ với ta cũng không có. Hiện tại mời các người ra khỏi Cẩn vương phủ, từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ. Nếu không rời đi, đừng trách ta không khách khí."

"Hừ! Xem ra người muốn cắt đứt dứt khoát quan hệ này!" Như Ý khinh thường nói.

"Sự thật đã ở trước mắt, ta đương nhiên phải muốn bo bo giữ mình." Nàng để cho suy nghĩ của mình chết lặng, tiếp tục nói: "Nếu những hồ yêu khác biết tôi là kẻ thù giết người của hồ tộc, phát điên lên thì sẽ phát sinh ra chuyện gì? Thừa cơ hội này, ta và các người vạch rõ ranh giới cũng tốt, dù sao ta cũng có thể trở về làm QUận chúa, về phần các người. . . . . Có thể báo thù phải đi báo thù, nếu không báo thù được, liền sớm về ẩn cư trong rừng đi, dù sao cũng giữ được một mạng sống. Các người đi về thì đi cửa sau, từ nay về sau, chúng ta không còn liên quan."

"Người nói cái gì? !" Như Ý dùng sức đánh một cái vào mặt bàn, xông đến bên nàng.

"Như Ý!" Trương lão lập tức khiển trách một tiếng, "Không cho phép can rỗi!"

"Cha, cha không nghe thấy nàng nói cái gì sao? Cha từng đại phát từ bi thay nàng chữa thương, nàng lại dùng giọng nói khinh thường nói với chúng ta."

Ánh mắt cơ trí của trưởng lão nhìn Vũ DƯƠng. Đứa bé này lúc nhỏ đã thiện lương, ông không tin nàng vì tính mạng của mình mà thay đổi thành như thế này, trừ phi. . . . . ông rũ mi mắt xuống, cho dù đau lòng vì uất ức của đứa nhỏ này, nhưng vì tôn vọng của Hồ tộc, ông chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

"Tại sao?" Hắn không hiểu, hỏi nàng, trong mắt tràn đầy đau đớn cùng thất vọng.

Nàng thật thà nhìn về phía trước, đối với câu hỏi của hắn, có tai như điếc, nước mắt chỉ có thể chảy về đáy lòng.

"Tốt, oan có đầu, nợ có chủ, " Liễu Nhược Vân đứng lên, ý vị sâu xa liếc nhìn nàng một cái, "Giết tộc nhân của ta là cha người chứ không phải người, ta có thể tha cho người một con đường sống, nhưng từ nay về sau —— chúng ta sẽ không liên quan! Đi!"

Hắn đứng trước mặt nàng, nhìn chằm chằm nàng, mỗi câu nói của nàng đều đâm vào trong tim của hắn.

"Cháu còn đứng ở đó làm cái gì?" Thấy hắn bất động, Liễu Nhược Vân không nhịn đau được khẽ khiển trách, "Quận chúa đã lựa chọn, chẳng lẽ cháu còn quên Huyết Hải Thâm Cừu của tộc ta sao? Thật sự vì tư tình mà không để ý đến nghiệp lớn?"

Hắn nhìn nàng thật sâu, trầm mặc không nói gì, đáy mắt chợt lóe lên bất đắc dĩ mãi không mờ.

Cha mẹ của hắn vì tình yêu làm việc nghĩa không chùn bước, dính líu đến vô số tính mạng, bao gồm cha mẹ của nàng, nhưng cho dù hy sinh mạng người nhiều như vậy, hai người yêu nhau bây giờ âm dương xa cách. . . . . Mà bây giờ hắn lại vì tình yêu phản đầu quên mình, tăng thêm một vết thương, tộc hồ nuôi nấng hắn từ nhỏ, hắn muốn làm tộc hồ thất vọng sao?

Là nàng thay hắn lựa chọn, cuộc đời này —— là hắn phụ bạc nàng!

Hít sâu một cái, hắn rút cuộc không quay đầu lại nữa, đi ra cửa chính.

Nàng cố ý xoay người, không có dừng khí nhìn hắn bước đi. Nàng khóc không ra tiếng, chỉ là không ngừng rơi lệ. . . . .

"Thiên tài vi lượng", nàng liền mang theo Hạ Vũ đưa Tư Đồ Linh cùng nhau lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Vốn là thời tiết sáng trong rực rỡ ánh nắng, nói thay đổi liền thay đổi ngay, bầu trời đột nhiên tràn đầy mây đen, sắc trời u ám như đêm đen kéo xuống, rất có xu thế Thái Sơn đổ xuống. (bánh bao: em cũng k biết diễn tả sao @@, mọi người tưởng tượng ra nhá.)

"Linh đi, xem ra trời muốn mưa." Lí Vũ DƯƠng đỡ Linh đi quỳ trên mặt đất lên, nói.

Một buổi sáng tinh mơ, bọn họ đến dâng hương trước mộ cha mẹ của Linh di, đoạn đường này rất xa, cộng thêm Linh di bệnh nặng chưa khỏi, cho nên bọn họ đi nửa ngày mới đến.

"Linh vương phi, Quận chúa, nhìn sắc trời này, không bằng chúng ta tìm một chỗ tránh mưa thôi." Hạ Vũ vừa dọn dẹp đồ cúng vừa đề nghị.

"Cũng tốt." Tư Đồ Linh đưa tay chỉ ngôi miếu cách đó không xa, "Ta nhớ đằng trước có miếu sơn thần, chúng ta đi tới chỗ đó thôi."

Lí Vũ Dương nâng Linh di lên xe ngựa, sau đó ba người đi tới miếu sơn thần.

"Linh di, người có khỏe không?"

Linh di vì dùng sức xuống xe đi vào trong miếu, trên trán hiện lên một tầng mồ hôi, nhưng nàng vẫn nhắc lên khoe miệng, "Có thể."

"Nhịn một lúc nữa đi, chúng ta sắp đến rồi."

Vừa vào miếu sơn thần, Vũ Dương lập tức phui bụi ở một chỗ, giúp Linh di ngồi xuống, Hạ Vũ vừa mới vào, bên ngoài đã đổ mưa xối xả.

"Mưa như này đúng là dọa người!" Hạ Vũ oán giận nói. Mới không lâu, xiêm y của nàng đều ướt hết rồi.

Lí Vũ Dương nhìn bên ngoài, trận mưa này đúng là làm người ta ứng phó không kịp, nếu mưa không ngừng, trên đường toàn bùn lầy, tình trạng thân thể của Linh di không thích hợp ở trên xe ngựa, xe ngựa đi trên đường sẽ lắc lư, nói không chừng bọn họ phải ngủ cả đêm ở nơi này.

Cũng may trước khi đi dâng hương ông ngoại đã sai người chuẩn bị nhiều lương khô cho bọn họ, cho nên ở đây nghỉ ngơi cả đêm cũng không sao.

"Linh di, nghỉ ngơi trước đi." Nàng cẩn thận đem chăn mỏng trên xe ngựa đắp lên người Linh di.

Thấy bên ngoài tiểu tông nhi đập vỗ ngựa, khoe miệng của nàng khẽ nhếch lên, đứng lên đi ra ngoài.

"Quận chúa, " Hạ Vũ vội vàng ngăn lại, "Bên ngoài đang mưa lớn."

"Không sao." Lí Vũ Dương dầm mưa xông ra ngoài, dắt ngựa đến dưới mái hiên, vỗ vỗ cổ của nó, "Tiểu tông nhi ngoan, đợi mưa tạnh chúng ta liền dẫn người trở về."

Ngựa hí dài một tiếng, đột nhiên dậm chân, y hết mũi tên xông ra ngoài.

Nàng kinh ngạc, trong lòng quýnh lên, liền muốn đuổi theo."Tiểu tông nhi."

"Quận chúa, đứng lại, người chạy thế nào cũng không đuổi kịp một con ngựa." Hạ Vũ kéo lấy nàng, "Tiểu tông nhi thông minh như vậy, nhất định sẽ tự mình chạy trở lại."

"Nó chưa bao giờ như vậy . . . . ." Nhìn bóng dáng con ngựa biến mất trên đường mòn, lòng của nàng giống như bị khoét mất một chỗ, đây là món đồ duy nhất hấn để lại cho chàng, nhưng nó đi mất rồi. . . . .

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của chủ tử, Hạ Vũ cũng không chịu được khó chịu, nàng biết Quận chúa đáng nhớ tới Quận mã gia.

Nghe được tiếng ho của Linh di sau lưng mình, Lí Vũ Dương vội vàng lấy lại tinh thần. Hiện tại nàng phải chăm sóc cho Linh di, không có thời gian ở đây thương cảm.

"Chúng ta phải tìm chút củi đốt mới được, " nàng nói với Hạ Vũ "Trên xe ngựa có áo mưa ——"

"Quận chúa, người nghỉ ngơi một lát đi, " Hạ Vũ có chút đau lòng nhìn chủ tử cố gắng trấn định mặt mũi, "Nô tỳ đảm nhiệm chức vụ này là được rồi."

Lí Vũ Dương không cự tuyệt, đi tới trước mặt Linh di, thay nàng kéo chăn lên, mình thì nghiêng người dựa vào một bên.

Đối với nàng mà nói, tiểu tông nhi cũng chỉ là một con ngựa mà thôi. . . . . Lỗ mũi chưa xót, hốc mắt nóng lên, cuối cùng nàng chỉ có thể nhắm hai mắt, che giấu cảm xúc khổ sở của mình.

Bất tri bất giác, nàng ngủ thiếp đi, đợi khi nàng tỉnh lại, Hạ Vũ đã bớt giận, đang cùng Linh di trò chuyện với nhau.

"Quận chúa, người đã tỉnh rồi à?" Hạ Vũ vừa nhìn thấy nàng nói: "Có đói bụng không? Nơi này có Mai Hoa Cao, chỉ là có chút hồng."

Nhìn bánh ngọt đưa đến trước mặt mình, Lí Vũ Dương cười một tiếng, "Thật may có người ở đây, nếu không chúng ta không biết phải làm sao."

"Quận chúa sao lại nói như vậy?" Hạ Vũ nhẹ nhàng nói, "Nô tài có một chủ tử tốt như người, là phúc khí lớn nhất, nếu người không mang nô tỳ đi cùng, nô tỳ khóc không ra nước mắt."

Nói tới Lý Tử Như, Lí Vũ Dương bất đắc dĩ thở dài, "Tử Như cũng không hư, chỉ là có chút kiêu căng."

"Quận chúa nói giống với Linh vương phi." Hạ Vũ liếc nhìn Linh đi điếm tỉnh một cái, "Mới vừa rồi vương phi cũng nói Quận chúa Từ Như và Cẩn vương phi không xấu."

Lí Vũ Dương và Tư Đồ Linh nhìn nhau cười một tiếng, mẹ con Cẩn vương phi có thể làm những thứ này, thật ta cũng bởi vì ghen tị, đây là điều đau khổ của nữ nhân, bọn họ có thể hiểu.

Đợi một chút nữa, sắc trời đã tối, trong miếu ẩm áp bình tĩnh, mưa vẫn to như cũ.

Chỉ là trong tiếng mưa rơi, hình như có xen lẫn tiếng âm thanh khác. . . . . Là tiếng vỗ ngựa, mượn ánh nến bên trong miếu, nàng là người đầu tiên thấy ngựa của mình, mà người đi theo phía sau nó lại là. . .

Tim của nàng kích động, kích động không thể nói nên lời, bóng dáng ấy nàng quá mức quen thuộc, nhưng. . . . . là ở trong mộng?

Bóng màu đen của Nham Phong trong cơn mưa to, lưu loát ngã xuống lưng ngựa, hấn vươn tay vỗ vỗ lưng ngựa, là tán thưởng cũng là cảm kích, sau đó, ánh mắt của hắn dừng lại trên người nàng, đem áo choàng trên người của mình kéo xuống, đi thẳng tới bên nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn trông mắt đen như hố sâu của hắn, thấy rõ ngũ quan tuấn tú của hắn, hô hấp ngừng lại, đầu choáng váng, thân thể lung lay ——

Hay cánh tay của hắn bám vịn lấy người nàng.

"Người. . . . ." Thiên ngôn vạn ngữ, trong lúc nhất thời nàng không biết bắt đầu nói từ đâu, vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ gặp lại, nhưng hắn lại xuất hiện trong đêm mưa? Ở nơi vắng vẻ hoang dã này.

Hắn nói nhỏ êm ái ở vành tai nàng, "Lúc đây đưa tiểu tông nhi cho nàng, không ngờ nó thật sự có linh tính, dẫn ta tới tìm nàng."

Cái ôm ẩm áp quen thuộc của hắn khiến lòng của nàng tìm lại được cái ẩm áp ngày trước, chỉ là, tại sao hắn lại ở chỗ này?

Hình như nhìn thấy nghi ngờ của nàng, tay của hắn chạm vào đôi má có vẻ hơi gầy của nàng, chậm rãi nói: "Hoàng thượng tế trời."

Lòng của nàng chấn động. Nhớ tới lời nói của ông ngoại, có điềm xấu, có chuyện trong lệnh cấm của chúa —— chính là chuyện hoàng thượng tế trời ư!

Nhìn trông mắt thâm trầm của hắn, nàng không khỏi kích động, "Hoàng thượng tế trời, làm sao người biết được nơi này?"

"Ta tới tìm đồ của ta."

Tâm của nàng lo sợ. "Đồ của người?"

"Chính là nàng." Một câu nói đơn giản của hắn, đã ước định rằng cuộc đời này của bọn họ không thoát được duyên phận.

"Nhưng cha ta đã giết ——"

Ngón tay của hắn ngăn chặn môi của nàng, lẩm bẩm một cái, "Thù hận năm đó không liên quan đến nàng, nếu thật sự muốn hận, có lẽ nàng nên hận ta. Dù sao nếu không phải vì cha mẹ ta, cha mẹ nàng cũng không bị kéo vào vùng nước xoáy." Hắn ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Nếu không có cha mẹ ta, hôm nay có lẽ nàng có thể hưởng được hạnh phúc, cho nên, cuối cùng ai nên trách ai là vấn đề không quan trọng, nếu không rõ ràng, liền đừng tự trách mình."

Lời nói của nàng làm nước mắt của nàng không ngừng chảy xuống.

Nhìn thấy nước mắt của nàng, đáy mắt hắn thoáng qua một tia nhu tình, vươn tay ôm nàng vào trong ngực, "Trên đường tới đây, ta với phụ vương nàng đã gặp mặt nhau, ta đã bảo hắn nhanh về kinh chịu tang, ta thì nhận lệnh hộ tống Linh vương phi về kinh. Chỉ có một chuyện khó giải quyết —— Cùng Trắc cũng ở nơi này."

Nghe thấy cái tên này, sắc mặt nàng khê biến đổi, "Làm sao có thể? Thiếp rõ ràng truyền tin với cha của thiếp, nói thiếp trở về biên cương mà."

"Là mẫu phi của nàng." Ánh mắt hắn lạnh lẽo, "là nàng truyền tin cho hắn, nói nàng không về biên cương, mà đi theo Linh đi về quê nhà."

"Nếu hắn đã tới đây rồi, vậy sao chàng có thể tới? !" Nàng gấp gấp túm lấy áo hắn, "Hắn muốn lấy mạng của chàng!"

Hắn cầm tay của nàng, "Ta không quan tâm."

Đầu tiên nàng cảm động, nhưng rất nhanh lại nhớ tới khoảng cách của hai người, tâm tình lập tức trầm xuống, ". . . . . Làm sao chàng có thể không quan tâm? Thân phận của chàng tôn quý như vậy ——"

"Vũ Dương!" Hắn cười một tiếng, cắt đứt lời nói của nàng..., thuận tiện gián tiếp truyền tin cho nàng, "Ta chỉ là Liễu Nham Phong, không có hứng thú đối lại họ Lý, ngôi vị hoàng đế sẽ để cho cho phụ thân của ta."

Nàng kinh ngạc tròn to mắt, "Phụ thân chàng. . . . ."

Nàng biết bệnh của thái tử đã có khởi sắc, nhưng đã khỏi hoàn toàn sao? Mà xem cá tính si tình của thái tử, cuộc đời này khó khăn lắm mới có con cháu, nếu hần không muốn có ngôi vị hoàng đế, vậy tương lai chỉ có đứa bé của Thái tử phi lên kế vị.

"Phụ thân ta chính là cháu trai chính thống, nhưng người không muốn làm hoàng đế, người khác mới kén đảo cứng rắn ép buộc hần, mới xảy ra cục diện năm đó." Hần nhẹ nhàng lắc đầu, "Đã trải qua nhiều chuyện, chúng ta còn chấp nhận những lễ giáo kia sao? Ngôi vị hoàng đế tương lai để lại cho người có tâm có năng lực, về phần chúng ta, sống bình thường qua ngày là được rồi."

Tâm tư nàng chần động, nhất thời không biết nói cái gì.

"Hiện tại ai đăng cơ làm hoàng đế không quan trọng, người mà chúng ta muốn tìm là Cùng Trắc, hần bây giờ đã lộ mặt rồi." Thấy vẻ mặt xúc động của nàng, hần dừng lại mới nói: "Chỉ vì nàng, hần đã rời xa kinh thành, lại không ngờ tới hoàng thượng lại té trời vào lúc này, mà ngày trước hoàng thượng đã truyền ngôi kế vị cho phụ thân ta, Cùng Trắc vì tình hình này mới lộ diện."

"Mười năm trước, thái tử phi khó sinh thái tử tiếp theo, nhưng đây không phải là vấn đề, mà đứa bé là con ruột của hần, hần thuyết phục thái tử phi nói dối là đã có thai, sau đó đem con của chính mình đưa vào cung. Hần phạm tội khi quân, chỉ cần hồi kinh là con đường chết, phụ hoàng ta nhất định sẽ giết hần."

Thì ra là như vậy."Vậy thái tử phi thì sao? Nàng cũng không phạm phải tội khi quân."

"phụ hoàng nể tình ta cũng coi là có lợi cho nàng, lần này nàng ta lại ra tay cứu trợ, vì vậy mà tha cho nàng ta tội chết. Mà sự tích mấy năm nay đã khiến cho thái tử phi nhìn đời với ánh mắt đậm bạc, nàng van xin với phụ hoàng có thể đi lạy phật trong thời gian dài, đi tới Đại Phật tự, ăn chay niệm phật để bù đắp lỗi lầm."

"Trước mắt thế lực của Cùng Trắc đã qua, tuyệt đối không có khả năng hồi cung, cậu cũng mang người tới, Cùng Trắc nếu tới đây, hần chạy không thoát được."

"Chuyện như vậy. . . . . là kết thúc?" Nàng như ở trong mộng, cảm giác chuyện hình như sẽ không dễ dàng như thế.

"Phụ hoàng lên ngôi là chuyện đã định, mặc dù bề phái của hần không ít, khó tránh gặp phải con sóng, nhưng có phụ vương nàng ở một bên giúp đỡ, có thể sẽ thuận lợi."

Nghe lời nói khẳng định của hần, mặc dù trong lòng có chút không nở nhưng nàng nguyện tin tưởng hần.

Nàng không nhịn được khoe miệng,khẽ nhếch lên."Linh di, "lời kéo Linh di đến trước mặt của hần, "Người nghe thấy chưa?"

Đôi môi tái nhợt của Linh di nở ra một nụ cười yếu ớt, "Nghe được."

Hần quỳ gối bên cạnh mặt Linh di, "Nham Phong sẽ cố gắng hết sức để chữa khỏi cho Linh di, khiến Linh di chính mắt nhìn thấy Nặc lớn lên."

Tư Đồ Linh nghe thấy như vậy, trên mặt lưu lại hai hàng nước mắt.

"Có nước không?" Hần ngẩng đầu nhìn Vũ Dương, "Khiến Linh di uống chút nước đi, sau đó ta sẽ thay nàng châm kim."

"Có." Hạ Vũ vội vàng chạy ra xe ngựa lấy nước.

Vũ Dương theo giúp một tay, ngoài mừng rỡ ra,lúc xoa người ánh mắt của nàng vừa vận cũng đối diện với ánh mắt căm hận của Như Ý.

Vì nhìn thấy hần cho nên nàng quá hưng phấn, nàng không chú ý đến Như Ý vẫn trung thành đi theo sau hần.

Cái chớp mắt tiếp theo, Như Ý đột nhiên dôi đi tầm mắt của mình, mặt hướng tới bên ngoài cửa miếu, nhìn mưa to ở bên ngoài.

Vũ Dương cũng không nói nhiều, nhận lấy ống trúc đựng nước trong tay Hạ Vũ rồi xoa người lại, không đoán được có chút choáng váng, ngực khó chịu, thân thể không chịu được lung lay.

"Quận chúa!" Hạ Vũ lạnh tay lệ mắt vội lấy nàng.

"Không có việc gì." Nàng lắc đầu một cái, sợ hần sẽ phân tâm khi châm kim cho Linh di, nên quyết định đứng bên ngoài chờ một lát, "Người cầm nước đem vào đi."

"Vâng" Hạ Vũ cầm nước chạy vào.

Như Ý nghi ngờ nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, đột nhiên có chút mảnh khảnh kéo lại tay của nàng.

Cử động này khiến Vũ Dương giật mình, nhất thời bị mất đà,không có phản kháng..

Sau đó Như Ý nhường mảy, oán hận liếc nàng một cái, rồi không để ý đến trời mưa to chạy ra ngoài, nhiều năm đi theo hần, cũng hiểu được một chút y thuật, mạch tượng của Vũ Dương đã làm nàng biết Vũ Dương đã có thai.

Vũ Dương muốn lên tiếng gọi lại , nhưng cuối cùng chỉ có thể thở dài. Gọi lại nàng thì như thế nào? Mình cũng không biết an ủi nàng như thế nào.

Yêu là hạnh phúc, nhưng cũng là tàn khốc, dù sao tình cảm cũng không thể cưỡng cầu, một lòng cũng không thể lo cho nhiều người. ....

Bởi vì mưa to, cho nên đoàn người chờ cả đêm ở trong miếu mới đến được bộ lạc. ....

Vũ Dương không chờ đợi được việc đem phu quân giới thiệu cho người của cả thôn, nhưng nụ cười trên mặt của nàng, lại biến mất khi càng đến gần bộ lạc. Chẳng biết tại sao trong không khí lại có một mùi khác thường, làm cho nàng có chút luống cuống.

Theo ngược dòng, sẽ thấy bộ lạc ở trước mắt, nhưng ai biết được cảnh sắc trước mặt đã thay đổi không còn sương mù lượn quanh, mùi hương của hoa, thay vào đó lại khói mù tiêu điều, mọi thứ bị mưa to làm ướt hết. Vốn tràn đầy cánh hoa đào ở khắp nơi, cứ nhiên bị lẫn bùn đất vào, máu đỏ chảy khắp nơi.

Chưa đến gần, màu của cửa nước sông cũng khiến cho Nham Phong và Vũ Dương chấn động.

Nham Phong lấy lại tinh thần trước, giao phó Hạ Vũ chăm sóc Tư Đồ Linh, mình thì cưỡi ngựa phi như bay đi về phía trước, Vũ Dương cũng lập tức đuổi theo.

Vừa vào bộ lạc, Thế Ngoại Đào Nguyên đã mất hết , giống sơn mạc hoang vu, mảnh đất đỏ thẫm, hoang vu vắng vẻ.

Vũ Dương xuống ngựa, bộ dáng lạng choạng đi về phía trước, không nỡ nhìn một màn thảm hại ở trước mắt, không chịu nổi khổ sở , nàng muốn khóc to kêu to, nhưng lại chỉ có thể lấy tay đè lên ngực. Tâm của nàng rất đau ——

Nham Phong ôm chặt nàng ở phía sau, cảnh tượng này giống như thủ pháp của CỪNG TRÁC diệt tộc năm đó, khiến cho hắn nhớ lại ký ức tàn khốc và cảnh tượng tan tành năm đó, đầu hắn có chút đau.

Sớm biết CỪNG TRÁC có tính bạo chúa , lại không ngại tới đến đường cùng, lòng dạ độc ác của hắn vẫn thế, lại “huyết tẩy” nơi đây.

Hắn nhạy cảm nghe được tiếng bước chân đến gần, Liễu Nham Phong lấy thủy chủ ở ngang hông ra ném.

"Không!"

Bởi vì thanh âm của nàng, tay hắn nghiêng sang, chủ thủ bị lệch, bắn ra ngoài, nhưng lại rơi ra sau thân của người đó, đốt trụi lấy cây khô.(bánh bao : anh bắn cả ra lửa cơ à @@)

Tầm mắt của Doãn Liễu Đạo trầm ổn nhìn xuống thủy chủ rơi sau lưng của mình, chỉ lệch một chút, tính mạng của hắn đã mất rồi.

"Hắn là thúc phụ của ta!" Lí Vũ Dương chạy đến trước mặt hắn, mắt đỏ hoe, khó nén kích động hỏi: "Thúc phụ . . . . chuyện gì đã xảy ra?"

Doãn Liễu Đạo bất đắc dĩ thở dài, "Là CỪNG TRÁC."

Cái tên này, khiến mặt nàng không có huyết sắc càng tái nhợt hơn , nàng lão đảo thối lui một bước, đứng vào sau lưng Liễu Nham Phong.

Hắn ôm lấy nàng, cho nàng dựa vào.

"Đêm qua hắn dẫn theo một nhóm cao thủ, chém giết mấy trăm người của chúng ta, trước khi đi còn đốt một đám lửa lớn, đem cả bộ lạc đốt hết." Doãn Liễu Đạo cảnh trí trước mắt hoang vu thê thảm, hốc mắt rung rung, "Ta sẽ vì toàn cục mà lui, nhưng giữa trưa hôm qua tể ti đột nhiên bảo ta mang tất cả đứa bé đến hậu sơn của ao đầm, hơn nữa làm phép khiến trời mưa to, tới sáng sớm hôm nay mới có thể mang toàn bộ đứa bé xuống núi. Không ngờ. . . . ta vừa xuống núi liền nhìn thấy cục diện này."

Là ông ngoại! Mưa đêm qua cũng là do ông. . . . .

"Vậy ông ngoại cháu đâu?"

"Tể ti bị hắn đã thương rồi." Doãn Liễu Đạo khó nén bị phần nói."Tể ti đã sớm tính đến ngày hôm nay, vì vậy muốn ta làm mưa xuống, kéo chân của cháu lại, nếu không chỉ sợ hôm qua cháu không trốn được kiếp này."

Bọn họ có thể hiểu hơn ai hết, hắc tể ti Mưu Quang thông hận trời cao vọng tưởng có thể nghịch trời mà đi, nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể lựa chọn làm như vậy, chỉ vì muốn giữ được chút huyết mạch của thôn này.

"Đến đây ." Doãn Liễu Đạo cô đơn mở miệng, "Tể ti đang ở tể đàn chờ cháu nhưng cháu phải chuẩn bị tâm lý."

Liễu Nham Phong ôm nàng thật chặt, kéo theo bước chân nặng nề của nàng đi theo sau Doãn Liễu Đạo.

Vừa đến tể đàn, khắp nơi đều hoang tàn, nàng liền nhìn thấy người nằm trên mặt đất, cả người đều là máu, lập tức vọt tới bên cạnh ông, "Ông ngoại? !"

Nghe thấy thanh âm, ông chậm rãi mở mắt ra, trong đó thoáng qua một tia sáng yếu ớt, "Vũ Dương? Cháu đã trở lại."

Hốc mắt của nàng đỏ hoe, mặt tái nhợt, "Vũ Dương đã về rồi! Ông ngoại, ông không được có việc gì đấy! Nham Phong? —— phu quân của cháu sẽ cứu ông!"

Nham Phong lập tức tiến lên đang muốn chuẩn bệnh.

Muru Quang lại mở miệng lên ngăn chặn, "Đừng, mệnh của ông đã hết, đừng làm việc vô ích nữa."

Tròng mắt đen như nước sơn của Nham Phong nhìn ông, hành y nhiều năm, hẳn biết tâm mạch của đối phương đã đứt, cho dù hắn ra tay cũng chưa chắc có thể cứu về.

Có thể coi sinh mạng như nước, từng giọt từng giọt biến mất, nhưng ánh mắt của Muru Quang vẫn anh tuấn yên bình như cũ.

"Vũ Dương, " ông gian nan phát ra âm thanh, "Ông ngoại hỏi cháu một lần nữa, cháu muốn gỡ dây bạc trên chân của mình xuống không?"

Vũ Dương rung rung hai mắt nhìn ông, thoáng chốc hiểu rằng ông muốn giữ lại hơi để chờ mình, chính là chờ câu hỏi này.

Nhìn ánh mắt của ông ngoại đang nhìn nam nhân kia, cố gắng giữ hơi đợi nàng trả lời, nàng đột nhiên hiểu ra. "Bởi vì Nham Phong."

Mắt của Muru Quang nháy lên một cái, "Đây là do chúng ta thiếu hắn."

Năm đó nếu không phải do Liễu Phàm nhất thời lầm tin Cùng Trắc, sẽ không giết công chúa Hồ tộc, cũng sẽ không cho CỪng Trắc có cơ hội kiêu ngạo, trở thành quốc sư đương triều. Hôm nay bọn họ bị diệt thôn, đây cũng là do bọn họ thiếu Hồ tộc, phải trả lại...

Tâm của nàng nhói một cái, ngẩng đầu lên nhìn Nham Phong một cái, gật đầu đồng ý. "Tốt, tháo ra thôi."

Mẫu thân năm đó đã phong bế năng lực của nàng, chỉ vì muốn nàng bình thường sống qua ngày, nhưng nàng gặp được một nam nhân bất phàm, nhất định không bình thường cả đời được. . . . . Nếu cuối cùng trốn không thoát, nàng chỉ có thể đón nhận.

Ông muốn dùng một hơi sức cuối cùng để đứng dậy, Liễu Nham Phong lập tức nâng ông lên, ông cảm kích nhìn hắn một cái, trong miệng lẩm bẩm, tay run rẩy lấy dây bạc của Vũ Dương xuống.

Trong nháy mắt, một cảm giác lạnh lẽo quý dị bỗng chốc vụt qua toàn thân của nàng, cái cảm giác rét lạnh từ trong cơ thể làm huyết sắc trên mặt của nàng mất hết ——

"Nhìn thấy không? " Muru Quang lẩm bẩm nói, "Cháu phải lựa chọn như thế nào. . . . . Tự cháu nhìn cho rõ." Ông ngẩng đầu hiền lành nhìn Vũ Dương một cái, thân thể khẽ chấn động, khẽ thở dài một hơi, nhắm hai mắt, hôn về Cực Lạc.

Nham Phong lập tức muốn ra tay cứu giúp, nhưng mạch của ông đã hoàn toàn không có, đột ngột đi về cõi tiên.

Vũ Dương nhìn thấy Nham Phong nhào tới bên người Muru Quang, lệ của nàng tuôn như suối, khóc rống lên.

Nàng không thể tin được chỉ mấy ngày trời còn quang đăng, người thân của nàng đã không cùng một thế giới với nàng, mà cả thôn Hòa Nhạc, lại vô duyên vô cớ hy sinh, phải mất đi bao nhiêu mạng người. . . . . lòng của nàng như bị rí máu, một tuyệt vọng khó tả.

Liễu Nham Phong im lặng, nhẹ nhàng đặt tay lên trên đôi vai đang run rẩy của nàng, không nói được lời an ủi nào.

Đụng chạm của hắn khiến nàng lấy lại tinh thần, nước mắt của nàng đột nhiên ngừng. Nơi này đâu chỉ có một mình nàng đau đớn? Tiếng khóc lóc bi thương này làm sao mà rơi được. . . . .

Nàng quay đầu, hoảng hốt nhìn bốn phía của tế đàn, mười mấy đứa bé đứa ngồi đứa đứng, đều khóc thút thít vì mất người thân...

Đừng khóc, đừng khóc, còn sống là còn hy vọng. . . . . Nàng muốn mở miệng, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào, chỉ cầu trời, không cần lấy phải đi một cái mạng vô tội nào.

Đột nhiên, nàng dùng sức khép lại mắt của ông, vung tay lên, dùng sức đánh Nham Phong.

Tiếng bạt tai lớn như thế, khiến cho tế đàn tràn đầy tiếng khóc bỗng chốc yên tĩnh.

Đầu của Nham Phong bị đánh lệch đi, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh.

"Đều là người! Tất cả đều là do người hại!" Nàng lại vung tay lên, bàn tay lại tát hắn một cái nữa, "Tất cả đều là do người!"

Hắn không có phản ứng, im lặng như cũ nhìn nàng, gương mặt của hắn đau đến nỗi như bị lửa đốt, nhưng vẻ mặt điên cuồng của nàng làm tim hắn đau hơn. Hắn có thể hiểu hiện tại tim của nàng đang đau đớn như bị lửa đốt.

"Báo thù. . . . . Người nói cho ta biết tại sao người muốn báo thù?" Nàng bắt lấy hắn, gào thét như bị điên rồi, "Cha ta hoặc CỪng Trắc giết chết cha mẹ của người rồi thì sao? Cho dù tộc các người bị giết cũng không liên quan đến ta, ta làm sao phải giúp người? Tại sao hôm nay họa này lại liên quan đến tộc của ta? Nếu như người không báo thù, không tìm Cùng Trắc, bọn họ sẽ không phải chết, cho nên tất cả đều do người!"

"Vũ Dương. . . . ." Hấn dùng tay ôm chặt lấy nàng, thương thể của hấn đau, hấn hiểu, nhưng hấn cũng không khá hơn nàng.

"Không nên đụng vào ta! Ngươi đi cho ta, tránh xa ta ra." Nàng dùng sức đẩy hấn ra, không cách nào để hấn lại gần mình được, "Ta không biết. . . . . tại sao năm đó ta lại cứu ngươi. Nếu khiến ngươi chết ở trận đại tuyết năm đó, ngày hôm nay cũng sẽ không xảy ra. . . ."

"Chuyện hôm nay, cũng không phải niềm vui của Cốc chủ. " Như Ý yên lặng ở một bên, không nhịn được lên tiếng nói chuyện thay Nham Phong. "Tất cả đều do CỪNG TRÁC,giết người nhà của ngươi , ngươi tỉnh táo một chút. ”

"Ta đủ tỉnh táo!" Hai gò má run rẩy của nàng đầy nước mắt, ánh mắt hận thù nhìn Nham Phong, đưa cánh tay mảnh khảnh chỉ vào hấn, "Năm đó cha ta giết mẹ ngươi, hôm nay còn lại là. . . . . tóm lại chúng ta không thiếu nợ nhau, nên đủ rồi. Đi! Ngươi lập tức đi cho ta! Nếu không ta sợ sẽ không không chế được giết ngươi, bắt ngươi tể những người vô tội ở trong thôn."

"Ngươi. . . . . không nói lý lẽ!" Như Ý tức giận nói.

Mặt của hấn bình tĩnh nhìn nàng, khẽ thở dài, cúi đầu quỳ một gối xuống MURU QUANG, thay ông sửa sang lại áo.

"ĐỪNG ĐỘNG VÀO ÔNG NGOẠI CỦA TA!" Nàng tiến lên đẩy tay của hấn ra.

"Vũ Dương, " hấn dịu dàng kêu tên của nàng, "Nghỉ ngơi một chút."

Ánh mắt của nàng lạnh lẽo, chợt lấy bảo kiếm bên hông của hấn, chĩa thẳng mũi kiếm sắc bén vào cổ họng của hấn, "Có đi hay không?"

Cử động của nàng khiến cho mọi người ngáy ngẩn, mọi người tưởng rằng nàng nhất thời kích động, tâm tình khó có thể bình phục, nhưng lúc này thật sự muốn động thủ đã thương người thì lại là chuyện khác.

Mặt của hấn nghiêm túc, không sợ,vươn tay muốn hạ kiếm của nàng, nhưng nàng rất nhanh đã trở tay, mũi kiếm trực tiếp xẹt qua cánh tay hấn, máu tươi lập tức nhuộm đỏ màu áo trắng của hấn.

Như Ý ở một bên rút kiếm đỡ cho chủ.

Doãn Liễu Đạo thấy thế, cũng lập tức bảo hộ ở trước người Vũ DƯƠNG, "Nơi này máu đã chảy thành sông, các ngươi hãy giờ cao đánh khẽ,đi thôi."

Thấy nàng nhìn mình bằng ánh mắt cực kỳ oán hận, đáy mắt của hấn thoáng qua tia hoảng hốt."Ông trời thổ địa làm chứng, ta nhất định sẽ giết CỪNG TRÁC, " hấn mở miệng, giọng nói lạnh lùng, "Lấy đầu của hấn, để tể thôn của mọi người!"

"Không cần, ta chỉ muốn mang theo những đứa bé này, tìm nơi kín đáo xây dựng lại bộ lạc. Ngươi thấy những đứa bé này sao?" Nàng u oán nhìn của hấn, "Bảo thủ. . . . . các ngươi hãy làm theo cái ngu ngốc ấy đi, ta chỉ muốn giữ lại mạng của những đứa bé này. Đi thôi, mang theo Linh di về địa phương các ngươi nên đi, đi làm hoàng đế, làm Cốc chủ, tùy ngươi muốn làm gì, chỉ xin ngươi không xuất hiện trước mặt của ta, để cho ta nhớ tới ngày hôm nay. Từ nay về sau, chúng ta sẽ không còn liên quan."

Lời nói của nàng làm chấn động trái tim của hấn, khiến cho hấn đau đến không muốn sống, nhưng không có bất kỳ câu chữ nào để phản bác.

"Đi thôi, Cốc chủ." Như Ý dè trên cánh tay bị thương của hấn, nói.

Hấn không nói thêm nữa, hấn nhìn lại nàng một cái thật sâu, "Ta nhất định sẽ giết CỪNG TRÁC!"

Nàng giống như không nghe được lời nói của hấn, phẫn hận xoay người, không nhìn hấn nữa.

Nhìn bộ dáng quyết liệt của nàng, hấn âm thầm xoay người rồi đi, bước chân chạm vào mặt đất, thanh âm phát ra làm tan nát lòng người.

Đến khi hấn đi xa, lên ngựa, nàng mới chịu đựng không được xoay người nhìn bóng lưng của hấn.

Nham phong! Vinh biệt! Chỉ cần ông trời cho chúng ta đoạn tuyệt duyên phận vào lúc này, chúng ta đừng gặp lại trên đường hoàng tuyền. Nàng thì thầm trong lòng, nhắm mắt lại, một hàng lệ chảy xuống gương mặt của nàng, bảo kiếm trong tay nàng rơi xuống mặt đất.

"Tại sao?" Doãn Liễu Đạo không hiểu, nỗi khổ sở của nàng rõ ràng như vậy.

"Thức phụ, mang theo bọn nhỏ đi nhanh đi." Nàng bên cạnh ông ngoại, giống như mất hết tất cả sức lực, "CỪNG TRÁC có thể trở về."

Sắc mặt Doãn Liễu Đạo đại biến, trong mắt tràn ngập hận ý.

"Đi thôi." Nàng nhu nhu nhìn hấn, "Đừng nghĩ đến báo thù, ông ngoại bảo ngươi mang theo đám nhóc này, chính là muốn giữ lại huyết mạch của chúng ta, bọn nhỏ bây giờ chỉ có thể dựa vào người."

"Cháu thì sao? Cháu không phải đi?"

"Cháu không thể đi, cháu muốn ở lại chỗ này." Khóe miệng của nàng nhếch lên,giấu cợt.

"Vũ Dương . . . . ."

Nàng lắc đầu một cái, "Đừng có mà lèo bèo, nếu là nghịch thiên thì phải trả một cái giá thật lớn, cha mẹ chaus như thế, ông ngoại cũng như vậy, mà cháu . . . . . không có ngoại lệ. Năm đó cha mẹ lấy mạng của người ta bây giờ đến cháu , hôm qua ông ngoại đã dùng mệnh của mình để bảo vệ cháu và đám trẻ này, vậy hôm nay. . . . . cháu cũng dùng mạng của mình để bảo vệ Nham Phong , đây là chúng ta thiếu hần."

"Cháu thấy Nham Phong sẽ chết? !"

"Dạ, ở chỗ này." Nàng chỉ vào chỗ đất trống của tế đàn, "Cháu thấy hần cả người đầy máu nằm ở đây."

Doãn Liễu Đạo nhìn theo phương hướng tay của nàng, không khỏi thở dài, "Ta hiểu. Cho nên cháu mới đuổi hần đi.Được rồi, ta lập tức mang theo đám nhỏ này đi, cháu hãy bảo trọng."

Lí Vũ Dương không trả lời, chỉ là nhìn ông ngoại, cũng không nhúc nhích.

Trong ánh nến chập chờn xung quanh tế đàn, bốn phía là cảnh tượng yên tĩnh,bi thương, thảm thiết.

Nàng ngồi một mình ở nơi này, trên mặt đất có nhiều tâm tình, một tiếng bước chân từ xa đến gần, nàng ngẩng đầu, lại kinh ngạc nhìn bóng dáng yếu điệu trước mắt.

Như Ý lạnh lùng, hừ lạnh, "Nữ nhân ta thấy không ít, nhưng ngu muội giống như ngươi , lần đầu tiên ta thấy!"

"Ngươi. . . . ." Nàng sùng sốt một chút, "Làm sao ngươi lại trở về."

"Trở lại xem hồ lô của ngươi mua bán thuốc gì!"

Vũ Dương tỉnh một hồi, ánh mắt vội vàng nhìn phía sau nàng.

"Không cần tìm, Cốc chủ không có trở lại." Như Ý trực tiếp ngồi bên cạnh nàng, nghiêng đầu quan sát nàng, "Ngươi tỉnh ngồi chỗ này đến bao giờ."

Ánh mắt của nàng hơi thu lại, "không liên quan đến ngươi, ngươi đi nhanh một chút."

"Ta đã trở lại, không có ý định đi." Như Ý nhún vai một cái, "Ta quay lại lấy bảo kiếm thì nghe thấy đối thoại của ngươi cùng thúc phụ rồi."

VŨ DƯƠNG nghe thấy thế thì chân động.

"Chỉ là, ta không nói cho Cốc chủ biết." Như Ý nhàn nhạt liếc nàng một cái, cảm thấy không thích, nói: "Ta chưa bao giờ thích ngươi , bởi vì ngươi là nghĩa nữ của cần vương phủ , cha ngươi là đồng lõa giết Hồ tộc năm đó, ngươi chẳng qua chỉ là người phạm, không có đạo hạnh, không thể sống lâu, ta tự nhận có một chút không bằng ngươi, ánh mắt của Cốc chủ chỉ dừng lại trên người của ngươi."

Nghĩ đến Liễu Nham Phong, Lí Vũ Dương không khỏi dịu dàng cười một tiếng, "Ta rời khỏi rồi, ngươi có thể canh giữ bên cạnh người của hần."

"Ta đối với đồ của người khác không có hứng thú." Ánh mắt của Như Ý nhìn thẳng vào nàng, "Ta chỉ hỏi ngươi một câu —— nếu Cốc chủ ở lại bên cạnh ngươi, thực sự sẽ chết sao?"

"Ta nhìn thấy hần chết ở chỗ này, còn ta thì đứng ở một bên."

"Cho nên ngươi mới đuổi cốc chủ đi, mình ở lại chỗ này? Ngươi không sợ người chết sẽ là ngươi?"

"Mạng của ta nếu hôm nay chết ở đây, đó cũng là mạng của ta." Giọng nói của nàng cố chấp."Ta không sợ."

Như Ý đưa cột nhìn nàng, "Ngươi thật đúng là thông rồi sao, không để ý mạng lớn. . . . . Cũng không để ý mạng nhỏ sao?"

Lòng của nàng chấn động, "Ý của ngươi là gì."

"Cái này!" Như Ý chỉ tay vào bụng của nàng, "Nơi này có đứa bé của Cốc chủ."

Nàng chấn động, "sao ngươi biết?"

"Hôm qua ta đã biết rồi, không ngờ y thuật của cốc chủ, lại không phát hiện được chuyện này. Ta nghĩ hần đã lâu không nhìn thấy ngươi, cho nên hôm qua vừa thấy ngươi, đầu óc bị hồ đồ."

Lí Vũ Dương cúi đầu, chán nản không nói.

Thật ra trên đường trở về Miêu CƯơng, nàng đã biết mình mang thai, chỉ là có nhiều sự tình thay đổi, đứa bé chưa ra đời đã khiến nàng đau lòng.

Vốn tưởng rằng trở lại Miêu Cương sống, cho dù nàng và hần không có kết quả, nơi này cùng nơi cư trú tương lai cho nàng và đứa bé, nào biết cuối

cùng lại là cảnh tượng hoang tàn . . .

Nàng hối hận vì đã trở lại, hối hận mang đến tai ương cho nơi này, nàng hối hận không nghe lời nói của mẫu thân. Nàng khóc không ra tiếng, nước mắt lặng lẽ rơi.

"Người đừng khóc !" Như Ý nhìn thấy nàng rơi lệ, đầu hàng thờ dài, mình thua thảm hại rồi.

Có lẽ nữ nhân này mới thích hợp với Cốc chủ nhất , chỉ có nàng mới tác động đến cảm xúc của Cốc chủ, hơn nữa lấy tính mạng để yêu hắn.

"Nữ nhân ngu ngốc, đừng khóc." Dáng vẻ nhu nhược của nàng làm Như Ý phiền loạn, "Không phải vậy. . . . . Người không quan tâm ta làm ảo thuật cho người xem sao?"

Nàng mở to đôi mắt đầm lệ, không hiểu nhìn Như Ý.

Khóe miệng Như Ý giương lên, xoay người một cái ở trước mặt nàng, khi trở lại đã là bóng dáng của người khác.

"Người. . . ." Thấy một màn ở trước mắt, nàng kinh ngạc đến nỗi quên rơi lệ.(bánh bao: chị trẻ con dễ dụ quá =)))

"Rất giống Cốc chủ chứ?" Như Ý hài lòng ở trước mặt nàng lung lay một cái, "Công phu lợi hại nhất của ta là ảo thuật, bất luận kẻ nào ta chỉ cần liếc mắt nhìn, ta đều có thể biến thành hình dạng của hắn."

"Thật là thần kỳ. . . ." Nàng giật mình quan sát Như Ý, chỉ thấy cô nương mềm mại biến thành Nham Phong nhanh nhẹn.

"Người đừng nhìn ta như vậy, " thấy ánh mắt nhu tình của nàng, bộ dạng không chịu được của Như Ý, "Bề ngoài của ta giống Cốc chủ, nhưng ta chính là Như Ý."

Nàng không nhịn được nhếch khóe miệng lên.

"Biết cười là tốt rồi." Như Ý ngồi bên cạnh nàng, "Người thật sự không đi?"

Nàng lau nước mắt trên mặt, lắc đầu một cái.

"Mang theo đứa bé xuống hoàng tuyền cũng không hối hận?"

Nàng vẫn lắc đầu, "Hãy thay ta chăm sóc tốt cho Nham Phong."

"Cái này sợ rằng không có biện pháp." Như Ý kinh hoàng lắc đầu nói."Ta không có biện pháp biết tính toán của người hay bỏ mặc người không lo. So với người phạm mang thai như người ra còn có chút khả năng, ta sẽ không để người ở nơi này rồi đi mất."

Mặc dù Như Ý miệng lưỡi gai góc, nhưng thật ra thì có lòng tốt giúp nàng.

Nàng lộ ra vẻ xúc động, vươn tay lôi kéo người nàng, mặt cảm động, "Cám ơn người, nhưng ta không thể hại người."

"Không sợ, ta có thể, đi cùng ta đi." Như Ý chăm chú nhìn nàng, "Cốc chủ cho rằng người hận hắn mà tinh thần chán nản, thân thể của Linh vương phi bởi vì chịu đã kích nên có chuyển biến xấu, hắn chỉ có thể ở lại chăm sóc, nếu không ta khẳng định hắn sẽ chạy lại đây."

"Ta theo hắn. . . . . cuộc đời này không có duyên."

"Đừng nói những lời nói như cuộc đời này không có duyên, kiếp sau như thế nào người biết làm sao được? Không bằng trân trọng kiếp này. Người ——" lời nói của nàng đột nhiên bị âm thanh bên ngoài tế đàn vang lên làm đứt đoạn.

"Là tông nhi!" Nàng nhận ra tiếng kêu của con ngựa, chỉ là tiếng kêu của nó có chút kỳ quái, mang theo một tia mê lương không tầm thường .

Lòng của nàng căng thẳng, vội vàng đứng lên muốn đi dò xét, nhưng mới đi được mấy bước, đã nhìn thấy Cùng Trắc xuất hiện phía trước tế đàn.

Máu ở trên đầu hắn chảy xuống, một thân nhếch nhác, bước đi chênh choạng, kéo theo bao tải còn nhỏ giọt máu tươi trên mặt đất.

Nhớ tới tiếng ngựa hí, tâm của nàng đau đớn —— hắn đã giết tông nhi của nàng.

Máu tươi trên trán của hắn nhỏ xuống, nhưng hắn không lau đi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vũ Dương.

Vì tuyệt mỹ dung nhan của nàng, hắn rời Kinh Thành, lại không ngờ tới thế cục lại thay đổi toàn bộ, lấy một cỗ khí thế “sét đánh không kịp bịt tai” mà đến, để cho binh của hắn bại như núi lở.

Thái tử điên cuồng hắn không thêm đề vào trong mắt, thế nhưng lại khỏi bệnh đăng cơ lên làm thái tử, ngay cả muội muội cũng rời bỏ hắn, trong nháy mắt hắn liền rơi vào trạng thái “tường sập”.

Mà tất cả đều bởi vì nàng —— Lí Vũ Dương!

Hắn giống như mê muội đắm chìm trong phong thái yếu điệu của nàng, trong họng có một cục máu chực phun ra.

Không ngờ lão già Muru Quang kia thật lợi hại, hắn mang theo những người thân tín phá hủy nơi này, nhưng vừa rời đi, đoàn người liên tục bị trúng độc, hắn lại quên mất tí ti Muru Quang không chỉ nhìn trước được tương lai, lại còn là cao thủ giỏi về độc dược.

Nhưng mà hắn sẽ không chết dễ dàng như thế, hắn từ nhỏ đã tập được công phu dùng vận khí của mình để giải độc, nhưng những người khác không có vận khí tốt như vậy.

Chỉ cần hắn còn có tiếng nói ở đây, hắn không nhận thua, hắn sex không chết mà phải là người khác chết.

Như Ý nhìn hắn, trong con giận dữ, ánh mắt lạnh lẽo, lập tức đứng trước người Vũ Dương đang cứng như đá.

"Liễu Nham Phong? !" Cùng Trác lắc lắc đầu, hoài nghi mình bị hoa mắt, hắn bị ảo thuật của Như Ý gạt, "Người nên ở kinh thành sao lại ở đây."

Thanh âm của Như Ý lạnh lùng, "Ta tới đây. . . . . để tự tay giết ngươi. . ."

Hắn ngẩng đầu cười to, tiếng cười đột nhiên ngừng lại, căm hận nhìn Nham Phong, "Tại sao thứ nghiệp chướng như ngươi không cần làm cái gì cả, để vị liên vô duyên vô cớ rơi trên người ngươi, nếu ông trời để cho ta gặp gỡ được ngươi, ta sẽ không để cho ngươi sống, ta sẽ có cơ hội lên ngôi."

Nàng lấy lại tinh thần, tay để trên tay của Như Ý, "Mau biến trở về nguyên hình!"

"Cần gì phải làm việc thừa?" Như Ý cũng không có liếc nhìn nàng một cái, "Để cho hắn hiểu nhầm cũng tốt, nếu như tài nghệ của ta không bằng người, bị hắn giết, hắn sẽ tưởng lầm rằng đã giết chết Cốc chủ, thì sẽ không đi đuổi giết Cốc chủ nữa."

Lí Vũ Dương cả kinh, không đồng ý nhìn nàng, "Ngươi? . . . . ."

"Ngươi cũng lấy dũng khí đánh cược mạng sống của mình, không có đạo lý không cho phép ta phải làm như thế này." Tâm ý của Như Ý đã quyết, cảm kiếm của Nham Phong lên, đẩy nàng ra, hất cầm lên, không sợ hãi mà xông về phía hắn.

Mặc dù trúng độc, nhưng hắn làm đến chức quốc sư, cũng có chút khả năng, hắn bỗng chốc kêu lên một tiếng, lấy dao găm xông lên.

Nàng cũng hít lên một ngụm khí lạnh, nhìn eo của Như Ý khẽ cong lên, nhanh nhẹn tránh một nhát dao găm kia.

Nhưng một hồi đánh nhau, chân của hắn đảo qua, đá trúng bụng của Như Ý, nàng lao đảo ngã xuống, không kịp phản ứng đao của hắn đã đâm vào thân thể của nàng.

Vũ Dương không chịu được, hét lên một tiếng, xông lên phía trước.

Hắn vươn tay, muốn một phát bắt được nàng, nhưng bị nàng thoát được. Trong tiểu đao trong tay nàng không lưu tình đâm vào hắn, làm rách tay áo của hắn, hắn tránh được, tay liền thuận thế rút đao trên người của Như Ý ra.

Cả người Như Ý mềm mại té xuống đất, Vũ Dương lập tức vịn lấy người nàng, nước mắt rung rung.

Trong đầu của nàng thoáng qua một ý nghĩ, đây là hình ảnh mà nàng đoán được—— Liễu Nham Phong chết đi, mình đứng bên cạnh hắn. . . . . Nhưng người chết thực sự lại là Như Ý. . . . .

"Mau đi đi, nếu ta tắc thở, sẽ trở về nguyên hình. . . ." Như Ý nói dồn dập ở vành tai của nàng.

Vũ Dương cắn răng một cái, chịu đựng thống khổ đặt nàng xuống, nắm lấy thanh kiếm của Nham Phong, xoay người đi ra phía sau của tế đàn.

Hắn không ngờ rằng nàng có cử động này, đầu tiên là sững sờ, nhưng sau đó cũng đuổi theo.

Đứa nhỏ, người trăm lần vạn lần phải nhớ chỗ này. . . . . phải nhớ chỗ này cho rõ. . . .

Vừa chạy vừa thở dốc, trong rừng cây cỏ thụ che trời, Vũ Dương giống như nghe được âm thanh của ông ngoại. . .

Đằng trước có một đầm ao, nếu không chú ý đi lại sẽ bị lồm xuống là tai họa ngập đầu. . . . .

Ý tưởng chợt lóe lên, có lẽ ông ngoại đã tính được ngày này, cho nên mới giao phó cho nàng phải nhớ kỹ địa điểm nguy hiểm này, đây là nơi ông ngoại trước khi chết để lại cho nàng, bảo vệ tính mạng của nàng. . .

Nàng hơi chuyển thân mình, hai mắt đỏ ngầu, Cùng Trác đuổi sát theo mình không tha—— nơi này là địa phương cha mẹ khi còn bé thích du ngoạn nhất, nếu không có người đàn ông này, chỗ này có lẽ tràn đầy tiếng cười vui. .

Nàng gắng sức chạy về phía trước, dẫn hắn từng bước từng bước đi đến chỗ đầm lầy, sau đó bỗng nhiên đứng lại, xoay người một cái, ánh mắt lạnh lẽo xông về phía hắn. . .

"Người phải là của ta?" Tay của nàng bắt được hắn.

Hắn mừng như điên, hai mắt lóe sáng, "Dĩ nhiên, Thủy Tâm . . . . . Ta vẫn ái mộ người."

Thủy Tâm? Hắn coi nàng là mẹ?

"Vây bây giờ chúng ta ở cùng nhau thôi." Nàng nắm chặt hắn, lui xuống một bước dài, chân vùi trong ao đầm.

Nàng liều mạng kéo hắn, kéo hắn vào trong vũng bùn, trốn không thoát, đất ướt ở dưới chân kéo lấy hai người.

Hắn bây giờ mới biết nàng định làm gì, hắn giãy giụa muốn leo ra, nhưng nàng lại quấn chặt lấy hắn, khiến vũng bùn quấn chặt lấy nửa dưới của hai người.

"Người không phải muốn ta sao? Hiện ta ta sẽ ở chung với người!" Nàng dùng sức ấn đầu của hắn, muốn hắn lún sâu trong bùn, chăm chọc nhìn về mặt kinh hoàng của hắn. "Ta và cha mẹ ta ở dưới chờ người, chờ tính món nợ này với người!"

"Người bị điên rồi—— kẻ điên ——" hắn rống lên, dùng sức tát nàng một cái.

Tay của nàng vì một đòn nặng nề này mà buông ra, chi là không sao.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn giãy giụa càng lún xuống nhanh, không nhìn được cười ra tiếng. "Ha ha! Người nhận đi, sẽ không có người tới cứu người."

Nàng đã sớm đậm mặc với mạng sống của mình, một chút cũng không nhúc nhích, nhưng ngay lúc này, nàng đột nhiên cảm thấy bụng dưới đau nhói một hồi. . . .

"Đứa nhỏ . . . . ." Nàng đau đến muốn rên rỉ, trong tai nghe được tiếng kêu hoảng hốt, mơ màng, giống như nghe được tiếng của Nham Phong.

Nàng nhắm mắt lại, nhất định là ông trời thương nàng, để cho nàng trước khi chết còn có thể gặp lại hắn một lần.

Nàng nhắm hai mắt, hiện lên trong đầu là một thân áo trắng, phu quân lỗi lạc ngang tàng, mừng rỡ ôm đứa trẻ— đây là một giấc mộng đẹp!

Nếu thật có kiếp sau, nàng chỉ hy vọng có thể gặp lại hắn, kiếp này chỉ có thể chờ đợi, nếu có áy náy cũng có thể bắt đầu đền bù lại từ đầu. ....

"Sur phụ!" Nham Phong lo lắng nhìn ông lão tóc trắng râu bạc trắng: "Như thế nào?"

Trịnh Tây Từ buồn cười nhìn đứa nhỏ một cái, khó thấy được tâm ý hoảng loạn của đứa bé trầm ổn này. ....

"Sur phụ. . . . ."

"An tĩnh chút, ta bị người làm cho đầu đau nhức óc rồi."

Mặc dù đã gần trăm tuổi, nhưng tướng mạo của ông xem ra chỉ 50, 60 tuổi, càng già càng dẻo dai, năm đó cũng bởi vì ông, dẫn dắt duyên phận của cha mẹ Nham Phong.

Cho dù sau này ông không có duyên với đồ nhi và thái tử, nhưng ông cảm thấy có duyên với Nham Phong, vì vậy đem tấm hình hắn còn bé giữ lại bên người, đem tất cả kiến thức cả đời truyền lại cho hắn.

Chỉ là không ngờ, lần này ông đến Miêu CƯơng hái dược thảo, quỷ xui thần khiến thế nào lại gặp Nham Phong đang kéo Vũ Dương từ vũng bùn lên.

Đây chính là duyên phận. Nhìn người nằm ở trên giường, ông vuốt chòm râu bạc trắng, nghĩ ngợi, có lẽ mệnh của nha đầu này không đến đường cùng.

"Sur phụ. . . . ."

"Tốt lắm!" Ông bắt đầu nhìn Liễu Nham Phong, "Yên tâm. Người không có việc gì, đứa nhỏ trong bụng cũng không có chuyện. Ta cho nàng dùng mấy viên đan dược, mấy ngày nữa mạch sẽ như rồng như hổ."

Nghe được câu này, cuối cùng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Cái tên tiểu tử tay chân đúng là mau." TRịnh Tây Từ trêu ghẹo nhìn hắn, "Ta chỉ rời khỏi 2, 3 năm, người tự dung lại có một nương tử mềm mại, còn sắp làm cha!"

Liễu Nham Phong không để ý đến giễu cợt của sư phụ, ánh mắt dán chặt trên người của VŨ Dương.

"Đứa nhỏ này, người có thể giao cho ta."

Vốn không muốn để ý đến tính khí trẻ con của sư phụ, nhưng vừa nghe đến những lời này, Liễu Nham Phong không để ý tới cũng không được. Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía ông.

"Người phải biết ta chưa bao giờ tự tiện ra tay cứu giúp." Trịnh Tây Tử trên ghẹo nhìn hần, "nếu ta cứu nàng, người phải cho ta một vật, mà ta. . . . . lấy đưa bé."

Liễu Nham Phong không chút nghĩ ngợi lắc đầu cự tuyệt.

"Người cự tuyệt cũng không thể được." Trịnh Tây Tử cố ý nói.

"Sư phụ!" Liễu Nham Phong tức giận, vào lúc này, hần thật sự không có tâm tình đùa vui với sư phụ.

Trịnh Tây Tử không nhịn được cười hahaha. "Cái dáng vẻ này của người, trái ngược với bình thường rồi." Vỗ vỗ bả vai đồ đệ, bỏ lại những lời này, hần vui vẻ xoay người rời đi.

Liễu Nham Phong cười khò quay người lại, nhẹ tay sờ gò má tái nhợt của nàng, nhớ lại phút chốc nàng sắp ngập đầu kia, hần như bị lấy mất linh hồn, cơ hồ cho là hần hoàn toàn đã mất đi nàng.

Trời mưa. . . . . Li Vũ Dương nhắm hai mắt nghĩ thầm. Nước mưa rơi trên mặt nàng, giọt mưa ở trên mặt là thật —— nước mưa sao lại có vị mặn.

Nàng gắng sức mở mắt ra, thì ra là không phải nước mưa, là nước mắt của Nham Phong, lệ của hần rơi từng giọt từng giọt trên mặt của nàng, thật nóng bỏng!

Hần khóc? ! Cho nên hần đã chết rồi sao? Nhưng nếu nàng chết rồi sao còn tri giác.

"Đừng khóc. . . . ." Nhìn hần khóc, lòng của nàng cũng đau đớn theo hần.

Nham Phong nghe thấy tiếng của nàng vui mừng kích động, không phí tâm lau nước mắt đi, hai mắt hần phát sáng, kích động cầm tay của nàng, "Nàng chút nữa đã làm ta sợ muốn chết!"

"Ta chết sao?"

"Thiếu chút nữa." Lòng hần đau xót, sờ gò má của nàng, "Nếu không phải ta lại chạy tới, người thật. . . . ." Hần ngừng lời nói, căn bản không muốn nhớ lại màn rung động lúc đấy.

Bộ dáng tiêu tụy của hần giống như ba ngày không ngủ làm nàng có chút kỳ quái, còn có nước mắt của hần. . . . . Hần vì nàng mà chảy nước mắt, nàng không vui vẻ, chưa từng có giờ phút nào thương hần như lúc này.

Nhưng trong lòng của nàng còn nhiều nghi ngờ, ngay nhwos mình đã lôi kéo Cùng Trác xuống vũng bùn, hiện tại thế nào. . . . .

"CỪng Trác đâu?"

"Hần đã chết!" Ánh mắt của hần lạnh lẽo khi nhắc tới CỪng Trác, "Hần và nàng cùng nhau chìm xuống vũng bùn, ta cứu nàng thì hần vẫn còn sống, cho nên ta đâm hần một nhát kiếm, hiện tại hần đã chìm sâu xuống dưới đất rồi." Trong giọng nói của hần không có chút tia đồng tình nào.

Tin hần chết làm nàng thờ dài, thoải mái cùng bị thương làm hốc mắt của nàng đỏ lên.

"Hần đã chết, tất cả đều kết thúc, nhưng Như Ý cũng đã chết. . . . . Còn có tông nhi. Như Ý biến thành bộ dáng của chàng, CỪng Trác cho rằng đó là chàng. . . . . thì ra tiên đoán của thiếp là Như Ý chết dưới đao của CỪng Trác, không phải là chàng. Là thiếp. . . . . Thiếp hại chết nàng. . . . ."

"Hừ!" Hần ôm cổ nàng dụ dỗ nói: "Như Ý không có chết! Nàng bị trọng thương, nhưng không có chết."

Nàng sửng sốt, trong mắt lóe lên một tia sáng, thận trọng nhìn hần, "Thật?"

Hần khẳng định gật đầu, "Lần này may mắn gặp gỡ sư phụ của ta, nếu không có ông, bằng y thuật của ta, ta cũng không có nắm chắc. Là ông cứu nàng, Như Ý. . . . . và đứa nhỏ trong bụng nàng."

Nàng chấn động, tay che ở bụng, khiếp sợ nhìn hần một cái.

"Tại sao không nói cho ta?" Nhớ tới chuyện này, hần rốt cục giận tới tái mặt.

"Thiếp vốn tưởng rằng cuộc đời này chúng ta không có duyên, không muốn làm khó chàng. . . . ."

Hần hừ lạnh một tiếng.

"Chàng giận?"

"Dĩ nhiên tức giận, giận nàng đem toàn bộ chuyện đều đặt trên người mình."

"Đây là do ông ngoại nói, " nhớ tới ông, ánh mắt nàng hơi sâu, "Chúng ta nợ chàng phải trả lại."

"ta chưa từng quan tâm đến vấn đề này." Hấn cúi đầu, hôn nàng một cái.

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy nhu tình gặp phải ánh mắt của hấn. "Thiếp biết, nhưng thiếp không thể không quan tâm ánh mắt của người khác nhìn chàng. Chỉ là. . . . . chàng đã đi rồi sao lại quay đầu lại."

"Bởi vì tông nhi."

"tông nhi sao? !" Nàng hết sức kinh ngạc, CỪNG TRÁC không phải đã giết nó sao,"nó không chết"

Hấn trấn an , xoa tóc của nàng, "Lúc ấy chính vì nó có linh tính, vì vậy mua nó tặng cho nàng, không ngờ cuối cùng nó lại cứu nàng một mạng." Hấn ôm nàng vào trong ngực nói: "thân thể Linh di yếu đuối, xe ngựa không đi nhanh được, chúng ta đang nghỉ ngơi, tông nhi chạy tới. Thấy trên lưng nó bị đâm một nhát dao, máu tươi chảy ròng ròng nhưng vẫn chạy đến tìm ta, ta lập tức lập tức giục ngựa chạy về. Chỉ là. . . . . tông nhi đã hết cách cứu rồi..."

Mũi của nàng chưa xót, trong lòng có cảm kích nhiều hơn cảm ơn.

Là người hay là yêu, là thú thì như thế nào. Đáng sợ nhất là tính tham lam, dù là ngựa, cũng đều có tình có nghĩa, quan trọng là tiếng nói trong tim chứ không phải là biểu tượng của sinh mệnh.

"Không cho phép có lần sau !" Hấn ôm chặt nàng, nghiêm túc nói. "Hiện tại thù đã báo, hận đã hết, nàng không phải vì thân phận đối lập mà bức ta. Nàng đã nói muốn cùng ta trải qua thân phận vợ chồng bình thường, trải qua sinh hoạt nhân hạ."

Nàng ngẩng đầu lên, khẽ vuốt ve mặt của hấn, "Sẽ không, thật ra chàng khổ sở như vậy thiếp cũng không dễ chịu."

Lòng hấn chấn động, không kìm hãm được hôn nàng. Hôm nay trừ nàng ra, cái gì đều không quan trọng, nàng an toàn đang ở cùng với hấn, mà hấn cũng bình yên vô sự, tất cả khổ sở đã là quá khứ.

Thế giới bên ngoài loạn như cũ, nhưng hấn sẽ mang nàng hưởng thụ cuộc sống nhân nhả, hưởng thụ hạnh phúc của chúng ta. ....

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

"Cậu có truyền tin tức, muốn chàng có rảnh thì về Mộng hồi cốc một chuyến." BỤNG của nàng đã lớn, hấn một thân áo trắng nâng đỡ, bước chậm đi trong hoa viên nói : "còn nói phụ hoàng muốn chàng vào cung một chuyến."

Hấn cúi đầu thận trọng đỡ nàng, không có phản ứng gì đối với lời nói của nàng .

Nàng buồn cười nhìn hấn, gắt giọng: "Tướng công không nghe thấy lời của thiếp sao?"

Hấn liếc nàng một cái, "Không thể không nghe được, nhưng nghĩ không đáp lại lời nói nhảm của nàng."

"Nói nhảm? ! Một là cậu một là cha!"

"Cậu là hồ chủ, cha là Hoàng đế, nhưng ta chỉ là người bình thường, " hấn cúi đầu hôn môi của nàng, "Ta không muốn giao thiệp với bọn họ."

"Cậu tìm chàng, muốn thuyết phục chàng mang theo thiếp sống ở Mộng hồi cốc; mà phụ hoàng tìm chàng, muốn cùng chàng nói chuyện về ngôi vị hoàng đế. Dù sao phụ vương thiếp kiên trì không muốn hoàng đế nhường ngôi vị hoàng đế cho chàng, thậm chí còn đón Linh di và Nặc từ Mộng hồi cốc ra, cả đêm chạy xe ra biên cương. . . . . thiếp thấy phụ hoàng tám phần đang khổ não muốn thuyết phục chàng, vì tương lai của đứa bé mà muốn chúng ta tiếp nhận ngôi vị."

"Bọn họ tính toán thế nào là chuyện của bọn họ, chẳng quan hệ tới ta." Câu nói đầu tiên của hấn phủ nhận sạch sẽ.

Tuy muốn làm một đôi vợ chồng bình thường, nhưng nàng có thai, ban đầu lại bởi vì thiếu chút nữa táng mệnh ở ao đầm nên nguyên khí bị tổn thương nặng nề, vì vậy hấn không dám mang nàng cao bay xa chạy, quyết định ngoan ngoãn ở lại trong vương phủ.

Nhưng những người này hai ngày ba hôm phái người tới tìm hấn, làm phiền hấn chết đi được. Đứa bé còn chưa ra đời, là nam hay nữ cũng không biết, thì có một đồng người đến cho hấn chủ ý, thật sự không giải thích được.

Nhìn về mặt hấn có chút không vui, nàng dịu dàng cười.

"Chờ nàng sinh thuận lợi, chúng ta lập tức rời đi, ta chỉ muốn chúng ta bình bình đạm đạm sống qua ngày."

Nàng mỉm cười, vuốt bụng gật đầu một cái. Trải qua tất cả, rất nhiều chuyện nàng đã thấy rõ ràng, chỉ cần có thể bình an gần nhau chính là hạnh phúc, về tương lai, liền thuận theo tự nhiên thôi.

Nhìn khoe miệng của nàng dâng lên nụ cười ngọt ngào, hấn không khỏi ngây dại, "Cười cái gì?"

"Thiếp đang suy nghĩ, cuộc đời này gặp gỡ được chàng là phúc phận lớn nhất của thiếp, bởi vì bất luận có giông bão gì, chàng chưa bao giờ muốn buông tay thứ tình cảm này."

Hấn hôn lên chóp mũi nàng một cái, ôn nhu ôm nàng, khiến hấn cảm thấy thỏa mãn vui vẻ, chỉ cần có nàng, hấn không thèm tiếp nhận bất kỳ khiêu chiến của kẻ nào.

Nàng ngẩng đầu lên, hôn trả lại môi hấn ——

Tỏa sáng một cái trong đầu, trước mắt nàng lại đoán được cái gì, nhin không được cười ra tiếng.

Hấn nghi ngờ nhìn nàng.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, không trả lời, chỉ là ôm lấy hấn cười, thông minh không nói ra tương lai nàng đã thấy —— đứa bé trong bụng cuối cùng ở trong cung.

Nhìn phu quân của mình, nàng nhớ hấn không có cách nào tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, cuối cùng lại rơi vào đầu của đứa nhỏ?

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ngoại truyện

"Mẫu thân, người có thể hay không đồng ý cho con một chuyện?" Bánh butđinh ca ca của nhà ta nói với ta, "Thứ bảy cùng chủ nhật con đi đến trường học đá cầu, người có thể cho con tự đi không?"

Ta lập tức ngăn cản cả người, bởi vì ta chưa bao giờ nghĩ đến cho hấn một mình đi đến trường, mặc dù từ nhà tới trường đi bộ đại khái mất 5 phút đồng hồ, nhưng nghĩ đến phải đi qua dòng người hàng xe ngựa chạy, cuối cùng ta không yên tâm.

"Tốt như vậy sao? Con có thể tự đi không?" Ta hỏi ngược lại hấn.

"Con có thể. con đã trưởng thành, sẽ tự mình băng qua đường, cũng sẽ nhìn xe."

Nhìn hấn, lòng của ta đang giao chiến, cuối cùng ta chỉ có thể nói cho hấn biết, "Dù sao đến thứ bảy còn có mấy ngày, để cho mẫu thân suy nghĩ một chút."

Sau khi về nhà, ta cẩn thận suy nghĩ vấn đề này, có lẽ bởi vì thời đại mới đã đến, chúng ta làm cha mẹ đã quá bảo vệ con cái, lo lắng cái kia sợ cái này, cho nên mới nuôi ra đứa trẻ hết sức lệ thuộc.

Từ lúc bánh pút-đing một tuổi đến bốn tuổi, ta đều làm một người mẹ yêu con, cơ hồ không có một ngày gián đoạn, tại thời điểm hấn lên năm, ta liền không đến trường nữa, bởi vì hấn đã lớn, có thể tự chăm sóc chính mình.

Nhớ lại lúc tự trường khi hấn năm tuổi, sáng sớm mỗi ngày đều giành thời gian đến trường, trong đầu luôn có ý nghĩ không tự chủ được—— bánh pút-đing đi học không biết có làm sao không?

Theo trôi qua thời gian, sự thật đã chứng minh, hấn rất tốt, giống như chính hấn nói, cuối cùng ta mới phát hiện, thì ra người không bỏ được là chính mình.

Vì vậy khi hấn lên năm lên sáu, ta bắt đầu nhặt lại quá khứ, viết bản thảo, du lịch ra khỏi nước. Ta học cách buông tay, cũng học cách để cho hấn độc

lập.

Mà hơn nửa năm nữa hấn cũng làm rất tốt, ta có cái gì không yên lòng sao? Cuối cùng, ta đã quyết định, tuần lễ này ta quyết định để cho hấn một mình tới trường.

Ở ngoài cửa sổ thấy hấn đi ra đầu hẻm, mặc dù trái tim có chút không nở, muốn đi theo phía sau hấn, nhưng cuối cùng ta làm không được.

Bởi vì hấn đứa nhỏ của ta, ta tin tưởng hấn sẽ làm được cái hấn nói—— mẫu thân, ta trưởng thành, ta sẽ tự mình băng qua đường, cũng sẽ nhìn xe. . . . .

Hấn quả thật không còn là tiểu oa nhi, nhưng trong tim của mỗi người mẹ đều có một cái hy vọng, hi vọng đứa nhỏ có thể nhớ ——

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Chàng Rể Hồ Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.